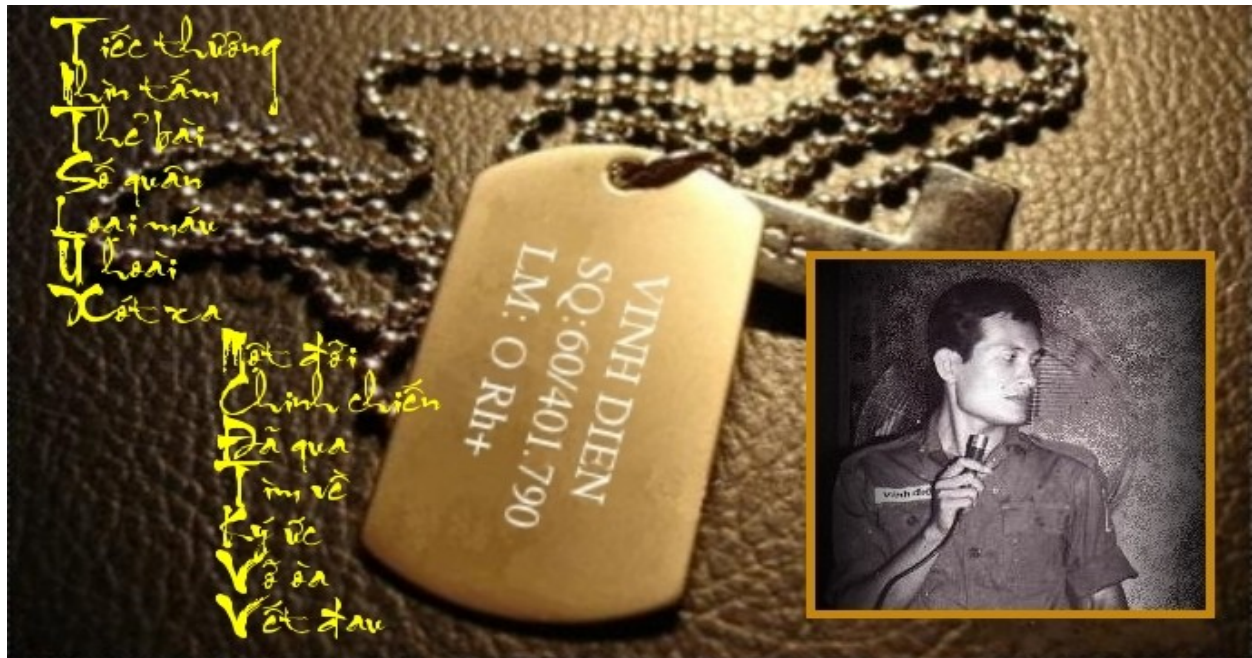

NHẠC SĨ VĨNH ĐIỆN - NÉT NHẠC VÀ CUỘC ĐỜI Người Yêu Nhạc (VN)

Có lẽ, trong cuộc đời của mỗi người chúng ta, đều giữ trọn tâm hồn mình cho một bài hát thương yêu nhất, một giọng ca hay một nhạc sĩ gây cho mình ấn tượng tốt đẹp nhất. Ở đây, tôi muốn nói đến người nhạc sĩ tài hoa. Người đã tạo cho tôi thật nhiều cảm xúc; khi những bản nhạc của ông lên tiếng : nhạc sĩ Vĩnh Điện.

Vĩnh Điện (tên thật Nguyễn Phúc Vĩnh Điện) là một nhạc sĩ gắn bó sâu sắc với những tác phẩm về quê hương, tình yêu và con người Việt Nam từ những ngày còn trẻ tuổi cho đến sau năm 1975 và nhất là sau ngày ly hương. Là người con Việt, ông đã sống trong vai trò nhạc sĩ suốt hơn năm mươi năm. Các sáng tác gần như cả cuộc đời, chỉ đề nói lên tiếng nói của người Việt Nam trước bao biến động của thời cuộc. Nhạc của ông chỉ có thể gói gọn trong ba thời kỳ : trong chiến tranh, trong cảnh tù ngục và trên bước đường lưu vong. Và gần đây nhất là những trăn trở về thân phận dân oan; những người đã và đang còn ở lại quê hương Việt Nam. Nhưng khả năng dùng nét nhạc để nói lên thân phận con người của ông; phát triển mạnh nhất vào thời chiến tranh . Tên của ông cũng đã nói lên nguồn gốc của mình.

Thế nhưng, qua những nhạc phẩm ông đã viết; với những ca từ giản dị, mộc mạc và trong sáng đã làm bật lên một khát khao duy nhất: tình yêu quê hương và con người VN . Qua 14 CD trong hơn 200 bài nhạc đã sáng tác, đã phổ thơ, ta thật ngạc nhiên: ông đã dùng trái tim để viết lên những lời tình tự về tình yêu đôi lứa, tình người; những nỗi khát khao, trăn trở trong cảnh cùng một giòng máu, cùng một màu da, một tiếng nói thể mà lại đang tâm chém giết lẫn nhau, quê hương tan rã... con tim của ông không thể im lặng trong cảnh nôi da xáo thịt. Nét nhạc của ông dàn trải khắp nơi; bền bỉ, siêng năng, như đặt trên vai mình một trọng trách ghi lại những cảnh tượng đau thương của chiến tranh, cùng mong muốn quê hương được thanh bình. Ông luôn quan sát và quan tâm đến hoà bình của đất nước; nhưng cũng không quên thân phận con người trong hoàn cảnh đó.

Một điều dễ nhận thấy trong ca khúc của ông là mỗi bài nhạc như những lời tâm tình, những lời tự sự, nhắc nhở, đôi lúc là những lời kêu gào phẫn uất trong từng thời điểm của cuộc chiến. Nét nhạc luôn làm người nghe phải đau đáu về quê hương; về con người cùng thân phận trong cảnh tang thương của đất nước...

Các bạn cựu tù cùng ở với ông, các văn nghệ sĩ.. luôn xem ông là một người bạn thân thiết; người nhạc sĩ tài hoa; người luôn dùng lời hát với tất cả tâm hồn; viết những nét nhạc bằng tất cả trái tim người Việt Nam. Cái hiền lành cùng chất lãng mạn của người con gốc hoàng tộc cùng lòng yêu nước của một người lính; một sĩ quan trong QLVNCH, bạn bè luôn hiểu rõ: yêu quê hương, yêu con người, yêu hoà bình, nhưng không làm ngơ trước những biến động của đất nước, trước cảnh thấy người chết chất chồng trên cánh đồng, cũng như trên mọi nẻo đường của làng mạc, thôn xóm..., quê hương ngập chìm trong khói lửa chiến tranh. Ông đã dùng nét nhạc để khắc hoạ, cũng như cảnh tỉnh, những kẻ đã và đang đưa cả dân tộc cùng một tổ quốc vào cảnh phân tranh vậy.

Tài hoa bẩm sinh thì người này có thể khác người kia, nhưng tấm lòng và ý chí thì ai cũng có thể tự rèn luyện, tu dưỡng và bồi đắp được. Ông luôn tâm niệm sống trung thực, tận tâm, hết lòng , không ham chuộng hư vinh cùng vật chất. Bởi ông quan niệm những nét nhạc, cuộc đời, con người là một bản thể duy nhất.

Chúng ta hãy nghe những lời tự sự, những trăn trở, những ước mơ về quê hương, về tình yêu và về thân phận con người qua nét nhạc của ông. Chính những nét nhạc đó, đã và đang tiếp tục đi trên một con đường mà qua đó; ta thấy vẫn còn ít nhiều gai góc, chông chênh. Nhưng ông vẫn đã và đang dần thân bước tiếp dù cho có không ít trở ngại... Ông vẫn đi, đi mãi.

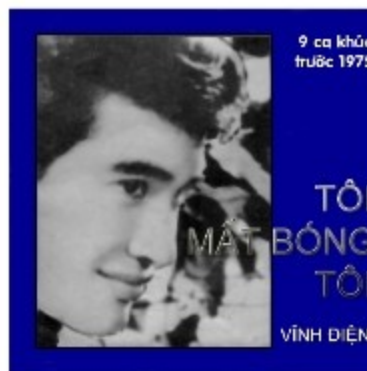
Qua toàn bộ những ca khúc đã được thu âm, như đã trình bày trên. Chúng ta thấy rõ một điều là Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã dành cả một đời gửi gắm tấm lòng yêu quê hương, con người... qua các tác phẩm. Nói như ông; đã là kiếp tầm, thì phải

nhà thơ, nhà cho đến khi...không còn vương thơ. Ông sáng tác chăm chỉ như con ong. Gửi cho đời những giọt mật tinh túy nhất từ tâm hồn; một tâm hồn vốn nhạy cảm và tinh tế. Một tâm hồn luôn nặng lòng với tình yêu quê hương và con người. Luôn ước ao, mong mỗi quê hương có một ngày mai tươi sáng. Mà qua đó có được một nền dân chủ đích thực.. Không còn cảnh dân kêu oan, biểu tình... Tất cả cũng chỉ vì an vui của đất nước và nền hoà bình vĩnh cửu.

Những sáng tác được viết ra từ những cảm xúc chân thật nhất, ngôn từ mộc mạc cùng với sự cảm nhận tinh tế của người nghệ sĩ. Lời nhạc không hoa mỹ, không triết lý siêu hình. Tất cả nhạc phẩm chỉ với ca từ giản dị, lời lẽ trong sáng đã chạm vào trái tim người nghe. Tựa như hương sen, toả ra từ tách trà sen nóng. Càng uống càng thấy hương sen thấm đẫm trong hồn ta vậy. Tạo nên một mùi hương quyến rũ. Đã nhấp môi, đã uống thì sẽ không bao giờ quên được hương vị của tách trà đó. Không quên và lẫn lộn với một hương vị nào.

Chúng ta hãy cùng thưởng lãm những Album nhạc của ông.

ALBUM 1 - TÔI MẮT BÓNG TÔI

Bóng là sự phản ảnh lại của cơ thể (hình). Nó chứng minh cơ thể là một thực thể đang tồn tại. Vì thế bóng và hình là một bản thể duy nhất. Bóng được hiểu như một sự tiếp xúc của cơ thể; là kết quả của một cơ thể sống và là sự tương tác của cơ thể với môi trường.

Trở lại quá khứ đau thương đầy biến động của những năm tháng trước 1975. Trong hoàn cảnh đất nước trải qua bao biến cố lịch sử; cùng lúc với sự tấn công của CS Miền Bắc đã càng ngày làm tình hình đất nước đã rối càng thêm rối. Là

một người lính trong quân đội VNCH, nhạc sĩ Vĩnh Điện không thể làm ngơ trước hiện trạng đất nước như vậy. Với cảm nhận tinh tế và sâu sắc; trước những cảnh tượng thương vong và tật nguyền cùng những đau thương mất mát của người dân vô tội, của những người lính.. Của những người vợ mới ngày nào chia tay tiễn chồng ra mặt trận; những người yêu chưa kịp mặc áo cưới, của những đứa trẻ chưa sinh ra đã sớm mồ côi... Chiến tranh đã mang đến những sự đau thương, bất hạnh, chết chóc. Với hoàn cảnh xã hội như vậy, ông cảm thấy mình bất lực, ông chỉ thấy “Tôi mất bóng tôi“

***Bóng đã mất chỉ còn người ở lại
Tôi cô đơn lạc lõng giữa muôn người
Tuyết trắng xóa phủ mờ bao kỷ niệm
Hồn lênh đênh trong kiếp sống lạc loài.***

Đất nước những năm 60 trở đi của thế kỷ trước đầy rẫy sự phi lý. Cuộc nội chiến giữa hai miền Nam Bắc, cùng sự tranh giành quyền lực của những kẻ cầm đầu vận mệnh đất nước. Đã vô tình xô đẩy quê hương lâm vào cảnh nồi da xáo thịt, chém giết lẫn nhau. Cùng một nòi giống, cùng sống trên mảnh đất hình chữ S. Thật là nhẫn tâm và đau đớn; mà nạn nhân trước tiên là những con người hiền lành chất phác. Những người nông dân; chân lấm tay bùn, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời. Họ bị tước đi tự do, cả sự sống chết cũng chỉ là tình cờ, may rủi.

“Một người ôm con thơ theo xe tang nức nở, lê đôi chân nghe đá vỡ đường mòn. Một người tay ôm bom len trong đêm không tiếng thở ,chôn đầu đây nghe tiếng nổ, từng đoàn xe, từng người qua, còn gì nữa”

Đau đớn, ông chỉ có thể thốt lên :

“Đó quê hương tôi chung một cha mà tuyệt tình, chung màu da mà hận thù, tìm giết nhau thật đớn đau. Ngày nao quê hương gấm vóc, ngày nay quê hương tang tóc, vì tôi, hay vì anh, hay vì người”

Là người lính, trước thảm cảnh như vậy, ông chỉ biết dùng nét nhạc của mình thay lời cầu nguyện, mong cho đất nước an vui :

“Cầu cho nước Việt tôi một ngày không có đạn bay, một ngày không có lửa cháy, nơi nơi âm vang nụ cười, say trong tình người, an vui một đời thôi hết gần đôi. Xin Thượng đế hãy ban cho nụ cười , ban cho tình người, ban cho một đời chiến tranh xa rời” (ĐÓ QUÊ HƯƠNG TÔI)

Trong hoàn cảnh chiến tranh từ lòng quê hương như thế, nhạc sĩ không thể

nào im lặng. Ông đã tự hỏi tại sao lại xảy ra cảnh giết hại lẫn nhau; trong khi cùng một dòng máu, cùng một màu da. Và đó cũng có thể là anh em, là cha con, là bạn bè... Vậy mà lại đi hận thù, bắn giết nhau :

“Trong núi trong hang, trên đồng trên sông, trên vạn nẻo đường, xác người da vàng ngã gục vì anh em, ngã gục vì cha con, ngã gục vì yêu thương, ngã gục vì quê hương. Máu ai đây, xác của ai, dòng máu nào là bạn, thân ma nào là thù, ô hay chỉ là người cùng tiếng nói Việt Nam”

Và ông đôi lúc cũng phải ngậm ngùi thương cảm cho số phận của đất nước cùng mong mỏi :

“Bao nhiêu năm chém giết miệt mài, bao nhiêu năm bắt bớ tù đày, bao nhiêu năm khao khát một ngày, một ngày thôi chiến tranh, một ngày thôi chiến tranh”

Ông cũng đã cất lên tiếng hát đầy thương đau, những lời kinh cầu... khi quê hương và thế giới vẫn còn hận thù :

“Tôi hát lên đây những lời thương đau, những bài ca sâu, những bài kinh cầu. Lời nguyện từ rừng sâu, lời nguyện từ đèo cao, lời nguyện từ ruộng khô, lời nguyện từ đồng hoang, lời nguyện từ Việt Nam. Chiến tranh ơi, nhân loại ơi, dòng máu còn hận thù, yêu thương còn ngục tù, quê hương còn đọa đày thế giới còn điêu linh” (TỪ LÒNG QUÊ HƯƠNG)

Đối diện với những thảm cảnh do chiến tranh tàn phá gây nên; ruộng đồng xơ xác, nhà cửa tan hoang; người còn kẻ mất; gia đình tan nát... Ông buồn khi thấy quê hương chỉ toàn những con người mang trong lòng dòng máu hờn căm :

“Dòng máu đầy hờn căm nên sinh ra toàn con bất hiếu, ôi nuôi toàn một lũ u mê, đang quay cuồng vui trong nhục hình rồi hân hoan múa may làm hề”
Ông hoài nghi :

“Tự do ơi, tự do ơi còn hay đã mất trong đau thương trong đêm tù đày”
Và :

“Dòng máu đó đưa anh vào hận thù, dòng máu đó đưa tôi vào ngục tù, gào thét cơn điên này làm những thân ma gầy rồi gục chết, gục chết bên nhau”

Với những con người lòng đầy hận thù thì tương lai quê hương chỉ là :

“Dòng máu càng hờn căm cho anh em càng thêm rắc rối, cho bạn bè càng thấy nghi nan, cho tuổi hồng chôn trong bùn lầy, và tương lai tối tăm nghèo nàn”

Ông cầu xin :

“Việt Nam ơi này đêm tối ám, xin qua mau như đêm nhiệm màu” (DÒNG MÁU HỜN CĂM)

Để có được tự do và nền hòa bình đích thực cho tổ quốc thật khó. Ông chỉ còn biết gào lên :

“Người không một mối hay sao, giết nhau ta sẽ được gì hay ta sẽ không còn gì. Người giết cho ai, ôi người chết cho ai, người chết cho ai, cho độc lập hòa bình hay là chết cho tham vọng, cho mưu đồ bọn người không tim”

Với lòng mong muốn chiến tranh sớm chấm dứt, ông van nài :

“Người, xin người hãy nghe tôi, xót xa cho thân phận này , xin thương cho dân tộc này. Người hãy nghe tôi, xin người hãy nghe tôi, người hãy nghe tôi xin lại gần nhau một lần, cho trọn kiếp thương nhau hoài, cho suốt đời chẳng còn lo âu”

Là người có tình yêu quê hương sâu sắc, ông luôn mong muốn quê hương không còn cảnh hận thù lẫn nhau; mà thay vào đó là niềm an vui :

“Hãy ngồi lại gần nhau cho đau thương chết đi trong nhau, hãy ngồi lại gần nhau cho yêu thương sống trong tim nhau. Xin cho nhau cho nhau thấy nụ cười tin yêu tràn đầy, thấy loài người không ai hận thù, thấy tương lai không còn dài” (HÃY NGỒI LẠI GẦN NHAU)

Sau cuộc chiến, những gì còn lại chỉ là mất mát, tan hoang. Với tâm hồn nhạy cảm, NS Vĩnh Điện không thể làm ngơ trước những người dân nghèo; không còn gì ngoài đôi bàn tay trắng, lấm lem máu và máu. Những cánh đồng lúa chín ngày nào; giờ chỉ là những đám cỏ dại, là những mảnh đất khô cằn, là những thân người chết nằm như rạ. Làng mạc tiêu điều.. Hình ảnh những cánh đồng cò bay thẳng cánh, những đứa trẻ chăn trâu ngồi vắt vẻo trên lưng... không còn nữa. Mất hết thật rồi... Ta hãy nghe :

“Nó đứng nhìn mặt trời chìm sau núi, tìm khắp nơi không thấy một mái nhà, nó hỏi lòng nơi nào đã sinh ta, nó cố nhớ không tài nào nhớ nữa”

“Dù là người thân hay bạn hoặc thù, dù còn nhìn đây có mắt như mù, dù là còn nghe tưởng mình đã điếc. Nó gào lên, nó gào lên cho mọi người biết, tôi không câm tôi điếc tôi không mù. Tôi là người sống sót, đang đi tìm mảnh đất quê tôi”

Hoảng hốt khi thấy xung quanh mình không còn ai, chỉ toàn là thân người chất đống; mùi tanh hôi của máu pha trong gió. Thằng chăn trâu không thấy đàn trâu của mình ở đâu, chỉ thấy mạng người chất đống :

“Nó ngừng la khi đã khô hơi, nó mới biết chỉ mình nó nói, chung quanh nó còn ai nữa đâu, còn ai. Nó lặn trên vũng máu tanh hôi. Nó chỉ thấy mạng người chất đống, nhưng không thấy đàn trâu nó đâu, đàn trâu”

Nó hỏi :

“Nó hỏi những người nằm đó, tại sao các người giết nhau, đàn trâu ta có

lúc húc nhau, mà ta chần chừ sẽ thương nhau, là loài người văn minh mà tại sao chém giết, mà tại sao giết nhau”

Trong cơn tuyệt vọng về đàn trâu không còn, chỉ có những xác chết, nó bật lên lời xác tín công việc của mình :

“Ta là thằng chần chừ, không thèm chần xác chết, không thèm chần xác người”

Trong cơn tuyệt vọng cùng không gian đầy tử khí, nó vẫn :

“Nó gào lên, nó gào lên cho mọi người biết. Tôi không cảm, tôi không điếc tôi không mù. Tôi là người sống sót, đang đi tìm mảnh đất quê tôi” (THẮNG CHẦN TRÁU TRÊN CÁNH ĐÔNG NGƯỜI, thơ Phổ Đức)

Chiến tranh đã cày nát quê hương và những tổn thất về con người, làng mạc tiêu điều... chúng ta có thể biết bằng những con số. Nhưng tổn thất thảm khốc nhất không sao tính toán được là mất niềm tin vào tình người. Ai đã đưa dân tộc ta vào những thảm họa đau thương, mất mát. Lịch sử sẽ phán xét. Họ đã nhân danh những lời đẹp nhất : hòa bình; hầu che đậy những tham vọng, những mưu đồ cá nhân.

Là một người lính, NS Vĩnh Điện đã hiểu thấu những điều được và mất trong cuộc chiến.

Biết bao nhiêu người con hai phía của quê hương đã hy sinh tuổi trẻ thân mình, lẫn xả vào chém giết lẫn nhau. Ông cảm phần thốt :

“Người ta cho tôi dao găm, người ta cho anh mã tấu. Người ta cho tôi lựu đạn, người ta cho anh “mọt ché“. Người ta cho anh ngọt bùi nên anh mù lòa”

“Người ta cho anh ngàn đường, người ta cho tôi vạn lối. Người ta không quên bảo rằng hai bên là thù . Vậy giết nhau đi, vậy giết nhau đi, cho trọn cuộc đời riêng mình lên ngôi”

Từ đó, đất nước qua cái nhìn của ông :

“Rồi từ đó quê hương tôi nhiều xương rơi nhiều thân phơi...”

Rồi từ đó quê hương tôi đành chia đôi, người hai nơi”

Và ông hỏi :

“Xin hỏi người rồi ngày mai đất nước này người Việt Nam, người Việt Nam còn lại được bao nhiêu. Rồi ngày đó ai thương anh, rồi ngày đó ai yêu tôi”

“Khi chết rồi tìm về nhau mới biết rằng còn gì đâu, còn gì đâu, chỉ còn lại thương đau. Rồi từ đó ta thương nhau, rồi từ đó ta yêu nhau” (NGƯỜI TA CHO ANH, NGƯỜI TA CHO TÔI)

Khói lửa chiến tranh bao trùm khắp quê hương. Nhà tan cửa nát, thương vong ... Một cảnh tượng đổ vỡ. Nhìn cuộc diện mà không khỏi đau xót. Với bản tính hiền hòa đầy tình yêu quê hương, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã dùng nét nhạc như

những lời tự sự về cuộc chiến :

“Vì người vẫn còn muốn làm anh hùng. Vì người vẫn còn muốn làm vĩ nhân. Vì người vẫn còn muốn suy tôn. Thì tình người vẫn còn mãi đi hoang. Thì hận thù vẫn còn mãi trong tim”

Mặc dù khi cuộc chiến đã qua đi, thế nhưng những nỗi hoài nghi về lòng người vẫn thấp thoáng trong lòng tác giả. Ông nghĩ rằng dù có đạt được hòa bình cho quê hương, nhưng sự hận thù giữa hai bên khó mà dứt bỏ. Vì vậy ông chỉ còn biết cất lên tiếng hát cho quên nỗi đau , quên hận thù :

“Hát cho quên đi hận thù trong quá khứ và cầu xin an bình cho đến mai sau. Hát to lên cho hận thù lắng xuống và cầu xin cho nhân loại biết thương nhau”

Ông đã hết lời cầu xin :

“Lạy Trời tôi chỉ muốn làm con người, lạy đời xin còn nguyên vẹn trái tim, lạy người cho giọng cất lên cao để một đời xin được hát ca dao, để một đời vẫn còn biết yêu người”

Và muốn :

“Hãy hát to lên cho hận thù lắng xuống. Để bình yên cho con người sống bên nhau” (HÁT CHO QUÊN HẬN THÙ)

Trong lúc Hội đàm Paris về chiến tranh VN đang diễn ra tại Pháp. Một nhạc sĩ tên tuổi của nền âm nhạc VN là NS Phạm Duy trên đường lưu diễn tại đây, đã mang theo một ca khúc của NS Vĩnh Điện: “Tôi chỉ muốn làm người“ để trình bày tại Paris. Sự kiện này khiến cho ta có thể ngạc nhiên; vì NS Phạm Duy không bao giờ trình bày ca khúc của các NS nào khác. Ông chỉ trình bày những ca khúc do chính ông sáng tác mà thôi. Thế nhưng chúng ta có thể quay trở lại thời điểm trước đó để tìm hiểu tại sao có sự liên quan giữa NS Vĩnh Điện và NS Phạm Duy.

Với tài năng âm nhạc bẩm sinh, năm 17 tuổi, NS Vĩnh Điện đã có một ca khúc đầu tay là bài Tình thu 57. Tiếp theo đó là sau khi từ giã ĐHKH Huế để lên đường làm bổn phận thanh niên khi đất nước lâm nguy. Ông đã có một gia tài âm nhạc cũng kha khá. Những ca khúc của ông đã được trình bày bởi những giọng ca hàng đầu VN như Thái Thanh, Lệ Thu, Thanh Thúy, Elvis Phương, Julie Quang, Carol Kim, Connie Kim... Cũng như những buổi giao lưu tại sân trường ĐH Huế, cùng sự gặp gỡ tại Quảng Ngãi năm 1971 giữa Vĩnh Điện, Thúy Hồng, Lê Uyên và Phương, Phạm Duy...Điều này chứng tỏ nhạc của NS Vĩnh Điện đã có một chỗ đứng nhất định trong nền âm nhạc VN lúc ấy. Những ca khúc của ông đã được các ban nhạc nổi tiếng thu âm, trình bày. Theo tôi, những điều này chứng tỏ NS Phạm Duy đã biết giá trị những ca khúc của NS Vĩnh Điện . Và NS Phạm Duy đã tìm thấy điều nhân bản, tấm lòng yêu quê hương tha thiết của NSVD qua ca khúc này

nói riêng, cũng như những ca khúc khác nói chung. Ông đã đồng cảm với NS Vĩnh Điện.

Người nghe chỉ thấy tác giả mơ ước điều thật giản dị và chân thành : làm người.

Ta hãy nghe :

“Xin đừng hỏi tôi, xin đừng hỏi tôi sao không đầu thai làm con chim nhỏ. Sao không đầu thai làm cây làm cỏ, mà lại sinh ra làm người trong nôi, mà lại sinh ra làm người đơn cô, mà lại sinh ra làm người như tôi”

Tha thiết hơn :

“Đừng hỏi tôi, đừng hỏi tôi, đừng hỏi tôi. Tôi chỉ muốn sinh làm người mà thôi, tôi chỉ muốn sinh làm người mà thôi. Cho dù lấy đá thay cơm một đời, và làm người và làm người Việt Nam thôi”

Cuối cùng ông vẫn mong muốn làm người :

“Thôi đừng hỏi tôi, thôi đừng hỏi tôi. Tôi không làm chim để quên đau khổ. Tôi không làm cây để quên bom nổ. Để mặc cho tôi làm người bên nhau. Để mặc cho tôi kể chuyện mai sau, để mặc cho tôi đại diện thương đau”

Nỗi niềm tha thiết, xen lẫn sự day dứt của một người; chỉ muốn làm người đúng với nghĩa của nó. Và chỉ là người Việt Nam trên mảnh đất nơi mình sinh ra. Một bài hát đầy tính nhân bản của NS Vĩnh Điện càng làm cho thấy tấm lòng yêu quê hương của ông. **(TÔI CHỈ MUỐN LÀM NGƯỜI)**

Chiến tranh qua đi, nỗi đau còn lại. Vết thương khó lành, những ngày trở gió sẽ làm vết thương nhức nhối thêm. Để có được một nền hòa bình đúng nghĩa trên quê hương thật là không tưởng. Do vậy ông hoài nghi về việc hòa bình của đất nước.

“Từ vào đời đã thấy người như loài điên, thấy ao sâu như hầm chông, thấy nương dâu như bãi mìn. Mặt trời nằm trên nắm mồ nên ngủ quên giấc mê man, cho loài ma quái lang thang đã bao năm”

Lại nói:

“Người hãy nói tôi nghe chuyện hòa bình , cho mơ lại một ngày xa xôi, cho được thấy quê hương mình rạng ngời , cho nghe lại đồng dao cuối phố. Người hãy nói cho tôi nghe chuyện hòa bình cho mơ về một ngày tương lai. Cho được hát như chim ngoài ruộng đồng . Cho thấy mặt trời hồng lên cao”

Hòa bình dưới mắt ông :

“Chuyện hòa bình đâu khác gì chuyện tình yêu đã qua đi, tôi gọi tên suốt cơn mê không thấy về. Ngày hòa bình có những gì, có đạn bom có xe tang, có bà con có anh em giết nhau không. Người hãy nói tôi nghe chuyện hòa bình, cho tin được bạn bè anh em. Cho dòng máu qua tim lại trở về, cho hy vọng vượt cao

tiếng thét”

Vẫn nói:

“Người hãy nói tôi nghe chuyện hòa bình, cho quên nỗi nhục nhân hôm nay, cho được hát không lo sợ tù đầy, cho nhân loại còn niềm tin yêu” (HÃY NÓI TÔI NGHE CHUYỆN HÒA BÌNH)

Là nghệ sĩ, tâm hồn vốn mong manh, nhiều cảm xúc... lại sinh trưởng nơi miền quê hương cát trắng... Tất cả đã tạo nên một người nhạc sĩ tài hoa. NS Vĩnh Điện luôn mang trong lòng một nỗi u sầu khi thấy bao ước vọng của thời thanh niên trôi qua :

“Thời gian tàn phai chìm sâu khóe mắt, đi trong u buồn mênh mang, sầu dặt dàu theo giọng hát, tan nát nước cuốn hoa trôi dâng tràn, đường về lòng vương vấn mang, sắc hương xưa nay đã tàn”

Dưới mắt ông, thời gian cứ thế cuốn trôi bao nhiêu ước vọng về cuộc đời: tình yêu, ước mơ của tuổi đôi mươi... tuổi đẹp nhất của đời người. Ta hãy nghe những lời tâm sự của ông :

“Bao nhiêu đam mê, trót dâng cho cuộc đời sầu, tàn cơn giông tố những lưã thơ ngây đợi chờ, tin yêu vắng xa, lóp lóp về trong hoang sơ”

Tất cả chỉ còn lại nỗi buồn và thời gian cứ thế vô tình trôi đi :

“Thời gian tàn mau từng dòng nước xoáy cho thêm mê mải thương đau, từng giọt sầu âm thầm rơi, xa vắng những phiếm tư rung ưu phiền .Cuộc tình còn gì nữa đâu, giấc mơ xưa chìm sâu” (XA XÔI)

Chứng kiến tàn tích của chiến tranh là cảnh đồng loại chết với nhiều hoàn cảnh; của người cha già bên luống cày trông ngóng; mong đưa con ra đi chiến đấu sớm trở về. Của người vợ hiền mới cưới.. Trái tim nhạy cảm của nhạc sĩ luôn đau đớn :

“Xác ai xác của ai? Xác của cha già tóc trắng.Suốt đời ôm cày đắng. Lặng lẽ bên luống đất gầy. Chờ mãi tin đưa con mình bao năm mòn mỏi. Giờ đây xin người hãy cố nhắm mắt”

“Xác của người vợ hiền mới cưới, chưa tròn vui đã khóc. Vực mắt sầu đã đong đầy. Màu trắng tang kín vai gầy. Con mê đã tắt. Giờ đây xin góp mặt cùng rong rêu”

Ông chỉ biết thành khẩn cầu nguyện :

“Quy xuống đây một phút, cho vui bớt đớn đau.Quy xuống đây một phút, xin tha thứ cho tội nhau. Quy xuống đây mà khóc, nghe tan nát trái tim. Quy xuống đây mà khóc, tôi xin chấp tay nguyện cầu”

Hy vọng và ước mơ :

“Việt Nam ơi, ước mơ ngày yên vui. Rồi ước mơ lại có, cho vui hết đờn đau. Rồi ước mơ lại có, khi tha thứ cho tội nhau. Ngày ước mơ lại đến, nghe nung nấu trái tim. Ngày ước mơ lại đến, hai tay chấp lên nguyện cầu” (CA NGUYỄN)

Là người con Việt, trước cảnh quê hương bị tàn phá bởi bom đạn, bởi sự phân chia lòng người, bởi ý thức hệ, bởi tham vọng của một số cá nhân... Ông không thể im lặng :

“Từng bàn tay vung lên cho những cùm gông gãy nát. Từng bờ vai vươn lên cho thấy sụp đổ bạo tàn. Từ vành môi em thơ. Từ dòng máu đã vỡ. Từ mạch tim mẹ già, từng giọng hát vang lên”

Ông muốn mọi người cùng cất cao tiếng hát :

“Hát đi em cho tấm mát tuổi thơ. Hát đi anh cho xác chết chỗi dậy. Hát đi mẹ già mà chờ đón tin con. Trời Việt Nam hôm nay tuyệt vời”

“Hát cho anh mau xóa vết hằn thù. Hát cho mọi người vòng tay biết ôm nhau. Hòa bình ơi hòa bình ơi”

Tất cả cũng vì hòa bình cho quê hương:

“Hát to lên như sóng thét đại dương. Hát to lên cho vỡ nát mặt trời. Hát cho mộ người bừng lên tiếng hân hoan. Hòa bình ơi hòa bình ơi”

“Hát to lên cho thể xác quằn quại. Hát cho một nhòai rồi gục xuống bên nhau. Hòa bình ơi hòa bình ơi” (BÀI CA HÒA BÌNH)

Hòa bình : hai tiếng nghe đơn giản. Thế nhưng, để đạt được một nền hòa bình cho đất nước, thật không dễ dàng. Phải trả giá bằng sự hy sinh của cả một thế hệ, bằng tuổi trẻ... Bất cứ một dân tộc nào cũng đều mong muốn một nền hòa bình. Nhạc sĩ Vĩnh Điện cũng như mọi người, luôn mong muốn quê hương có một nền hòa bình. Ông hân hoan ca ngợi và nhân cách hóa hòa bình như người em gái :

“Khi Em về, mẹ già hết khóc. Khi Em về người hết oán than. Khi Em về, bé thơ nụ cười. Khi Em về, đàn con hát vui. Khi Em về, rừng cây thức giấc. Khi Em về cỏ hát sớm mai. Khi Em về tiếng chuông chiều ngân”

Vui mừng, trù mến :

“Gọi tên Em là nắng ấm, là hạt mưa tươi thấm ruộng đồng. Gọi tên Em là ánh sáng, là nguồn sống tương lai Việt Nam. Gọi tên Em là bóng mát, là tự do hạnh phúc loài người. Gọi tên Em là khúc hát ngày hội lớn Việt Nam hòa bình. Hỡi người em hòa bình. Hỡi người em hòa bình”

Hân hoan :

“Xin đón Em bằng tình ca bát ngát. Xin đón Em bằng vườn trái kết bông. Xin đón Em bằng mắt môi nụ hồng. Xin đón Em bằng trời hoa nắng tươi. Xin đón Em bằng vòng tay nổi lớn”

Chung tay :

“Bàn tay anh bàn tay tôi, chúng ta lại đốn cây dựng làng. Bằng con tim bằng khối óc, chúng ta cùng đắp xây Việt Nam”

“Ơi Việt Nam, Việt Nam hòa bình. Ơi Việt Nam, Việt Nam hòa bình. Ơi Việt Nam, Việt Nam sáng ngời” (HỒI NGƯỜI EM HÒA BÌNH)

Tình yêu, muôn thuở là đề tài nói không bao giờ dứt. Biết bao áng thơ văn đã nói lên điều này. Là một người người nhạc sĩ tài hoa và cũng là một thanh niên, tất nhiên ông cũng không ngoại lệ; tránh được tình yêu. Trong tình yêu, bao giờ cũng có được và mất, có hạnh phúc và đau khổ. Tất cả hòa quyện để rồi muôn đời, tình yêu là điều làm con người chúng ta luôn tìm kiếm, luôn chờ đợi và luôn hy vọng. Và cả tuyệt vọng... Trái tim nhạy cảm của ông cũng đã vấp phải :

“Vết hằn nào trên đôi môi. Dấu lệ nào trong khóe mắt. Yêu một lần khóc một lần, cơn đau tìm về tiếp nối cuộc tình, lối xưa bỏ ngõ”

“Kỷ niệm rồi như chiêm bao. Ân tình rồi như sương khói. Yêu một ngày khóc một ngày, đêm hoang vọng buồn tay ôm tủi hờn gót chân mộng du”

Cũng như mọi người, ông cũng hiểu :

“Biết yêu là khóc nhưng sao tình vẫn mãi tôn thờ. Biết yêu là sầu nhưng sao người cứ muốn thương đau. Biết yêu là chết nhưng sao tình vẫn cứ mãi đong đầy”

Ông cũng tự hỏi :

“Có tình nào không mê say có tình nào không nhức nhối, yêu một đời khóc một đời cơn mê tuyệt vời hương đau ngọt ngào, vết thương sỏi đá”

Và rồi cuối cùng tình yêu cũng chỉ là :

“Rồi mây bay ôm đỉnh sầu rồi hoang vu trên tuổi người, xót xa nụ cười rêu phong” (VẾT THƯƠNG SỎI ĐÁ)

Cuộc chiến trên quê hương Việt Nam ngày càng khốc liệt, mà đỉnh cao là “Mùa hè đỏ lửa“ năm 1972. Trên “Đại lộ kinh hoàng“ (được phóng viên chiến trường Ngự Thanh đặt tên trong một bài phóng sự của mình), lớp lớp người chết chất chồng, khi dân chúng bỏ Quảng Trị chạy vào Huế lánh nạn, vì bị tấn công của phe CS Miền Bắc.

Và nhạc sĩ Vĩnh Điện, với trái tim vỡ òa cảm xúc đau đớn, đã viết nên thiên trường ca “Tiếng Hát Người Tình Sĩ“. Trong trường ca này, có gọi nhớ lại cuộc thảm sát Tết Mậu Thân ở Huế, khi tác giả đưa vào đó ca khúc “Huế 68“. Đồng thời có trích đoạn 2 ca khúc khác là “Ca Nguyện“ và “Hồi Người Em Hòa Bình“. Trường ca này được hoàn thành trong vòng 45 ngày cùng thời điểm. Sau đó được TD10/CTCT thực hiện thành phim Trường ca Nhạc cảnh, trình chiếu trên đài

truyền hình Huế và Đà Nẵng năm 1973.

CD1 với 9 ca khúc được thu âm và phổ biến trước 1975, phần lớn trong băng nhạc Shotguns (Đó quê hương tôi, Từ lòng quê hương, Hãy ngồi lại gần nhau, Tôi chỉ muốn làm người, Bài ca hòa bình, Ca nguyện, Xa xôi, Vết thương sỏi đá, Hỡi người em hòa bình) và 5 ca khúc tuy đã sáng tác cùng thời điểm, nhưng có lẽ vì nhiều lý do chưa phổ biến được vào thời điểm đó, chỉ mới thu âm sau này (Thằng chần trầu trên cánh đồng người, Hát cho quên hận thù, Hãy nói tôi nghe chuyện hòa bình, Người ta cho anh, người ta cho tôi, Dòng máu hờn căm). Tất cả là 14 ca khúc trong CD1.

Với tất cả 14 ca khúc trên, chúng ta có thể thấy NS vĩnh Điện quả thật là một người “nhạc sĩ của quê hương“. Với tôi, ông quả thật xứng đáng với những từ này. Thật vậy, là người con Việt, một người lính, và là một nhạc sĩ. Tất cả hành động cũng như những nét nhạc của ông luôn hướng về quê hương, về thân phận con người... Ông luôn đau xót khi thấy quê hương chìm trong lửa đạn. Đau đớn khi thấy con người cùng một tổ quốc mà lại giết hại lẫn nhau. Ông luôn trăn trở, hoài nghi, lo âu, phần uất cũng như mong mỏi đất nước sớm có được nên hòa bình. Dù rằng phải trả giá bằng máu và nước mắt. Với những ca từ giản dị, cách sử dụng nghệ thuật luyện láy tài tình trong hầu hết các ca khúc, nhưng nổi bật là ca khúc “Tôi chỉ muốn làm người“. Chúng ta đã thấy ông xứng đáng là người nhạc sĩ tài hoa và là người nhạc sĩ của quê hương vậy. Tôi có thể nói CD1 này là CD hay nhất về tình yêu quê hương VN.

ALBUM 2 - BÓNG CHIỀU

*Ngoảnh mặt lại bóng chiều đã xế
Đời mấy ai dễ có trăm năm
Sóng đời xô đẩy người muôn ngả*

Một cõi trần ai một kiếp tầm...

Theo sự xoay vần của tạo hóa : xuân về, hạ đến, thu sang, đông tới; kiếp nhân sinh của một đời người cũng lặng lẽ xoay theo và sóng gió cuộc đời của mỗi con người cũng không thể không xoay vần theo tạo hóa. Mỗi con người chúng ta là một số phận, buồn vui cứ đan xen. Và dòng đời cứ vô tình trôi, mang theo bao ước vọng, hoài bão của một đời người.

Mong ước của con người chúng ta không thoát ra ngoài hai tiếng “Hạnh phúc”. Thế nhưng trong chúng ta mấy ai tự nghĩ mình đã hạnh phúc? Và hiểu thế nào cho đúng nghĩa hai chữ hạnh phúc? Vô hình trung chúng ta chạy theo ảo vọng. Đê rồi khi chợt tỉnh, đời không như ý, tiếc nuối cũng muộn. Bóng chiều đã đến... Bao nhiêu ước muốn, mơ mộng cũng như cả một đời mải miết chạy theo những ham muốn cá nhân... Khi thức tỉnh mới nhận chân được giá trị đích thực của cuộc sống, mọi việc trên đời tất cả chỉ có giá trị tương đối và hạnh phúc hay khổ đau cũng chỉ là do tâm mà ra.

Đời của một con người cũng theo vòng luân hồi của một kiếp người là sinh, lão, bệnh, tử. Mấy ai có thể thay đổi hay chối bỏ kiếp nhân sinh? Và con người chúng ta ít khi dành thời gian tĩnh lặng để suy tư, nghiền ngẫm lại những nẻo đường đã qua, những ngã đường đã rẽ, để tưởng..., để thương..., để yêu... và để nhớ... Nhờ những khúc quanh mình đã vô tình quên đi mà chúng ta mới có dịp nhìn lại những chặng đường đã qua. Từ đó mới giật mình mà tự hỏi ta chạy theo những điều đó vì ai? Vì ta hay vì người? Và cũng từ việc nhìn lại mà chúng ta mới thấy luyến tiếc những gì đã qua, những gì đã mất đi vậy.

NS Vĩnh Điện, như mọi người chúng ta, cũng có những mơ mộng, những hoài bão... rất con người. Sau những thăng trầm của cuộc sống. Sau những mất mát, đổ vỡ. ..., ông cũng hy vọng có chút nắng, dù chỉ là một chút nắng đêm. Ta hãy nghe :

“Vùng đêm ân ái đã xa, chút dư âm còn đó, tháng ngày qua. Và ta đã khuất bóng nhau, thoảng hương xưa vội giấu trong lãng quên”

Một mình :

“Đêm nín câm, đêm lặng thinh, đêm một mình ăn năn. Chừng như đâu đây có nắng. Nắng mong manh khi mộng tàn phai. Buồn như tiếng thở dài, lãng lẽ nơi này”

Và nghĩ:

“Một lần chưa nếm đắng cay, sẽ không bao giờ biết đến ngọt ngào. Tự nhiên đêm vỡ nát tan, bỗng đâu xa lạ quá như oán hờn”

Đôi lúc băng khuâng :

“Đêm chắt chiu giấc ngủ quên, đêm trầm mình oan khiên, đời riêng ta

chưa nói hết. Có thêm bao nhiêu điều lo toan, thèm khát đến vô cùng chút nắng đêm”

Khi ngồi nghĩ lại những trắc trở trong tình cảm, cũng như trong đời sống để thấy :

“Đời nghiêng thêm nặng tình đôi vai, sầu lẫn theo từng ngọn nến rớt, hồn kêu lên nhức buốt. Nắng hoang mang, nắng chênh vênh, nắng lang thang đi tìm cõi đêm”.

Và rồi, là con người không ai vẹn toàn tuyệt đối cả, hạnh phúc, đau khổ luôn mãi tồn tại và song hành :

“Từ bên trong mỗi trái tim, chứa bao nhiêu hạnh phúc với khổ đau. Từ trong khóm lá xác xơ, có biết bao cuộc sống qua rất lạ”

Dù trong cuộc đời có những điều không như ý, thế nhưng ta vẫn thấy không mất đi niềm hy vọng :

“Sau những tang thương bề dâu ,những chặng đường long đong, phải chăng ta luôn vẫn sống. Cứ đêm đêm thấp ngọn đèn lên,tìm thấy nắng trong hồn, nắng trong tim” (NẮNG ĐÊM)

Mỗi số phận của một con người đều là những mảnh đời riêng lẻ, trong con biến động lịch sử của dân tộc Việt, hầu như tất cả chúng ta đều chung một số phận: nước mất, nhà tan. Và người nghệ sĩ của chúng ta cũng không thoát vòng quỹ đạo, là một sĩ quan trong QL.VNCH; ông cũng như mọi người lính khác phải bị tập trung mà theo mỹ từ nghe thật hoa mỹ của phe đối phương: ”Học tập cải tạo”, thực chất chỉ là bị Tù Đày: tù đày cả thân xác lẫn tâm hồn. Ông đã phải trải qua hết tù trại tù này đến trại tù khác nơi quê nhà. Một chút may mắn mong manh, ông đã sống sót để trở về với một nỗi đau trong tâm hồn: quê hương tan rã và tình người rã tan..., nỗi đau không bao giờ lành. Và rồi trong một ngày nhạt nắng, ông cũng đã phải đi tìm một bến bờ tự do. Từ đây, một cuộc đời mới với một con người cũ. Và sau bao nỗi lo toan, vất vả để được hoà nhập nơi xứ người... Nhưng rồi, trời cũng không chiều lòng người; bao ước mơ, bao hy vọng... đã tan biến :

“Mặt hồ đang lặng yên, viên sỏi nào vô tình rơi xuống làm xao động hồn ta, trong bóng chiều bao la. Tựa gốc cây thông già đợi chờ bóng đêm rơi, ta đang lần đến hạt cuối trong chuỗi đời tử tế”

Chỉ còn là nỗi nhớ những tháng ngày qua :

“Trôi đi trong mê muội, thời gian lặng lẽ chôn vùi những kỷ niệm buồn vui, hạnh phúc và đớn đau”

Cùng thời khắc của mỗi :

“Buổi sáng mùa xuân tinh khôi, đất trời lung linh mưa bụi, với những cây cỏ lá hoa mọc lên hồn nhiên”

Để bắt chợt :

“Buổi trưa đầu mùa hạ, đáng lẽ rong chơi trên đồi xa. Con mê nào đưa người lên đỉnh núi, ác mộng nào xô ta xuống vực sâu”

Quay nhìn lại những chặng đường đã qua, thấy chiều thu nay cũng giống như mùa thu của một đời người... vắn vường, buồn bã :

“Chiều thu đang về đây lá thu rơi tàn tạ, mới hay đời quá mỏng manh. Tóc xanh ngày nào nay đã bạc trắng mái đầu. Có đếm được bao nhiêu sợi tóc đen còn lại vương vấn trần ai”

Chỉ còn biết :

“Tựa gốc cây thông già đợi cơn giá lạnh đêm đông, nước mắt chảy hết vào trong. Sống chỉ một đời sao đón đau nhiều kiếp”

Và chờ đợi...đợi chờ sự ra đi là một tất yếu của kiếp người :

“Trong bóng chiều mênh mông, ta lần đến hạt cuối cùng trong xâu chuỗi đời lặn dận”

So sánh với dòng chảy bất tận của thời gian, kiếp người thật là hữu hạn, chẳng khác một chiếc lá bồng bềnh trên mặt nước... Cả một đời vất vả mưu sinh, đến khi giật mình nghĩ lại, tiếc nuối những tháng ngày qua, thấy được mất còn, hạnh phúc hay đau khổ cũng chỉ là hư ảo. Trăm năm nào có nghĩa gì! Với một nội tâm phong phú, với nét nhạc tài hoa, người nghệ sĩ đã nói lên một khía cạnh trong kiếp người: cuối cùng, ai cũng phải chia tay ra đi. Có khởi đầu thì có kết thúc. Và tất cả chúng ta đều là những người lữ khách trong cõi đời tạm của kiếp nhân sinh.

Đọc bài viết “Vĩnh Điện, dấu lặng giữa dòng tình ca” của Luân Hoán, được biết Ns Vĩnh Điện đã viết “Bóng Chiều” trên giường bệnh, khi đang chữa trị một chứng nan y. Và ông đã nghĩ rằng đây là tác phẩm cuối cùng. Nhưng sau khi may mắn thoát khỏi tử thần, ta nhận thấy ông đã viết rất hăng say, viết rất nhiều và nhất là đã cố gắng cho thu âm một số lớn các sáng tác của ông. (**BÓNG CHIỀU**)

Theo quan niệm làm người của Á Đông nói chung và người Việt chúng ta nói riêng: “Hiếu để em để làm đầu”.. làm người phải nhớ đến công cha, nghĩa mẹ. Từ ngàn xưa, những câu ca dao đã minh chứng cho ta thấy trong đạo làm người. Hiếu luôn đứng đầu:

**“Công cha như núi Thái sơn
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra
Một lòng thờ mẹ kính cha
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con”.**

Cùng cảm xúc với tác giả Nguyễn Phúc Sông Hương, với ca khúc phổ thơ “Xin Đừng Ai Như Tôi”, Ns Vĩnh Điện đã góp vào cánh đồng âm nhạc Việt Nam

một bông hồng tuyệt đẹp để ngợi ca người Mẹ. Bao người đã phải rơi nước mắt khi nghe bài hát này.

Ta hãy nghe tiếng lòng của tác giả :

“Hỡi những ai còn mẹ, kéo chân đắp cho người. Xin đừng ai như tôi để mẹ lạnh bên trời. Hỡi những ai còn mẹ, hãy ngồi bên nói cười. Xin đừng ai như tôi, mẹ già không ngày vui”

Tiếc nuối :

“Hỡi những ai còn mẹ, đơm chén cơm dâng Người. Xin đừng ai như tôi, chén cơm chưa kịp mời. Hỡi những ai còn mẹ, cầm tay gọi mẹ ơi. Xin đừng ai như tôi, cô đơn bóng mẹ ngồi.

Những gì tốt đẹp nhất, chúng ta dành để tặng người thân yêu. Với Mẹ cũng vậy. Hoa hồng đỏ đã được vinh dự cho những ai còn mẹ và hồng trắng cho mẹ đã đi xa. Mỗi năm vào tháng 5 (Ngày của Mẹ ở Âu Mỹ) và tháng 7 âm lịch (Mùa báo hiếu của Á Đông) với tục lệ cài hoa hồng. Mục đích nhắc nhở chúng ta; hãy gìn giữ và nuôi dưỡng lòng hiếu thảo của mình, không phân biệt tôn giáo, cũng như chủng tộc. Mẹ ở đâu cũng là Mẹ... cũng có một trái tim đầy ấp lòng vị tha, và sự hy sinh vô bờ bến vì con.... Có những bà mẹ trọn một đời không được một phút giây hưởng thụ cho riêng mình. Đưa tiễn chồng, rồi con đi giết giặc... để rồi một mình, một bóng, chờ đợi ngày trở về của người thương yêu nơi mảnh vườn quê, bên luống khoai, nương sắn ... Mà ngày trở về của những người thương không thể biết được, chỉ còn biết: Chờ đợi... đợi chờ trong tuyệt vọng, mỗi morn....

Ai cũng cần những khoảng lặng để nghiệm lại những gì được và mất trong cuộc đời. Với tâm hồn nhạy cảm của người nghệ sĩ, tác giả đã thốt lên những lời day dứt khi nghĩ về mẹ :

“Mừng cho ai còn mẹ, cài bông hồng thắm tươi. Dù là bao nhiêu tuổi, vẫn đại trong tim Người. Hỡi những ai còn mẹ, hãy ôm chặt mẹ, ôm hoài. Đừng ai như tôi, tay yếu giữ không được mẹ rồi, mẹ ơi!”

Đề nghị đập của trái tim vẫn mãi lập đi, lập lại :

“Hỡi những ai còn mẹ, hãy ôm chặt mẹ, ôm hoài. Đừng ai như tôi, tay yếu không giữ được mẹ rồi, mẹ ơi!”

Lòng hồi hận đã găm nhâm :

“Mẹ còn - không lo được, mẹ mất - con quê người. Xin đừng ai như tôi, xin đừng ai như tôi. Khi chim chiều khép cánh, lá hoa tiếc mặt trời. Có mẹ chỉ một thời, ngắn lắm trái tim ơi!”

Qua nhạc phẩm “Xin đừng ai như tôi“, tác giả đã cho chúng ta thấy được tình mẹ cao cả, hãy biết trân quý tình mẹ: Có Mẹ là có tất cả...Mẹ là suối nguồn yêu thương không bao giờ cạn... dù cho chúng ta bao nhiêu tuổi, vẫn luôn là một con trẻ dưới mắt Người. Và Mẹ là người đầu tiên luôn mở lòng bao dung, tha thứ, cũng

nư luôn mở rộng vòng tay yêu thương ôm ấp, cu mang khi con trót làm lữ trong cuộc đời đầy bất trắc và phù vân này! **(XIN ĐỪNG AI NHƯ TÔI, thơ Nguyễn Phúc Sông Hương)**

Đôi lúc nhớ lại những gì đã qua trong đời, những niềm vui, nỗi buồn lần lượt đã đi qua đời chúng ta quá vội. Ta hãy lắng nghe :

“Đã qua vội vã, có cả những niềm vui và những nỗi buồn. Đi qua đời tôi quá vội, còn có những điều lầm lỗi, có từng cơn thống khổ và những nỗi bi ai”

Để bước vào cõi riêng tư của lòng mình :

“Bỗng nhiên tôi nhớ lại một góc đời quạnh hiu, trước những mắt mát và những đắng cay, tôi đã sống như thơ dại, có một chút gì còn đọng lại, một chút gì như đã ngoài ngoài”

Với bao mắt mát, thất vọng đến trong cuộc đời mình, ông cảm thấy mất niềm tin, tâm hồn trống vắng. Mọi ưu phiền cũng đành lãng quên :

“Lá đã sâu héo cuốn theo những niềm tin rụng xuống trong hồn, rễ cây hoang đã len lén mọc lên trong tim, đâu còn một nỗi buồn riêng thì cũng đành lãng quên”

Và để khi tuyệt vọng nhất cũng chính là lúc hy vọng nhất, hãy nghe :

“Đã đi qua đời tôi quá vội, những hy vọng và những khát khao, chỉ còn lại niềm ước mơ để sống. Trong nỗi cô đơn, tôi hy vọng tìm được những gì tôi mơ ước, những gì có được nhỏ nhoi vượt mắt trong tay”.

Mọi việc qua đi vội vã, luôn để lại sự tiếc nuối muộn màng :

“Đã đi qua đời tôi quá vội, tôi muốn quay về hát bài tình ca. Đã đi qua đời tôi quá vội, khi muốn quay về thì đã trăm năm”. **(BỔNG NHIÊN NHỚ LẠI)**

Đời người chúng ta tựa như một dòng sông, có những dòng sông xuôi êm đềm và cả những con sông rẽ nhánh :

“Những nhánh sông đời mang theo từng yêu dấu, như ngắt đi từng ngày ném vào thung lũng sâu. Rồi trôi đi biệt, cánh chim bay biệt khi rùng cây trút lá”

Thật ngỡ ngàng :

“Vừa chia tay vội vàng sao nghe chừng rất lạ, nghe như đã chưa từng có nhau”

Và rồi mọi việc cũng qua :

“Khi giấc mơ tàn tạ mặc thời gian xóa mờ, có lời nào để lại quanh đây, những ân tình xưa đành đoạn chia xa. Những nỗi thất vọng bao năm còn nhưc nhớ, tưởng là miên viễn cũng nhạt nhoà phai đi”

Nỗi buồn như rong rêu hằn sâu trong tâm, khó phai pha :

“Ôm một cuộc tình si như rong rêu quanh cội thông già, dẫu trăm năm dần qua giấu kín nhọc nhằn, ai biết còn lại những gì. Có chăng vết hằn những tháng năm cam chịu mưa nắng”

Hạnh phúc và niềm vui, ai cũng muốn được sẻ chia và khổ đau lại chỉ riêng một mình :

“Hạnh phúc nào rồi cũng sót chia, cay đắng riêng một mình. Còn đắng cay nào nữa giọt lệ sớm ăn năn, còn chút nắng cuối ngày rồi cũng tắt. Đêm khắc khoải trông chờ được nghỉ ngơi”

Chỉ còn biết:

“Còn tiếc thương gì nữa mộ phần đã phân chia, còn khao khát chút gì rồi cũng mất. Xin đến chặng cuối đường thật bình yên”

Bài nhạc với nhịp điệu Boston đã cho ta một ca khúc hay, ta có thể thấy trong cuộc sống điều gì cũng có thể xảy ra. Hãy chấp nhận và cố vượt qua để trở về nơi chốn bình yên. **(NGHE CHỪNG RÁT LẠ)**

Một nhà văn đã từng viết: “Anh có thể lưu đày một người ra khỏi quê hương họ, nhưng anh không thể nào tiêu diệt được tình yêu quê hương nơi họ”. Không ai có thể tiêu diệt tình yêu quê hương trong trái tim của bạn cũng như của tôi. Cũng như không ai có thể tách rời tình yêu quê hương với tình cảm con người.

Dòng sông êm đềm, cây đa xưa, bến đò cũ... Những hình ảnh tưởng chừng giản dị và mộc mạc ấy mãi mãi là những dấu ấn không bao giờ phai trong nỗi nhớ quê hương của mọi người Việt xa xứ, ly hương... Vĩnh Điện cũng không ngoại lệ: quê hương Nha Trang, nơi lưu giữ những ký ức một thời thơ dại với những bờ biển cát trắng xoá, với những ngày ngụp lặn chơi đùa trong làn nước trong xanh... Nơi đã lưu giữ cả một chặng đường đời... hãy lắng nghe những nỗi thương nhớ quê nhà da diết của ông :

“Có những khi nằm nghe sóng, sóng gọi ta thiết tha. Có những đêm nằm mơ sóng, sóng gọi ta trở về. Nha-Trang, hai tiếng bầm gan. Nha-Trang, nghe càng nát ruột. Nha-Trang, đêm hoài thao thức. Nha-Trang ngày nhớ bạc đầu”

Những việc đã qua và thương nhớ :

“Con còng đổ tị nạn rồi bỏ biển, em “bông bê” đã mất tích không về. Nha Trang ơi, sao cứ gào mê, cứ ngỡ như một ngày biển động, cứ thấy lại bầu trời lộng lộng, nắng gió ngày hè cát bỏng dưới chân”

Và tự hỏi :

“Con ốc nào nằm chơ vơ trên cát, có dựng hết cho ta những ngày trở gió, và trên bầu trời xa xưa đó, có vì sao nào côi cút giữa Nha-Trang. Tôi bây giờ như con loài ốc mượn hồn đi hoang, vỏ ở xứ người, ruột gan nơi cố xứ. Nha-Trang ơi, ở nơi đó trái bàng còn khô vỏ, hàng keo buồn rũ tóc vẫn chờ em”

Lòng hoài hương của người nhạc sĩ tài hoa làm người nghe bồi hồi xúc cảm: Ai cũng có một nơi chốn để về và để nhớ. (**NHA TRANG NGÀY TRỞ GIÓ, thơ Trần Hoài Thu**).

Dòng đời như dòng nước, xuôi theo triều nước cuốn trôi mọi thứ trên dòng chảy. Cuộc đời con người rồi cũng có ngày cuốn trôi và có lúc mất tất cả chẳng còn gì, để có khi chợt thấy :

“Như chiếc lá nhỏ nhoi cuốn theo dòng nước, có giọt mưa tan trên giấc mơ lẻ loi. Đêm chợt thức thấy bóng mình trôi tả, nhớ chuyện xưa mà chợt nhói trong lòng”

Và nỗi đau khi cuộc tình tan vỡ :

“Tình đã lặng câm, tượng đá trầm luân nơi này, từ vết thương nào để lại dấu tích không phai. Từng đợt sóng vỗ ngọt ngào trên vách đá, sao hằn sâu hơn một đời còn đau”

Những mất mát :

“Mãi đi tìm nguồn nào khô cạn, lòng tận nguyên có thật hư hao. Hồn khảm tận những nỗi đau tự hối, cũng đành như cỏ chết trên đời”

Chợt nhớ ngày xưa:

“Từng đợt bão tới cuốn mình trong giấc nhớ, bên lời ru vang vọng lại tuổi thơ. Thấy quay về ngày xưa vụng dại, đường mịt mù bóng mình hoang vu”

Để chấp nhận và chờ đợi :

“Chiều đã tận bốn góc trời mù tối, hãy ngồi đây đợi hết kiếp người”

Hiểu được quy luật được và mất của đời người, chúng ta không ngạc nhiên khi thấy NS đã chấp nhận sự khảm tận một cách bình thản trong cuộc đời hữu hạn này. (**KHÁNH TẬN**)

Sân si, bon chen, muộn phiền... những chất chứa trong gánh nặng của cuộc đời và hiện hữu trong cuộc sống. Cuộc sống của mỗi con người, mỗi đời người :

“Gập ghềnh qua bao nhiêu miền thống hối. Tình hồn nhiên cho đi còn xót mãi, như vạt nắng đang tàn phai chiều muộn màng

Những gì tôi nhặt lấy trên đôi tay tham lam từ kiếp người”

Để :

“Rồi thản nhiên buông rơi dù tiếc nuối, rồi tả tơi khi chưa kịp hấp hối. Đâu còn chi, thân lẻ loi hồn tận nguyên”

Chợt giật mình khi qua cầu u mê :

“Những gì tôi còn đó, nên băng khuâng, mang theo nặng gánh về. Đành bỏ đi khi qua cầu u mê, nằm khoả thân quanh tôi là bóng tối”

Chả còn gì trong đời sống để đem theo, khi :

“Đâu còn chi, ôi lặng lẽ một huyết sầu. (NẮNG GÁNH VẼ)

Có phải ???...Con người tự tìm đến những lặng lẽ, những khoảnh khắc để lãng quên...Nhưng những ngón ngang nào có dễ quên :

“Còn lại trống vắng, chỉ còn lại im lặng, dấu cho đau xót như gai nhọn, dù êm ái hương thơm như ngàn cánh hoa. Những hạt mưa lung linh chỉ là mong manh, vội tan như giấc mơ, khô khốc như con sông cạn, như đá xanh rêu mỗi mòn”

Để mãi còn :

“Một lần thống hối một lần thêm chơi với, có chút gì đang níu lại từ nơi chốn nương thân, những lời trời trần“. (BÊN BỜ LẮNG QUẼN)

Trong CD này, có lẽ vì tâm đắc với bài “ Tôi chỉ muốn làm người” nên tác giả đã cho thu âm lại với giọng hát Quỳnh Lan. Quả thật với giọng ca này, bài hát đã gây xúc động nhiều cho người nghe.

Tiếc không có bản thu âm do Phạm Duy hát, có lẽ còn trân quý hơn nữa vì giá trị kỷ niệm một thời của ca khúc này. ***(TÔI CHỈ MUỐN LÀM NGƯỜI)***

Đời là giấc ngủ, yêu là giấc mộng. (Musset).

Cũng như Em, để :

“...nhìn lại người nhìn lại mình, mộng trôi qua, nhìn lại ngày, ngày trôi xa, đời đời chia xa.

...mình đã mất nhau thật rồi, thôi nhé”.

Muốn được yêu phải đem đời trả giá, bởi :

“Đóa hoa cúc vàng trên vầng thơ em để lại một tối nào, là để tang cho cuộc tình ta, là nụ hôn vĩnh biệt nhau đó.

...Tình chết nửa đời, người xa vời vợi, ngày tháng qua đi tui nhục tâm nín. Nghe thêm cay đắng đong đưa thời gian, chơ vơ bóng cây xa địa đàng, nghe như gió ăn năn thở dài...”

Để hiểu ái tình là khởi sinh ra cùng với hơi thở muộn phiền, cho đời mãi chia xa. ***(ĐỜI ĐỜI CHIA XA)***

Cuộc đời là những bông hoa và tình yêu là mật hoa đem đến cho cuộc đời của con người những xúc tác, làm tăng thêm hương vị cho cuộc sống, làm phong phú thêm đời sống của mỗi con người. Dẫu :

“...Đời còn được hay mất, hồn nguyên một vầng trăng, có bao giờ phai nhạt, định mệnh nào cách ngăn. Sông quê mòn mỏi đời, chờ mãi bóng trăng về. Bên sông buồn vời vợi, trầm mặc sóng nã nề”. (SÔNG NHỚ MỘT VẼNG

TRĂNG, phổ thơ Thái Tú Hạp)

Qua 12 ca khúc trong CD2, với âm thanh lúc da diết, lúc réo rắt nỗi nhớ thương, lúc trầm buồn sâu lắng những ân tình xót xa, tiếc nuối... đã làm người nghe cảm nhận được những nỗi đau của chính thân phận tác giả. Niềm day dứt nhớ thương quê hương, nhớ về cha mẹ đã khuất bóng, nhớ nơi chốn thuở ấu thơ nhiều kỷ niệm... Mãi mãi sẽ là những dấu ấn không bao giờ phai, để mãi mãi không bao giờ quên, lắng đọng lại trong chính tác giả và người nghe, hoài niệm của một thời.

ALBUM 3 - QUÊ HƯƠNG TÔI XA LẠ

***Quê xưa một mảnh trăng tàn
Sông buồn như lặng bàng hoàng nhớ trăng
Dù cho muôn nẻo cách ngăn
Quê hương xa lạ vẫn hằn trong tim.***

Đất nước Việt Nam đã trải qua biết bao cuộc chiến, từ giặc phương Bắc trong những ngày đầu dựng nước và giữ nước, đến giặc Pháp, phát xít Nhật... và cuối cùng là một cuộc nội chiến kéo dài. Một mảnh đất gầy guộc và nhỏ bé đã oằn lưng gánh chịu biết bao thảm cảnh, nhưng đau đớn nhất là cuộc nội chiến tương tàn. Cùng một nòi giống, cùng một màu da, thế nhưng chỉ vì ý thức hệ, vì bành trướng chủ nghĩa, vì tham vọng, vì mưu đồ... Tất cả những điều này đã đưa dân tộc VN đi dần đến chỗ diệt vong, mất dần tinh dân tộc. Đau đớn vô cùng!

Cũng như bao người con Việt khác, NS Vĩnh Điện cũng bị cuốn theo dòng. Ông đã lên đường theo tiếng gọi của non sông. Ra đi cầm chắc tay súng, bảo vệ quê hương. Một quê hương với bao nỗi niềm cùng hệ lụy... Chinh chiến cứ mãi hoài ngự trị trên mảnh đất bé nhỏ hình cong chữ S. Máu và nước mắt của người dân

Việt cũng như của những người lính có ngày đi mà ngày về không thấy, tất cả đã thấm ướt mảnh đất quê hương... Và rồi, ngày định mệnh đã đến, đất nước chuyển sang một giai đoạn đen tối nhất : Miền Nam Việt nam đã bị cướp mất. Kẻ thắng sẽ quyết định vận mệnh người thua. Tất cả đều phải vào trại tập trung, lên non cao, rừng núi bạt ngàn, ma thiêng nước độc, nhằm “cải tạo”, “thay cũ, đổi mới tư tưởng”. Sau những năm tháng miệt mài, hết trại này qua trại khác... sống cuộc đời của những “nô lệ mới”, những người lính bại trận, ăn ít làm nhiều, ranh giới giữa cái sống và sự chết mỏng manh, chỉ trông vào ý chí của bản thân. Và ngày đêm “tiếng keng” là mệnh lệnh của lao dịch, của miếng ăn... Tiếng keng đã là nỗi ám ảnh những người lính ngày nào và người NS đã phải bị ám ảnh suốt đời:

*Mỗi ngày cũng mấy bận
Chênh vênh vài lần keng
Năm tháng dài vô tận
Cơn mê hoảng trong đời
Qua một cuộc đổi đời
Chìm vào không gian khác
Đêm nằm nghe đau xót
Trót sinh làm thế gian...*

Sau những năm dài, tháng tận, sau những lần thoát chết trong gang tấc, người nhạc sĩ tài hoa của chúng ta cũng đã được trở về, trở về với một vết thương lòng. Một vết thương đã ăn sâu vào xương tủy, không sao chữa khỏi. Tất cả những ước mơ đất nước không còn bị chia cách bởi một dòng sông, một cây cầu, của những đàn bồ câu trắng bay đầy trời xanh; cũng như những ước mơ về tình yêu, về cuộc đời. Tất cả còn đâu, còn đâu nữa? Trở về chính trên quê hương của mình, nơi chôn nhau cắt rốn, nơi đã sống với những kỷ niệm của thời thơ ấu...nhưng tất cả lại vô cùng xa lạ. Xa lạ từ mảnh đất, con đường, nếp nhà và cả đến con người...Chỉ thấy xung quanh là nỗi cô đơn. Cô đơn như thuở còn trong bụng mẹ hiền, cô đơn mãi còn gặm nhấm tâm hồn ông :

“Từ khi biết e ấp, cô đơn trong lòng mẹ. Một đêm cất tiếng khóc, cô đơn trên vành nôi. Đời sao mãi hiu hắt, cô đơn bên đồng loại. Rồi thân sẽ lạnh ngắt, cô đơn dưới huyết sâu”

Mãi mãi :

*“Tôi ôm nỗi cô đơn, đang thống hối ăn năn mang thân làm kiếp người.
Còn nặng trĩu trong tim, ngổn ngang nỗi chua cay, tôi về trong cô đơn”*

Mong được :

“Đời chia sớt cho tôi, một lần biết người ngoài, khi bỏ quên thân tôi“. (VÔ

CÙNG CÔ ĐƠN)

Ôm nỗi cô đơn trong lòng, người nghệ sĩ cảm cảnh khi nhìn thấy hình ảnh gã da đen góc phố qua thơ Diên Nghị, để thấy nỗi cô đơn, như thân phận của chính mình :

“Tàn tạ ánh đèn khuya hiu hắt đêm mờ đục, gã da đen gà gât, liên tưởng cổ tích xa“

“Chờ đợi bóng người qua, ngửa tay xin điều thuốc, đồng quarter cũng được, để còn thấy ngày mai“. (GÃ DA ĐEN GÓC PHỐ - thơ Diên Nghị)

Nghệ sĩ vẫn trần trọc mộng mơ về một quá khứ xa xăm nơi quê cha đất tổ, dù chỉ để ngay trên mảnh đất yêu thương, lại vẫn phải miệt mài đi tìm quê hương, cả trong những tháng ngày suốt cuộc đời, vì :

“Nặng lịm chết trên đời, khi tôi về đường xưa quên lối, bao nhiêu năm sao quá xa xôi, đêm một mình đêm vẫn mênh mông”

Rồi :

“Tôi tưởng mình sẽ khóc trong lòng thành phố thân quen, mà sao chai đá. Trên mảnh đất yêu thương sao lại miệt mài đi tìm quê hương”

Đề :

“Tháng ngày vẫn chất chồng mối oan cừu dài theo số kiếp, mang bao nhiêu cay đắng trên vai, nên đường về lạc cõi u mê“. (QUÊ HƯƠNG TÔI XA LẠ)

Nhờ có cái nhìn và sự rung cảm của một trái tim đầy nhân bản mà NS Vĩnh Điện đã có những tác phẩm luôn làm người nghe phải đau đáu về tình người, về quê hương. Nỗi niềm đồng cảm với nhà thơ Quốc Nam, để cùng tìm kiếm :

“Nếu ai hỏi tôi, nơi nào địa chỉ? ...Tôi còn chi trong mắt đời bão nổi. Suốt kiếp lưu vong không chốn về nguồn. Tôi, nước mắt giữa khung trời hải ngoại... Tôi tìm tôi trong nỗi sầu viễn xứ“

Khi :

“Địa chỉ tôi là góc đời ảo mị, mãi lang thang tìm một chốn ửi an...Em hãy hiểu đời lưu vong héo hắt, chưa bao giờ tìm được một cõi về”

Dù vẫn nuôi hy vọng :

“Em thấy đó, giấc mơ tôi nhỏ bé. Địa chỉ tôi là mái lá bình thường. Tâm hồn tôi in hình bóng đò ngang, nắng cổ tích trên giậu tre, hoa, bướm. Xin hãy cho tôi tình quê thăm đượm. Địa chỉ tôi là một mái tranh nghèo“. (ĐỊA CHỈ TÔI, thơ Quốc Nam)

Địa chỉ mà người nghệ sĩ mãi tìm kiếm một ngày, một tháng, một năm, một đời... luôn ước mơ về cuộc trùng phùng, dù chỉ là ước mơ để quên đi ngày thương đau khổ nạn, khi bầy chim di sẽ vỗ cánh bay về:

“Trời sẽ nắng cây rừng hoang sẽ dậy, bầy chim di sẽ vỗ cánh bay về.

“Ngày sẽ tới và mặt trời sẽ mọc, hồi loài người vội vã tỉnh cơn mê”

(TIẾNG HÁT LOÀI CHIM DI- thơ Song Nhi)

Mà ở nơi đó tâm hồn người nghệ sĩ vẫn còn đi tìm một tình yêu :

“Tình em là trái đắng, hồn anh thì trống vắng. Có ai ôm trọn vòng tay hạnh phúc no đầy”

Đề :

“Gọi nhau càng thấy xa nhau nghìn trùng, giờ đây đứng giữa cơn giông mịt mù... Lăn theo vận kiếp, về ngang dòng suối, bước qua vô tình thả trôi một đời tử tế” (LÀM SAO TÌM THẤY NỮA, với Nguyễn Thanh)

Tâm hồn người nghệ sĩ của ông như một hạt ngọc được kết tinh từ cuộc đời lam lũ của cha mẹ và của chính bản thân ông. Xa hơn nữa là những tinh hoa của một dân tộc Việt đau thương trong cuộc nội chiến tương tàn :

“ Từ một dòng sông quê hương xé đôi đất nước tôi, sống trong điêu tàn. Từ một màu da yêu thương, bỗng đâu chia hai với nhau giọt máu oán hờn”

Nhưng rồi :

“Tàn cơn giông tố, chiếc lá cuối mùa vẫn đang xoay vần, đón đau cho người đã không nơi dừng chân”. (XA HẾT MỘT ĐỜI, với Nguyễn Thanh)

Năm tháng rồi cũng trôi theo dòng xoáy bất tận của thời gian. Và thời gian cũng như tuổi trẻ, một khi qua đi thì sẽ không bao giờ trở lại. Người nghệ sĩ của chúng ta, sau những năm tháng dài đắm mê theo đuổi những ước mơ trong tình yêu cùng những trận trở trong cuộc đời... cuối cùng chỉ thấy :

“Đời ta đó như cơn sâu đêm gặm hoài từng nỗi đau, mệt nhoài theo những đam mê trên sông ngược dòng. Chờ gì nữa, đêm đã khuya, ngày một thêm xác xơ, còn gì sau những cơn giông tang thương vụn vỡ”

Đành :

“Thì cũng lỡ như những hạt mưa muộn màng chiều cuối đông, tựa cơn sóng vỡ khi chưa kịp đến bến bờ”

Đề rồi :

“Lạnh buốt bên trời, xuôi thêm đôi vai một năm nữa trôi đi, về gom lấy chút hương phai, cho nồng những cơn say”

Cuối cùng chỉ còn là :

***“Tìm đâu thấy thiên đàng bỏ quên, thật thà hay dối gian, nhìn lại thân ta
vết dâm con mê uơ phiền”***

Con người chúng ta chừng nào còn sống là còn đam mê và tình yêu là điều kỳ diệu nhất trên đời. Để yêu và được yêu thật không dễ dàng và người nhạc sĩ của chúng ta với một tâm hồn nhạy cảm, cũng đã phải tìm kiếm tình yêu. Với những năm tháng trôi qua, nhìn lại những gì đã xảy ra với mình, chỉ thấy còn lại những nỗi phiền muộn... Tất cả nay còn đâu, còn đâu nữa ! **(CÒN ĐÁU NỮA)**

Đời người là một hành trình dài đi tìm một nửa còn lại của mình. Và cái chúng ta thật sự cần nhất là tình yêu.

Em và Anh trong tình yêu của người nghệ sĩ cũng mong muốn mình cùng nhau đi suốt cuộc hành trình tìm kiếm tình yêu cho nhau. Nhưng cũng thật muộn màng, khi gặp nhau thì đã quá lỡ làng :

***“Anh biết chăng ? lời anh tha thiết đó , len vào trái tim em từng bước nhẹ
nhẹ. Anh đã làm thân em tái sinh, linh hồn se thắt”***

Chấp nhận cam chịu đắng cay, chỉ mong :

***“Hãy đến bên em từng đêm em trông ngóng, cho dù giây phút thôi em cũng
vui lòng”***

Cho dù :

***“Giây phút đó dù lấy mắt của ai, dù đánh cắp của ai, xin được thoáng chút,
làm hạnh phúc chung thân của em”***

Và thật đốn đau cho cuộc tình đơn phương, vì “ Bản chất của tình yêu là không thể sẻ chia được“ (Engels):

***“Ôi chỉ là đắm say trong ảo mộng, ôm hình bóng anh, bóng hình này có
thật, nhưng chẳng của riêng em... Đêm, mỗi một mình em, nghe mưa rơi” (LỜI
DỐI TRÁ NGỌT NGÀO - trích nhật ký Đông Giang).***

Sau cuộc chiến, những gì còn lại chỉ là nỗi đau. Có những nỗi đau có thể hàn gắn, nhưng nỗi đau trong tâm hồn, theo thời gian càng làm vết thương lòng đau đớn và khắc khoải hơn. Nỗi nhớ mong, sầu xứ, bất an luôn làm con người đau đầu mỗi khi nhớ về quê hương. Ngoài những hình ảnh quen thuộc: lũy tre xanh, con đò, dòng sông, cánh diều thời thơ ấu... và còn có cả một tình yêu. Những ký ức về một thời yêu nhau, càng làm khoét sâu thêm nỗi đau, mỗi khi nghĩ về quê nhà nơi có người yêu dấu một thời. Với những ngày tháng mơ ước, hy vọng sẽ cùng nhau đi đến cuối cuộc đời, rồi vì chiến tranh, cuộc tình bị mất dấu, chỉ còn biết :

***“Khan cổ gọi em chiều biển động, gió xa thổi rụng một cành khô, tro rơi
lòng ta nhìn sông nước, ơi em ơi, con sóng vỗ bờ. Ơi em, đã quá xa vời vội, mù
mịt người từ độ chiến chinh, mù mịt nhau nên đành lạc mất, một bờ vai thon,***

nhỏ êm mềm”

Tiếc nuối :

“Ơi nhớ quá cuộc tình xa xăm, nhớ một thuở áo vàng qua ngõ, em hiện đến bên anh rạn vỡ, cõi lòng ta ơi thuở yêu người”

Đành phải :

“Hãy cố quên như chưa bao giờ, cố giấu đi bao nhiêu giọt lệ, dòng lệ mừng cho những tình chia. Khan cố gọi em, khan cố gọi em, khan cố gọi tình về”
(KHAN CỐ GỌI TÌNH VỀ - thơ Trần Yên Hoà)

Thời kỳ đẹp nhất của tuổi hoa niên là thời cắp sách đến trường, cùng những nỗi buồn vu vơ thời áo trắng, dẫn chúng ta vào mùa hạ, và cũng bắt đầu cho một cuộc chia xa... Chia xa với những dấu ấn không bao giờ phai bằng kỷ niệm của tuổi học trò. Sau những năm tháng mãi miết trôi theo dòng đời với những lo toan vất vả của đời thường. Một ngày nào đó, những ký ức của ngày xưa ùa về, thôi thúc bước chân của chúng ta trở lại những dấu yêu của thời học sinh. Bâng khuâng khi đứng trước ngôi trường một thời ta đã từng có những kỷ niệm với những tình yêu thơ dại của tuổi trẻ, của mối tình đầu và tất cả chỉ còn lại là hồi ức, để rồi lòng mình:

**Hạ sắp thay mùa em biết cho
Ngàn thu thương nhớ, nhớ bao lần
E áp khung trời đầy phượng đỏ
Đường xưa cỏ lá tiếng ve ngân.**

Những kỷ niệm của thời học trò mắt sáng môi tươi đã là nguồn xúc tác, để nhà thơ Luân Hoán viết lên những vần thơ tuyệt diệu. Và những vần thơ này mãi mãi theo chân người nghệ sĩ ấy mà tồn tại với thời gian...

Hỏi và nhớ :

**“Em có biết trong sân trường bữa ấy, mình ta về nhìn lại góc phượng xưa.
Con ve than trên cành nhớ đong đưa, hoa vãn đỏ trong nắng vàng lộng lẫy”**

“Ta chợt thấy hình như em ngồi đây, mới hôm qua... mới một phút trước đây. Tay vẫn hồng má vẫn đỏ hây hây, dẫn ta bước qua trăm đường dĩ vãng”

Dù thời gian có qua, mái tóc đã pha chút hoa râm, nhưng :

**“Ta vẫn còn đây mái tóc bành bông, dù sương gió vương đôi dòng bụi trắng.
Đời chìm nổi những ba cay bảy đắng, lòng vẫn xanh như cỏ dại thong dong.
Trái tim ta vẫn rộng rãi thư phòng, có em ngủ muôn đời trên vần điệu”**

Và mối tình ngày xưa vẫn là :

“Ta mai một dù tài danh mệnh yếu, đã nhờ em tồn tại với thời gian. Hỡi em

yêu thăm thăm cánh phượng hoàng, có đậu lại trong sân trường bữa ấy?”

Còn kỷ niệm vẫn làm day dứt, để rồi :

“Vay giọt thơ truy niệm mỗi tình đầu và gửi tặng cho em làm son phấn. Vay giọt thơ xin được khóc một lần, để dành lại trong tôi một vết thương“. (TRUY NIỆM - thơ Luân Hoán)

Lần lượt từ CD1, CD2, qua đến CD3, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã lại cho chúng ta nhìn thấy hình ảnh và thân phận của người nghệ sĩ về quê hương, đất nước nơi sinh ra và lớn lên. Nỗi cô đơn cá nhân tại ngay nơi chôn nhau cắt rốn, nơi xứ người lạnh lẽo, xa lạ. Những ước mơ khắc khoải gợi nhớ những kỷ niệm ấu thơ, áo trắng ngây thơ thuở học trò, những hoài niệm không nguôi thôi thúc, đan xen trong hiện thực lẫn giấc mơ, suốt cuộc đời người.

ALBUM 4 - DẤU XƯA

*Cuộc đời thoáng chốc chim bay
Chơi vui cõi nhớ lòng ray rứt buồn
Dấu xưa trở lại suối nguồn
Năm năm tháng tháng cõi nguồn không quên*

Theo luật tuần hoàn của vũ trụ, năm tháng trôi nhanh tựa thoi đưa, thời gian như dòng sông cứ thế tuôn chảy. So sánh với dòng chảy vô tận của thời gian, đời người thật ngắn ngủi, trăm năm nào có nghĩa gì trong cuộc đời hữu hạn và hư ảo. Dù rằng nhân sinh dễ ai có đến trăm năm, tất cả mọi thứ trong cuộc đời sẽ trôi đi và chúng ta cũng chỉ là những người khách lữ hành trong dòng đời vô tận đó. Nghiệt ngã thay! Với quy luật đến và đi, không ai trong chúng ta có thể tránh khỏi. Có hiểu thấu được quy luật sinh tồn này, ta mới thấy được giá trị của một đời

người chỉ thật sự nằm trong giá trị tinh thần. Vật chất không là gì cả, mỗi phút giây mới thật quý giá. Hạnh phúc thay khi được làm Người!

Quay ngược lại mốc thời gian 1975, cuộc nội chiến trên quê hương VN đã gây ra biết bao nỗi niềm đau thương, mất mát cho nhiều cá nhân, nhiều gia đình... Cuối cùng cuộc chiến tranh tàn của dân tộc Việt cũng đã phải chấm dứt, nhưng hệ quả sau cuộc chiến mới thật đáng buồn và chua xót, tất cả tan rã về mọi mặt. NS Vĩnh Điện, một nhạc sĩ nặng lòng với quê hương từ những năm tháng còn thanh xuân, những bài nhạc của ông đã âm vang sức sống mạnh mẽ cùng với những sự rung cảm tinh tế của một tâm hồn đầy nhân bản. Ông đã đồng cảm với nhà thơ Thái Tú Hạp, viết nên những tự tình khúc nói về thân phận, nỗi cô đơn, niềm vui, nỗi buồn nơi chốn quê người cũng như lòng luôn hướng về cội nguồn, tìm lại chính mình qua những bài thơ, qua những nhạc khúc.

Mở đầu CD “Dấu Xưa“ là ca khúc **“*Sông nhớ một vầng trăng*”**, với những gì còn được hay mất trong cuộc đời. Cuối cùng quê hương thì vẫn còn heo hút, chỉ là sự chờ đợi mỏi mòn. Bài hát này đã được trích đăng trong CD “Bóng Chiều' ở trên.

Để rồi tiếp tục những ước mơ :

“*Ta sẽ về khi cửa trần gian chưa khép...*”

“*Mùi hương hoa cau đầu ngõ, phảng phất tuổi thơ thấp ánh mai vàng...*”

“*Ta thấy lại dòng sông mắt biếc, em thơ ngây cười trong vắt thủy tinh...*”

(TRỞ LẠI SUỐI NGUỒN)

Cùng những nỗi muộn phiền nơi quê người :

“*Loài dế đã bỏ quên lời ca buồn tháng chạp, ta chong đèn cô đơn trong căn phòng tịch vắng...*”

“*Thành phố lạ ngủ yên, một mình ta thao thức. Ngày đang ở Phương Đông, bình minh hồn cửa mở...*”

“*Lời ca trong huyết mộ, quê người đêm lãng quên*”. (**ĐÊM Ở QUÊ NGƯỜI)**

Và trong chúng ta, có khi nào để tâm tĩnh lặng, dành chút thời gian nhìn lại, nhận diện đời sống, quay về nguồn cội để mong kiếm tìm lại một chút dấu xưa, để thấy một thành phố về đêm nơi chốn ta ở, ta đi, đều chứa đựng cũng như nhắc nhớ những kỷ niệm của một đời người với những buồn vui sướng khổ :

“*Như viên sỏi ném xuống hồ tiềm thức, mặt nước lung linh...*”,

“*Trí nhớ rêu xanh lạnh ngắt của tháng năm đợi chờ, muộn phiền như cổ tích, người đánh mất quê hương*”

“Ánh đèn vàng giữa khuya bước chân em về thắm mệt, chuyến xe bus cuối cùng...”

“Thành phố vào đêm bước dần về xóm cũ, nghe tiếng ru con quen thuộc à ơi...thắm thía ngọt ngào. Một đời riêng nơi xứ lạ, ta tìm thấy thoáng quê nhà”
(THÀNH PHỐ VỀ ĐÊM)

Như tự trong tâm thức mình, chợt lắng nghe âm thanh của những viên sỏi rơi, những ký ức ngày xưa ủa vỡ và lại hiện về :

“Hãy lắng nghe lời than phiền của sỏi, của đoá phù dung trong vườn ảo giác...”

“Mùa xuân hương trầm phai giữa khu rừng u mặc đó, trên con đường sạn đạo hoang vu”

Để thấy dấu tích :

“Ta thấy vết tích thời hoang sơ, vầng trăng bên bờ huyền hoặc, bến sông lặng lẽ chờ người bước qua”. (DẤU XUA)

Hay :

“Bên bờ giếng, em đứng bơ vơ muộn phiền, trong hồn ta trăng khuya đã rơi vụn vỡ. Bài hát vọng về từng lời xót xa, như tiếng hát Chàm vong quốc, rêu xanh trên từng phiến đá sâu”

Để như thấy quanh ta :

“Chẳng còn ai trong căn nhà phế tích, bầy hạc trắng bay qua còn in dấu trên mặt trống đồng huyền sử tịch liêu”

Và tất cả chỉ là nỗi nhớ nhưng, tiếc nuôi :

“Bên bờ giếng cũ em vẫn bơ vơ một mình, như còn trong ta trăng xưa vỡ tan mộng mơ. Chỉ biết còn lại một đời xác xơ, theo tiếng đế sâu quanh quẽ, quanh năm một giấc trưa hè” (BÊN BỜ GIẾNG HOANG VU)

Cuộc đời như một vở kịch mà chúng ta là những diễn viên bất đắc dĩ. Có người đóng xuất sắc nhưng cũng có người chưa tròn vai trong vở kịch đời. Có vở kịch hùng tráng nhưng cũng có những vở bi ai... Mà dòng đời lại là sự chuyển dịch không ngừng, mỗi cá nhân chúng ta đều bị cuốn trôi theo...Điều quyết định nên sự thành công hay thất bại của vở kịch chính là người đạo diễn. Một khi :

“Còn lại gì trên những hàng ghế trống khi người đạo diễn bỏ đi. Vở kịch đời dang dở, em còn lạ lắm gì...”

“Ta chỉ là cánh chim thôi, bay qua một lần rồi biệt tăm hơi... biệt biệt tăm hơi”.

“Đời không biết ta đến, chẳng biết ta đi. Đâu còn ai nhớ trong biển hồ

quên lãng. Chỉ có hạt bụi chỗ ta ngồi là cô đơn xót xa”.

Đòi người vô định và ngẩn ngui :

“Em hãy quên ta như quên phố chợ buổi sáng... Gót chân son bên thềm sỏi đá, trên quê hương nghiệt ngã đau thương...”

“Xin hãy quên đi nhân gian chỉ là phù sinh, quên đi những tháng năm chết đuối cuộc tình”. (XIN NGƯỜI HÃY QUÊN)

Cuộc đòi là những dấu ấn kỷ niệm thuở ấu thơ, của hương, của hoa :

“Em lớn lên cùng trúc đào, cùng ngọc lan, cùng hoa sứ trắng, bây sẽ sớm mai rộn rã dưới mái chùa...”

“Cất dấu trong hồn những kỷ niệm ấu thơ, trang sách ước cùng đoá hoa hồng dại...”

Và những hương nồng thơm ngát :

“Bây giờ thôi đã hết, bây hạc rong chơi trên ngàn xa, cành trúc đào vẫn đong đưa, cánh hoa ngọc lan vẫn thơm nồng hương ngát”. (BÂY HẠC RONG CHƠI).

Ngày lại ngày qua đi, đề :

“Mọi chuyện sẽ qua đi, trên đồi chim vẫn hót, dòng sông vẫn chia ly, bóng mây trời phiêu lãng”

Cho dù:

“Kẻ đến và người đi, đất đá như vô tình, trăm năm như vạt nắng, cuối bãi đời buồn tênh. Để lại gì mai sau bóng trăng dòng suối cạn...”

“Bỏ theo đời chim bay, sao khuya còn ngân lệ nổi sầu như heo may”. (BỎ THEO ĐỜI CHIM BAY).

Nhưng mãi mãi lời hẹn ước của đôi lứa chỉ có thể là:

“Từng bước cỏ hoang đồi vắng, chim khuya rót hạc trắng gầy, trà thiên đậm tình sông núi, nụ cười như hoa tuyết bay”

“Ta vì em hẹn mấy kiếp, em vì ta tịnh an nhiên. Trăng niềm từ tâm chánh niệm. Soi tình ta cõi chân nguyên”. (CÔI TÌNH RIÊNG TA)

Nơi xa xăm đâu đó tựa như tiếng vọng của quê hương, có bóng dáng người em gái thuở xưa thấp thoáng... mãi đọng trong nỗi lòng người lữ hành cô độc :

“Buổi sáng nghe tiếng chim hót trên mái chùa xưa, tiếng chuông vọng âm trên cành lá xanh. Có bước chân ta về, rộn rã nhịp sóng yêu thương”

“Ta sẽ đưa em qua vườn vú sữa, đưa em đi giữa lối sâu riêng ngát thơm hoa bưởi...”

“Từ ngàn dặm xa gửi về cố xứ, con tàu đi từ vô tận không gian. Hạnh ngộ nào quê hương ngày ta đến, người lữ hành buồn mang nỗi nhớ trăm năm”.
(TRÁI TIM NGƯỜI VIỄN XỨ)

Để nhớ một khúc hát xuân ca cuộc đời, tâm tình của một người xa xứ cần khô, mơ giấc mơ bình yên nơi quê nhà: những cánh chim biển hiền hoà giữa trời xanh bao la, mơ một dòng suối mát rì rào như tiếng hát ru của mẹ, của em đánh thức cả đất trời... đánh thức cả tâm hồn nghệ sĩ: Vĩnh Điện, người nghệ sĩ của quê hương :

“Tiếng hát đã vươn dậy từ trong rừng già, từ trong lớp đá thiên thu, từ trong thớ gỗ cần khô. Em đã vì ta tìm lại một khúc xuân ca cho đời...”

“Hãy thật thà yêu nhau cho trẻ thơ nói cười, cho mẹ ngồi vá áo...”

“Hãy hát gọi nhau về, núi sông cùng thức dậy. Ta một thời ngủ say, ta một thời u mê”. “Nhớ về mùa hoa cau, như hải âu nhớ biển, mơ một dòng suối mát như mơ giấc bình yên”. (MƠ GIẤC BÌNH YÊN)

CD.4 với chủ đề “DẤU XUA”, ta thấy NS Vĩnh Điện có biệt tài phổ nhạc vào thơ. Với 12 bài thơ của thi sĩ Thái Tú Hạp, khi đến tay ông, những bài thơ đã có một đời sống khác, đời sống đầy âm thanh của những ca khúc. Thơ nhạc hòa quyện tạo nên nhiều cảm xúc cho người nghe, làm chạnh lòng người ly hương mỗi khi nhớ về quê nhà xa vời vợi... với những nỗi buồn vui trong cuộc đời viễn xứ.

ALBUM 5 - EM CHỈ LÀ CỎ DẠI

***Tình yêu là nỗi nhớ thương
Chơi vui, thống hối vẫn vương một thời
Cuộc tình mất bóng mù khơi
Em là cỏ dại suốt đời khói sương.***

Sau 1975, những người lính ngày nào của miền Nam đều phải đi tù. Cái nhà tù mà đối phương khoác trên nó một mỹ từ : Trại cải tạo (!) Và người tù Vĩnh Điện cũng đã từng trần trở, day dứt xen lẫn nỗi nhớ thương mỗi khi nhớ về quê nhà, nơi có người vợ , người mẹ của các con thơ đại đang chờ mong ngày xum họp... Khi gặp bài thơ của nhà thơ Lê Nguyễn, ông đã đồng cảm viết nên khúc nhạc ca ngợi sự thủy chung son sắt của người phụ nữ VN. Không có gì cao quý và đáng kính hơn lòng chung thủy. Thật vậy, giờ lại trang sử nước nhà, những gương sáng của các bậc nữ nhi cũng như những câu ca dao tục ngữ mà ông bà ta đã truyền từ đời này sang đời khác, bao giờ sự thủy chung vẫn là đức tính đầu tiên trong đời sống vợ chồng... Bởi lẽ :

***Vợ chồng là nghĩa phu thê
Tay ấp má kê, sinh tử có nhau.***

Sau cuộc chiến, việc phải chia tay người chồng, người cha của các con và là trụ cột của gia đình là một cú sốc quá lớn đối với người phụ nữ. Việc ra đi không biết ngày về đã để lại một khoảng trống trong tâm hồn người vợ, vốn quen thuộc từng cử chỉ, thói quen sinh hoạt hàng ngày của chồng trong cuộc sống gia đình. Thật hụt hẫng trong hoàn cảnh này... Và người lính tù, người chồng tuy đang cách xa mái ấm gia đình, ngày ngày lao dịch nơi núi rừng xa thẳm, vẫn luôn hy vọng, lạc quan :

***“Thì sá gì đâu em từng đoạn đời ngăn cách, mười mấy năm nghiệt ngã
sánh với một kiếp người quá khá dài, nhưng vẫn chỉ là thử thách, vẫn chỉ là
một giấc mộng du”***

Tha thiết :

***“Trả lời anh đi em, hãy trả lời anh! Có phải em đã biết trị giá của tình yêu.
Hạnh phúc phải chăng là đợi chờ không mỏi mệt, đợi chờ đến tàn phế thể xác,
đợi chờ đến mục nát linh hồn”***

Luôn tin tưởng :

***“Và hạnh phúc đó là thủy chung, em vẫn là em, vì sao khuê thủy chung
rực sáng...”***

Những lời thơ sẽ là kỷ niệm cho mai sau, đánh dấu niềm hy vọng về một ngày mai tươi sáng, về sự tình yêu của người vợ trẻ chờ đợi vô vọng ngày trở về của chồng, trong ngày xuân tươi với nắng ấm cùng vạn vật hay với dòng lệ cuối đông.. Người NS luôn luôn hy vọng về tình nghĩa son sắt, thủy chung và khi trở về, sẽ:

***“Anh sẽ là cánh chim mang trọn nguồn yêu thương, xây lại tổ ấm đời tình
trăm năm. Anh sẽ là cánh chim mang trọn nguồn yêu thương, xây lại tổ ấm đời
tình ngát hương”***

Với tiết tấu chậm, sâu lắng, với ca từ trung thực, bài hát đã chạm đến trái tim

người nghe, làm liên tưởng hình ảnh hòn vọng phu ngày nào, chờ đợi người ra đi với tấm lòng son sắt thủy chung của người phụ nữ Việt Nam trong hoàn cảnh thời chiến... cũng như sau cuộc chiến... Thật cảm động! (**BÀI NGỢI CA THỦY CHUNG, thơ Lê Nguyễn**)

Trong tình yêu, người phụ nữ vẫn thường chịu thiệt thòi. Muốn quên người, nhưng lòng vẫn cứ nghĩ đến. Phải chăng càng yêu nhau thấm thiết càng khó quên? Dù bản thân đã nhận gánh hết nỗi đau cùng nỗi oan khiên, cố quên cùng cảm nín, thế nhưng luôn cảm thấy day dứt :

“Em như là vết hằn thân anh cần cỗi, lặn theo đời anh mỗi mòn để tình tan hoang. Bọt bèo trôi trên dòng nước tả tơi, quanh năm buồn hiu bờ đá rong rêu, như ngô vắng những ngày mưa lầy lội”.

Xót xa cho người ở lại :

“Khi tự hỏi càng thêm tiếc nuối, biết yêu anh em chỉ là cố dại. Em héo dần trong tình yêu tội lỗi, dù một lần.. thôi thì cứ ăn năn”

Ngày lại ngày :

“Tôi vẫn miệt mài nơi cuối sông, đến bao giờ thấy tình như giấc mộng. Từng ngày qua leo ngược bờ dốc đứng, mãi bơ vơ đi hết kiếp con người”

“Tình yêu là sự yếu đuối cao quý nhất của tinh thần” - J Dryden. (**EM CHỈ LÀ CỐ DẠI**).

Trong nỗi thống khổ chia tay khi tình yêu đang mặn nồng với bất cứ nguyên nhân nào, những giọt nước mắt sẽ là tiếng nói của tâm hồn :

“Từng giọt nước mắt rơi mau, sao trôi đi hết sắc màu thời gian. Len theo lối cũ hoang tàn, sao không tìm thấy địa đàng dấu chân. Giọt nước mắt đổ mấy lần, sao em mắt cả số phần đón đau...”

Tình yêu đẹp nhất khi đắm lệt - W.Scott:

“Giọt nước mắt dấu bồi hồi, bên sông hiu hắt thả trôi tội tình . Quên đi sâu để lặng thinh, thôi em đành đoạn một mình chia tay”

Thà đau khổ vì tình yêu tan vỡ còn hơn sống mà không có tình yêu. Và giọt nước mắt đôi lúc cũng giúp ta vơi bớt nỗi đau khi tình không như ý... (**GIỌT NƯỚC MẮT**)

Nỗi thống hối luôn ngự trị trong cõi lòng từ khi chia tay người yêu dấu, ra đi trong sự nuối tiếc, trăn trở... nơi đất khách quê người. Lòng luôn tự hỏi, luôn dằn vặt, cam tâm chịu hết mọi khổ đau, gánh hết bao trầm luân trong cõi người :

“Tôi giờ đây lạc loài, lang thang nơi đất người. Nên thôi đành quên lãng, cảm nín như tội nhân. Tôi xin chịu đau khổ, gánh hết bao trầm luân. Tôi xin

làm tín đồ, thống hối bên cõi người”.

Day dứt :

“Sao ngày qua vội vàng, mắt hút trên xứ lạ. Tim gan này như xé, ngỡ ngác ta nhìn ta”

Chịu đựng, ăn năn :

“Bao nhiêu điều trần trở, tiếng khóc bỗng lặng thinh. Tôi như là tín đồ, thống hối bên xác mình!”

Tình yêu luôn dày vò và khắc khoải nhưng không bao giờ phản kháng và trả thù – Gandhi. (**THỐNG HỐI**)

Trong hành trình tìm tự do nơi xứ người, sau bao tháng năm vất vả vì cuộc sống. Lòng những tưởng đã quên đi nỗi buồn xa xứ, nhưng không, nỗi sầu nhớ quê luôn đau đáu trong lòng, không nguôi ngoai :

“Hồn ta lang thang phương trời nào, lặng nghe tiếng sóng vỗ rì rào, dạt dào niềm nhớ ưu tư”

Chỉ chờ khi lòng quay quắt xót xa sẽ ứa ra trong một chiều đông lạnh giá, tuyết tung trắng xóa. Một nỗi cô đơn khắc khoải luôn thấp thoáng trong lòng, hồn thức chơi vơi khi bất chợt nhìn thấy hoa tuyết rơi nơi xứ người :

“Ôi mười năm xa xứ, lạc lõng một tâm hồn. Giữa phố phường xa lạ, giữa biển người cô đơn, giữa cuộc đời hoang mang”

“Ngắm hoa tuyết đang rơi, mà hồn tôi hồn thức. Tuyết rơi, hoa tuyết mãi rơi. Tuyết rơi, tuyết đang rơi, trong ta nhớ thương đọng đầy, một trời chơi vơi”

Một ca khúc với nhịp Boston thật hay, tràn đầy cảm xúc ưu tư, phiền muộn, cùng nỗi cô đơn của người nghệ sĩ trước thời gian cùng không gian nơi xứ người. Màu trắng của hoa tuyết cùng cái lạnh của mùa đông càng làm nổi bật nỗi chơi vơi của kiếp tha hương... (**CHƠI VOI, thơ Vương Thanh**).

Một bài tình ca tuyết vơi và thật da diết là bài “Vết thương sỏi đá”, với vết thương do tình yêu gây ra, dù không làm người ta chết , nhưng cũng không bao giờ lành được, đôi khi lở loét và bật máu. Bởi lẽ, yêu là chọn con đường đau khổ và sự xa cách người mình yêu là điều đau khổ nhất trên cõi trần gian này, còn hơn cả sự chết...Ca khúc này đã được đề cập trong CD1-Tôi mất bóng tôi. (**VẾT THƯƠNG SỎI ĐÁ**)

Tình yêu, một đề tài luôn làm tốn biết bao giấy bút của con người... Bởi vì chân lý cuối cùng trên cõi đời vẫn chỉ là tình yêu - yêu là sống và sống là còn yêu... Hành trình tìm kiếm tình yêu đã khó, giữ tình yêu ở lại, càng khó. Tình yêu cho ta những vị ngọt nhất, làm thăng hoa cuộc sống, nhưng cũng chính tình yêu

đưa đến những nghịch cảnh đau khổ trên đời. Yêu và được yêu là hai mặt của một vấn đề: bề mặt càng to thì bề trái càng lớn. Có những mối tình trọn vẹn và có những mối tình dang dở. Được và mất luôn song hành... Với trái tim nhạy cảm, và tâm hồn nghệ sĩ, NS Vĩnh Điện cũng không thoát khỏi ngoại lệ trong kiếp người, trái tim ông cũng đã đau đớn về một cuộc tình mất bóng ngày nào :

“Làm sao gột nước mắt chia nhau, làm sao đội nắng gió cho nhau. Còn gì đâu...thì đành mắt nhau”

Đề rồi :

“Còn riêng anh một đời cô đơn, tìm đâu ra cuộc tình mất bóng. Còn riêng em nửa đường mất dấu, đã ra ngoài cuộc rong chơi”

Đau đớn khôn nguôi :

“Hãy quên đi tình yêu này, cố quên đi đời lưu đày. Một mai có ghé qua đây, tìm em chỉ thấy sương đêm và giọng ca ngỡ là giấc mơ”

Với nhịp điệu Slow dịu dặt, khoan thai cùng lời nhạc nhẹ nhàng, sâu lắng... hòa quyện với nhau một cách tài tình. Tất cả đã mang đến cho người nghe một cảm xúc khôn nguôi về một khía cạnh mất mát trong tình yêu... **(CUỘC TÌNH MẤT BÓNG)**.

Đứng trước biển, con người chúng ta thường cảm thấy mình thật nhỏ bé, tựa hạt cát trong cõi đời mênh mông vô tận... Xa xa, từng đàn chim đang xoè cánh chao liệng trên bầu trời cao xanh, mây trắng. Hòa mình cùng cảnh mây nước, lòng ta chợt thấy nhớ nhung, tiếc nuối một thời yêu nhau ngày nào. Kỷ niệm ngày xưa chợt ùa vỡ với những trái ngang đau khổ trong tình yêu, còn đâu những dấu ái một thời? Tất cả chỉ còn là dĩ vãng... Lắng nghe từng lượn sóng rì rào theo làn gió lướt nhẹ, tim ta thổn thức theo triền gió thổi, lòng như bị ngàn mũi tên đâm. Còn gì đau đớn hơn mối tình đang thắm thiết, bỗng dở dang :

“Qua lối thu chiều xưa đó, dịu ái ân lướt thời gian. Em đón trong vòng tay ấm, hồn anh ghé bến bình an. Nghe vết thương còn êm ái, dịu theo sóng biển chiều hoang. Nghe gỏi chẵn còn oan trái, tim trĩu oằn nỗi buồn than”

Giấc mơ về một thời yêu nhau hòa lẫn theo từng lượn sóng làm ta tiếc thương khôn nguôi :

“Trên bước chân trần in bóng, dấu yêu hạt cát địa đàng. Như xé đau từng ân ái...Đời bao đắng cay, xé cay...”

Vẫn chỉ là :

“Nghe nhói tim từng con sóng, ôi cố nhân nhớ gì không? Ngàn sau biển nhớ cơn giông, ngàn sau biển chết còn trông”

Trong cõi đời bao la vô tận này, cuối cùng chỉ còn tình yêu, dù cho tình yêu có mang đến cho ta vị ngọt ngào hay cay đắng. **(TRÔI THEO TỪNG CON SÓNG,**

thơ Thái Thụy Vy)

Sau những năm tháng dài từ nơi rừng sâu núi thẳm chịu đựng khổ nhục trong thời gian tù tội, trở về với đời sống thường nhật, người nhạc sĩ đã hồi tưởng lại những năm tháng qua, những việc được và mất, hạnh phúc và khổ đau của kiếp người. Ông đã cảm nhận mọi sự việc đến và đi trong cuộc đời theo cách riêng của ông :

“Đã xót xa những ngày nhục nhã, có giữ được đâu giọt lệ hận sâu, cầm được bao lâu mấy lần hạnh phúc mong manh. Dù cho đôi bận gầy cánh kêu thương, cũng nguôi ngoai, những khi tả tơi, sao cứ nghe thản nhiên...”

Kể cả tình yêu :

“Hỡi người tình hỡi, người tình hỡi! đời đã nghiêng vai vì gánh lấy cuộc truy hoan muộn màng. Những tương tư đó, đam mê đó như giấc chiêm bao càng hối tiếc càng thêm đau mà thôi”

Dù rằng :

“Mang trên vai đầy nhọc nhằn những năm tháng tù tội, khi ngoái nhìn lại như thoáng mây bay. Những đợi mong như ngàn mảnh vỡ, nỗi nhớ thì mênh mông, đêm đông ngày hạ, ngọn roi gai khi trời đổ xuống cơn mưa”

Tất cả sẽ :

“Từ nay hết thật rồi, tôi sẽ quên tận nguồn cội của những tội tình thuở ấu xa xôi...Trên tay tôi còn lại gì? Những mơ ước hy vọng?”

Khi tất cả những mơ ước, những hoài bão cùng những điều áp ứ cũng như nỗi trăn trở, khắc khoải của mình không còn sau những đổ vỡ của tình yêu, của hoàn cảnh xã hội mà mình đã sống, đã chịu đựng hơn nửa đời người. NS Vĩnh Điện thấy những việc xảy ra như thoáng mây bay và thản nhiên chấp nhận những biến động trong cuộc đời mình một cách an nhiên, tự tại... ***(SAO CỨ NGHE THẢN NHIÊN)***.

Trải qua những nổi thăng trầm trong cuộc đời cùng bao biến động của đất nước, nhìn lại chặng đường đã qua với những vui buồn cùng những điều được mất. Người nhạc sĩ đã cảm nhận được lẽ vô thường của đời người và sự bất lực trước thời gian của kiếp người. Ông đã đồng cảm với nhà thơ Tuệ Nga, viết nên một ca khúc đầy những hình ảnh thân quen của quê hương như ngô trúc, hàng giậu, hương cau, hương bưởi, điệu hò... với một tâm hồn an tịnh :

***“Mấy mươi năm chợt giấc như vừa. Như vừa một thoáng trong tầm mắt...
Dư âm trầm lắng bài thơ cổ. Cha vẫn ngâm nga một tối nào”***

“Những tối trời thu lấp lánh sao. Đường vào ngô trúc lá thì thảo. Hương cau hương bưởi vương thêm gió. Điệu hát hò ơi thâm ngọt ngào”

Tất cả cũng chỉ là:

“Khói sương hư ảo mờ nhân ảnh. Ai gọi nắng về hong tóc xưa. Màu nắng hoa niên rực ánh hồng. Trong chiều tịch lặng hồn mênh mông. Dem lòng trang trải cùng mây nước. Trong khoảng vô cùng thấy sắc không”

Một ca khúc với nhịp điệu Tango cùng những hình ảnh quê nhà hiện diện với thiên hướng tâm linh, đậm chất thiền, làm bật nên sự chuyển dịch thời gian của một đời người trong vũ trụ bao la. **(TRONG KHOẢNG VÔ CÙNG, thơ Tuệ Nga).**

Trong làn gió se se lạnh cùng những sắc lá thu úa vàng đỏ, của những thảm lá vàng rơi ngập lối, của màu vàng hoa cúc, của cỏm xanh nõn nơi quê nhà... nhắc nhớ trong ta : mùa thu đã về. Mùa của tình thu, của những người yêu nhau trong sắc nắng thu vàng cùng hương thu bàng bạc :

“Nắng xôn xao và trong lòng rực rỡ, gió như hơi từ những cánh môi hoa, ta chìm lẫn trong hương em thanh thoát, em tan dần trong nhịp đập tim ta”

Đề rồi :

“Cuộc tình đã đến nhờ thu dào dạt, mới chớm một ngày mắt biếc tìm nhau. Trong hạt mưa sa ẩm nụ hôn đầu, ta đã cùng thu chung nhau làm một”

Nhắc nhớ :

“Em còn nhớ chẳng chim vành khuyên đứng hót, giữa cành lá xanh chớm ngã vàng tơ. Em đẹp như mơ nên vẫn phai nhạt, ta viết một đời không trọn bài thơ. Thu bát ngát tình chúng ta bát ngát, em yêu ơi đời mãi mãi mùa thu”

Khi ta thấy lá vàng rơi, lòng chợt nhớ tình thu đã đến. **(MÃI MÃI MÙA THU, thơ Lê Hân)**

Xuân về, khí trời ấm áp êm dịu, trời trong nắng nhẹ, cây cối bắt đầu đâm chồi nảy lộc sau buổi tàn đông. Cảnh vật tràn đầy sắc xuân, trăm hoa đua nở, khiến lòng người trải rộng ra, hoà nhập với thiên nhiên, đặt niềm tin cùng hy vọng vào mùa xuân. Với những người yêu nhau như Anh và Em, có những điều thầm kín trong Anh, muốn nhờ mùa xuân :

“Mùa xuân có nói giùm anh, những điều anh không thể nói.. Những điều lòng anh vẫn giữ, mùa xuân nói giùm anh không? Hiu hiu chút nắng tàn đông, lá khô lẫn đời theo gió...”

Đau xót :

“Hư hao với tới đời nhau, sốt chia cho vừa lũng sâu. Ngày sao khát từng giọt nắng, đêm sao nhói từng cơn đau”

Mong mỏi :

“Mùa xuân chắc nói giùm anh, những điều anh chưa kịp nói. Như đêm ru thầm lời nhớ, gió trăng nhắc lại chuyện quên. Có đắng cay trong giọt mật, có

xót xa trong cuộc tình. Còn điều trong anh đã mất, mùa xuân nói giùm anh không”

Mùa xuân là mùa đẹp nhất trong năm: bầu trời trong xanh, nắng ấm và mang chút giá lạnh của mùa đông còn sót lại... Tất cả tạo nên một niềm hy vọng cho chúng ta, nhất là những người đã yêu, đang yêu. Và trong tình yêu, có những điều chưa nói hay chưa kịp nói ra hết với nhau: vui buồn, hờn giận...đều hy vọng với mùa xuân mới, những “ xuân tâm” giữ trong lòng Anh sẽ được nói giùm...(MÙA XUÂN CÓ NÓI GIÙM ANH, thơ Hoàng Lộc).

Trải dài trong chuỗi 14 CD của người NS tài hoa Vĩnh Điện, CD 5 với chủ đề: “Em chỉ là cỏ dại”, ta thấy người nghệ sĩ đã gửi gắm một phần tâm hồn với niềm hãnh diện về sự thủy chung của người vợ khi chồng đi tù. Đôi lúc lại lắng đọng trong tâm tư khi chợt nhớ về mối tình đã qua, khi thấy lá vàng rơi trong một chiều thu, cùng nỗi chơi vui khi thấy hoa tuyết rơi nơi xứ người. Với tâm hồn tinh tế cùng trái tim nhạy cảm, lòng ông luôn đau đớn bởi vết thương sỏi đá sau một cuộc tình mất bóng, cùng vài mối tình không trọn vẹn khác...Tuy nhiên với thời gian, nhìn lại mình, nhìn lại đời, cái nhìn của ông đối với cuộc đời lại có thay đổi, lòng坦然 nhiên trong khoảng vô cùng. Vì dù sao làm người, ai trong chúng ta có thể khẳng định là tôi sống không cần tình yêu? Không, yêu cũng là một chân lý của con người trong cõi đời, và dù tình yêu có mang đến cho ta những muộn phiền, những trăn trở. Nhưng nói cho cùng, chúng ta còn sống là vẫn còn yêu.

ALBUM 6 - TÌNH XƯA

***Tình xưa như thoáng chiêm bao
Cho tình bỗng thấy ngọt ngào hương yêu
Tôi mơ vào một buổi chiều***

***Được nghe em hát nhiều điều đắng cay
Thời gian tựa đám mây bay...***

Trong cuộc đời chúng ta, ngoài tuổi ấu thơ ra, những hình ảnh để lại trong ký ức sâu sắc và đẹp nhất là thời hoa niên, thuở áo trắng cắp sách đến trường cùng những nỗi buồn vu vơ, với mỗi tình học trò ngây thơ, vụng dại... và không kém phần lãng mạn là những bài thơ tình tuổi học trò cùng dòng lưu bút được viết nắn nót bằng mực tím, những cánh bướm phượng được ép khô lưu trong trang thư... Lưu giữ kỷ niệm với những niềm vui, nỗi buồn của thời áo trắng ngây thơ cùng học tập dưới mái trường ngày xưa... cùng hàng phượng vĩ trên sân đã bắt đầu nở những chùm hoa đỏ rực rỡ lung linh trong nắng, cùng tiếng ve râm ran đầu đây như một lời nhắc nhở, báo hiệu chia xa khi mùa hè sắp trở về... Dòng thời gian vội vã qua mau mà dòng đời thì hối hả bước theo. Ta cùng nhau giữ lại một chặng đời biết bao là lưu luyến. Kia kia... những câu nói bông đùa, những cái cười giòn giã, những nét mặt dỗi hờn... Tất cả rồi chỉ còn là kỷ niệm :

***Em chợt thấy hoàng hôn dâng lên mắt
Cắn chặt môi cố ngăn tiếng thở dài
Tự nhủ lòng - dù đời có đổi thay
Em vẫn quý vẫn yêu màu áo trắng...***

Dòng thời gian vẫn trôi theo quy luật vũ trụ. Tuổi người cũng bị cuốn theo dòng chảy của cuộc đời tựa như dòng sông, tất cả đều trôi ra biển cả... Từ giã mái trường, mỗi người một số phận... Những kỷ niệm ngày chung đôi dưới mái trường đã bị lãng quên theo thời gian, để rồi vô tình một ngày nào đó, bất chợt :

“Có một người lính cũ có một người yêu xưa, gặp nhau mà ngỡ, gặp nhau như chiêm bao. Muốn gọi lại tên quen mà sao không dám thốt, hôm qua thì hôm qua, thôi thì đành vĩnh biệt”

“Vĩnh biệt anh và em, vĩnh biệt dòng mực tím, vĩnh biệt những hẹn hò, những vui buồn vu vơ. Vĩnh biệt bài thơ nhỏ, mang mang một nỗi buồn, chờ một thời qua đi, chiến tranh và từ ly”

Trên đường đời vô định, bất ngờ gặp lại nhau và mỗi người ai cũng đã có một số phận riêng lẻ. Em giờ đây sống với bốn phận của người vợ, người bà. Anh theo tiếng gọi của Tổ quốc, ra đi gìn giữ non sông khi đất nước lâm nguy. Bây giờ anh chỉ là người lính già, xa rời cuộc đời quân ngũ ...Gặp lại Em, Anh ngỡ mình đang trong giấc chiêm bao, chạnh lòng nhớ lại những dấu ái một thời học trò với dòng mực tím ngày nào. Nhớ tên em, nhưng Anh không thốt nên lời, muốn gọi lại sợ làm xao động hồn người. Thôi thì hãy để những kỷ niệm này nằm yên trong ký ức

của đôi ta :

“Thôi thì như hoa niệm của một thời chiến chinh. Thôi thì như hoa niệm của một thời chiến chinh”

Ca khúc với nhịp điệu thông thả, người nhạc sĩ đã cho ta thấy được nét đẹp về tình yêu của một người lính khi bất chợt gặp lại người yêu xưa lúc tuổi đời không còn trẻ, tóc nhuộm màu thời gian. Bài hát đã mang đến một cung bậc cảm xúc hơi man mác, tiếc nuối thời cắp sách và cũng thật bình an khi gặp lại nhau . Một kỷ niệm đáng lưu giữ trong đời. Một bài nhạc thật đẹp về tình xưa. (**TÌNH XƯA, thơ Trần Hoài Thu**)

Khi quê hương đang oằn mình trong khói lửa chiến tranh và cuộc chiến ngày càng trở nên khốc liệt. Để bảo vệ non sông, những thư sinh áo trắng tinh khôi ngày nào đã phải rời bỏ mái trường, từ giã ước mơ của thời tuổi trẻ, lên đường theo tiếng gọi non sông, xông pha nơi lẫm liệt, mũi đạn. Theo chân cuộc chiến, rày đây mai đó, đôi lúc khi cuộc chiến tạm lắng, lòng chợt nhớ lại những tháng ngày xưa cũ... Những nỗi nhớ được lưu giữ đâu đó trong miền ký ức, chợt vỡ òa ra khi xúc cảm, làm lòng ta thương nhớ không nguôi. Nhớ một thuở quê nhà với những tình cảm thoáng qua thật đẹp :

“Phố Đông Ba đò đưa qua Đập Đá, cung phủ thâm nghiêm xuôi đường Vỹ Dạ. Ngược về Chợ Cống thân quen, tiếng gà trưa rót buồn thôn xóm. Gió rì rào hàng tre lá ngọn nhớ bài thơ năm xưa...”

Và thuở học trò với mặc cảm nghèo, không dám nhìn cô bạn nhà trước cửa... một mặc cảm thật ...dễ thương và cũng thật ngây thơ trong sáng :

“Thuở học trò xóm Hàng Me, cam phận nghèo không dám nhìn sang nhà trước cửa. Bóng dáng vô ra, thướt tha áo lụa. Mái tóc huyền loã xoã bờ vai...”
Để rồi:

“Mùa tựu trường heo may lành lạnh. Mùa chia tay nắng đổ rung rung. Tôi xa trường theo tiếng gọi quê hương”.

Nỗi nhớ càng tha thiết trộn lẫn giữa thực và mơ, nỗi nhớ theo bước chân trên đường đi chiến đấu :

“Xuôi ngược hành quân, lên non xuống biển. Lãng vãng thực mơ, chập chờn trận tuyến. Bóng dáng vô ra, áo lụa, tóc thề...”

Chạnh lòng khi một chiều dừng quân ghé về xóm cũ, để rồi :

“Chiều dừng quân vội ghé xóm Hàng Me. Nhà trước cửa hắt hiu màu nắng úa. Áo lụa , tóc thề.. .bóng chim , tắm cá. Hồn mang mang, lá tả lá me rơi”.

Nhạc sĩ Vĩnh Điện với biệt tài phổ nhạc vào thơ, ông đã cho chúng ta thưởng lãm một bài nhạc với giai điệu thật sâu lắng, thật hay qua việc kết hợp với nhạc cụ

cổ truyền, làm lòng ta vương vấn, nhớ lại những rung động đầu đời của một thời đi học khi nghe khúc nhạc này. (**Ở XÓM HÀNG ME - thơ Diên Nghị**)

Với cây Hồng nở hoa, ta chỉ thưởng thức vẻ đẹp được hai, ba ngày, hoa Quỳnh nở hoa và tỏa hương trong đêm chỉ vài tiếng, hoa Lan ta chăm sóc, nâng niu thế nào rồi cũng đến hạn và tàn phai... Sự thật là thế. Dòng thời gian thật bất tận, tuôn chảy không ngừng. Năm tháng, ngày giờ chuyển động không ngừng trong cõi bao la vô tận của vũ trụ. So sánh với dòng chảy bất tận của thời gian, đời người thật ngắn ngủi, hữu hạn và phù vân. Những cảnh vui buồn sướng khổ trong đời càng như ảo ảnh chớp nhanh. Thời gian, hai từ thật đơn giản nhưng ảnh hưởng và chi phối toàn bộ cuộc sống của một đời người thật nghiệt ngã. Nếu hiểu rõ sức mạnh của thời gian bao trùm toàn bộ đời sống con người, ta sẽ thấy cuộc đời thật ra chỉ là cõi tạm mà thôi :

“Trên những đám rêu xanh lẻ loi một nụ hồng. Mỏng manh như kiếp phù sinh, lạc loài như phím tơ chùng”.

“Rồi sương tan, rồi hương phai theo gió lay. Bao nụ cười ánh mắt làm hoang mang thiên cổ, còn gì theo tháng năm...”

Mùa Xuân đến, Hạ về, Thu sang và Đông tới, theo luật tuần hoàn trong vũ trụ. Mùa Đông bước sang mùa Xuân đâu phải tức khắc mà theo luật âm dương của đất trời, như thủy triều lên xuống của dòng sông... Và cả một đời chúng ta đều phụ thuộc theo thời gian. Tóc xanh ngày nào nay bạc trắng, hoa nở lại tàn. Niềm vui, nỗi buồn, hạnh phúc, đau khổ... tất cả đan xen và đều do :

“Thời gian! Dẫu nhạt nhòa đau thương, cũng làm phai mộng ước, cho tóc xanh bạc đầu. Thời gian! xuân có làm hoa nở, thu nhuộm vàng cỏ cây. Và thời gian cho người bao luyến nhớ, thì cũng xui đời thêm dập vùi”.

Và cuối cùng, vẫn :

“Thời gian ơi, biết còn lại bao nhiêu, đừng quên phận người nhỏ bé , là rong rêu”

Nhờ có cái nhìn tinh tế và hiểu rõ về quy luật thời gian, người nhạc sĩ đã cho chúng ta thấy lẽ vô thường trong kiếp người: có sinh phải có tử, hạnh phúc và đau khổ, được và mất, hoa nở rồi lại tàn, tre già măng mọc... Thời gian qua đi sẽ không bao giờ trở lại. Một ca khúc tuyệt vời về thời gian. (**THỜI GIAN**)

Sau những tháng ngày miệt mài trôi theo dòng đời với bao nỗi vất vả cùng vui buồn trong cuộc sống đời thường. Chúng ta đôi lúc đã có những khoảng lặng trong hồn, cùng những xúc cảm nội tâm không sao bày tỏ. Để rồi một lúc nào đó, ngược nhìn lên khoảng trời trong xanh, thả hồn mình trên bầu trời bao la, cao vợi vợi có những dải mây trắng nối tiếp nhau trôi đi theo gió. Lắng lòng dõi theo những áng

mây trôi bồng bềnh giữa trời cao... và thấy mây cũng :

“Mây bay sao mỗi mệ, mây trôi như muện phiền, cuối chạng đời lênh đênh, khoang trời buồn mênh mông, mây ngơ ngác giữa đêm dài vô tận. Ôi, kiếp mây sao lặn đặng bên trời, từng buổi sáng, từng buổi chiều, dù là nắng dù là mưa”.

Đề rồi :

“Mây xa đã quên giấc mơ xưa, một thời dẫu yêu hững hờ trôi mát, đến bây giờ chỉ còn giá băng, không lấp đầy trống vắng. Mây bỗng nhiên sao tàn tạ âm thầm, giọt nắng rớt như nguyệt lạnh, hạt sương rơi cũng tả tơi”

Đôi lúc, nhìn mây trôi thênh thang trên bầu trời cao vợi, lòng chợt mơ :

“Tôi mơ một ngày mây ngừng trôi, tôi mơ một lần mây cúi xuống, che đời tôi... Bóng mát trưa mùa hạ, ấm áp chiều mùa đông”

Nhưng :

“Mây như sương mây như khói, mây tựa cánh tuyết rơi trên cành khô héo, từ góc trời nặng gánh tương tư vô vọng. Mây bay sao mỗi mệ, mây trôi như muện phiền”

Đắm mình trong cõi rộng lớn bao la của bầu trời, cùng sự bồng bềnh của mây bay xuôi theo làn gió trôi xa... cảm xúc mong ước là cánh chim được tự do, bay theo sát cánh để chia sẻ nỗi niềm cùng mây, nhưng cuối cùng chỉ là :

“Tôi xin làm chim bay đôi theo đường mây trôi, khi mây khóc sẽ tan thành ngân lệ. Mưa ướt cánh chim nặng nề rơi rụng, rồi nằm xuống bên sườn đồi nhìn dòng nước lặng lẽ trôi”.

Đôi nhìn những áng mây trôi trên bầu trời thênh thang không bến bờ, người nhạc sĩ của chúng ta đã có lúc ước ao được làm chim, dang rộng đôi cánh vút lên trời cao cùng mây để thỏa chí bay xa... Ngờ đâu, mây cũng có những nỗi phiền muện cùng sự cô đơn trong khoảng không bao la của vũ trụ. Kiếp mây nào khác chi kiếp người. Nhịp điệu Boston chậm , rã rời đã thổi hồn vào ca khúc khiến người nghe phải nao lòng, thương cho kiếp người trong cõi trần gian đầy nỗi muện phiền. **(MÂY XA)**.

Điều làm chúng ta luôn trăn trở và day dứt nhất trong cuộc đời là làm sao có được một tình yêu đích thực, vì lẽ tình yêu có thăng hoa, viên mãn, thì đời người mới tạm xem là hạnh phúc... Tất nhiên còn phụ thuộc thêm yếu tố khác nữa mới có thể kết luận thế nào là hạnh phúc đời người... Và giá trị này chỉ có tính cách tương đối. Hành trình tìm kiếm tình yêu thật không dễ dàng. Có những tình yêu sâu sắc qua đi, tuy không giữ được nhưng dư hương vẫn lưu giữ mãi, và cũng có những mối tình chóng vánh , thoáng qua. Là nghệ sĩ, với tâm hồn đa cảm, người nhạc sĩ của chúng ta không thể chạy trốn khi tình yêu đến. Ông cũng đã có phút

giây rung động thật sự trong tình yêu... tình đến, tình đi... nhớ nhưng một hình bóng không thể phai mờ trong tim :

“Giọt buồn từng hạt băng khuâng, ru từng cơn nhớ trên sông thì thâm. Lời người về gọi xa xăm cho tình bỗng thấy trăm năm bẽnh bồng. Có bóng em lồng lộng thả buồn mái tóc, trôi trần tình mình gọi dòng nước mắt, xác thân ngủ vùi còn lời ăn năn”.

Tình cũng mang đến nhiều nỗi đau xót, muộn phiền :

“Một chiều vời vợi hư không, nghe lời gian dối đau thân mỗi mềm. Nụ cười về lại đêm đêm, cho tình bỗng thấy lênh đênh một đời. Có xót xa cuộc tình từng ngày giấu kín, tháng năm bọt bèo dòng đời cuốn mát, dấu yêu một ngày ngậm ngùi trôi theo”

Tình yêu đến với nhiều sắc thái khác nhau, và cũng để lại nhiều nỗi day dứt cho dù chỉ là :

“Tình thoáng có cho tương tư đông đầy, tình nào trong phút giây thiên thu còn như ngây. Tình thoáng đó đôi tay giăng ơ hồ, thì tình như bóng ma dấu môi là hương qua”

Và tình yêu cũng chính là thứ khó tìm kiếm, khó nắm bắt :

“Lời người về gọi quanh ta, cho tình bỗng thấy như xa mịt mờ. Nụ cười về lại trong mơ, cho tình bỗng thấy chơ vơ ngọn buồn”

Sông vẫn cứ chảy đời sông... gió vẫn cứ hát lời của gió... mưa vẫn cứ rơi... nắng vẫn trải những tia nắng vàng óng ả trên cành cây ngọn cỏ... Và tình yêu vẫn cứ luôn bồng bênh, lênh đênh trong kiếp người. Tình yêu dù thoáng qua hay lưu lại, có cùng hoà chung nhịp đập trong tim hoặc chỉ là những lời dối gian trên môi. Tất cả rồi cũng tàn phai theo tháng năm, nhưng riêng ta, nỗi đau tan vỡ vẫn mãi khôn nguôi :

“Gió có theo chiều về, đừng làm mưa bối rối. Dấu chân còn nồng, ngại ngần con nước cuốn. Vết đau còn đầy, muộn phiền hương tóc bay”

Mùa Xuân không có hoa, đời người không có tình yêu, đâu còn là một thế giới nữa -Quách Mạt Chước- ***(CHO TÌNH BÔNG THẤY)***.

Tình yêu chân chính là kết quả hai trái tim in dấu vào nhau trong quá trình yêu và cũng không phải là những tình cảm rung động nhất thời. Tình yêu là sự hoà hợp giữa hai tâm hồn, là cùng nhìn về một hướng... Và trong tình yêu, yêu và được yêu thường không đi đôi với nhau. Tìm đã thấy nhau, nhưng còn có cùng nhau chia sẻ ngọt bùi cay đắng và đi trọn cuộc tình thì lại là vấn đề khác, bởi vì chỉ có tình yêu không chưa đủ, mà còn có một số điều kiện khác mới mong cuộc tình trọn vẹn. Qua đó, ta thấy tình yêu mang đến cho ta sung sướng và cũng là nguyên nhân của đau khổ trong kiếp người. Tìm nhau, yêu nhau, nhưng lại không cùng nhau đi

chung con đường tình bởi những lý do không ngờ... Điều này cho ta thấy tình yêu vốn dĩ mong manh như sương khói, như sợi nắng :

“Nhìn xuống ta nghiêng đời soi chung, chênh vênh trên vách đá sâu muôn trùng. Giọt nước mắt trên môi hôn đầy, hạnh phúc giữ trong đôi tay gầy, cuộc tình này mong manh như sợi nắng”.

Tình yêu mang đến cho chúng ta những hương vị ngọt ngào và đồng thời cũng kèm theo vị chát đắng tựa như khi ta thưởng thức một ly rượu mạnh :

“Còn những đêm trường gọi tiếc thương, bên anh em xe tóc đêm ưu phiền. Nhặt chiếc lá rơi bên lề mà nhói buốt cơn đau ê chề, trọn đường về đưa em đi trong xót xa”.

Yêu và mong muốn sống cùng người mình yêu đó là niềm mơ ước của những người yêu nhau. Nhưng trái tim cũng như con sông, có bao nhiêu nhánh rẽ :

“Như sông năm bảy nhánh buồn, đường tình chia năm bảy lối, tìm nhau ta chơi vơi, rồi cũng thấy hư không”

Tìm kiếm và đến được với nhau cũng đã vất vả trăm điều. Giữ được tình yêu lại càng khó. Bởi lẽ cuộc đời vốn nhiều chông gai, bất trắc, có những điều ta không ngờ đến đã đưa hai chúng ta :

“Em như mây ngoài trời, anh mang thân tù đầy, một đời hệ lụy đắng cay trên vai. Ngày tháng dẫu đoạ đầy xanh xao, trong tim chắt ngắt những cơn u sầu”

Dù tình yêu không trọn vẹn, nhưng tận trong sâu thẳm tâm hồn, ta vẫn mong cầu:

“Cuộc sống đó xin cho lâu dài và mãi mãi xin cho riêng mình, dù trọn đời ta yêu nhau trong niềm đau”.

Tình yêu làm nên những vị ngọt tuyệt vời nhất và những nghịch cảnh đau khổ nhất trên đời.-Scudéry. **(ĐUA EM VỀ XỐT XA)**

Trên đời này, mọi người trong chúng ta ai mà chẳng có lần đã nếm trải qua những nỗi đau. Có những nỗi đau bình thường, chúng tan dần và nguôi ngoai theo thời gian . Nhưng cũng có những nỗi đau không bao giờ tàn phai, mà theo thời gian nỗi đau càng tăng lên trong sự day dứt, xót xa, tiếc nuối... Nỗi đau mất mát không ngờ về tình yêu khi ta vẫn tưởng sẽ có nhau trong đời, sẽ cùng nhau đổ bển bình yên sau những tháng ngày trải qua bao sóng gió mới tìm thấy nhau. Chúng làm tâm hồn ta như bị dao cứa, chỉ chực ứa máu và đau đớn khôn nguôi. Với người nghệ sĩ, nỗi đau về tình yêu mất bóng lại cứ như đám tro tàn đang âm ỷ cháy, chỉ chực bùng lên khi bất chợt có hơi gió thổi qua... Nhạc sĩ Vĩnh Điện là một tâm hồn như thế, một nỗi đau như thế, nỗi đau chỉ mình mình biết, chỉ mình mình chịu, cô đơn trong cơn bão lòng. Ta thấy hành trình tìm kiếm một tình yêu đích thực quả thật không dễ dàng :

“Tình ta như con nước, rơi trên đỉnh núi già, lăn theo bờ dốc dài, trôi đi tháng năm miệt mài, gập ghềnh qua khe đá, làm lở bên ngàn nhánh sông. Ta mệt lử khi tìm đến nhau”

Đề rồi tình yêu lại:

“Tình ta như chiếc lá khô héo khi tàn thu, bỗng nhiên ta lạc mất giữa con sông giá băng mùa đông. Vui dập trong mưa lũ, tình ta cũng chết đứng theo. Thôi mất hết, trái tim đã già”

Nỗi cô đơn :

“Còn đó nỗi xót xa, có ai đâu chia cùng tôi với, có ai đâu vực dậy thân tôi, chẳng ai nói một lời. Ngọn cây chắc vô tình níu chân nắng phai trên dấu xưa. Không còn lại gì nữa”

Đành chịu đựng nỗi mất mát tình yêu như là điều tất yếu :

“Tình ơi, thôi mất hút, tìm tôi giờ rã mục, lung lay chiều gió gọi, buồn bã những hạt bụi bay. Tình này thôi câm nín, tia nắng cuối cùng đã vơi, ai cố níu những sợi tóc rơi!”

Dù biết trong tình yêu luôn có những điều bất ngờ xảy ra, và con tim trong khi yêu thường lại mù lòa. Với những kỷ niệm đọng đầy trong tình yêu, những tháng ngày dấu ái đã qua, cùng những khoảng trống đau xót khi nghĩ về cuộc tình đã mất. Hồi ức về tình yêu đã qua luôn làm lòng ta đau đớn và tuyệt vọng :

“Tình ơi! không ai nhớ bên kia lời dấu yêu, có bao chiều tả tơi, có bao đêm đầu hiu. Ngó lại tình dấu chặt chiu, rồi tình cũng sẽ chết đi. Tình chết đi... ta thật không ngờ”

Với nhịp điệu chậm rãi, cùng cung bậc xúc cảm thăng hoa cũng như nỗi lòng phiền muộn, đau xót khi cuộc tình tan vỡ một cách không ngờ. Dù vẫn biết đường vào tình yêu sâu nhiều hơn vui, nhưng tận đáy tâm hồn, người nghệ sĩ của chúng ta thà đau khổ vì tình yêu hơn là sống không có tình yêu. Và những mối tình tuyệt vọng lại thường là những mối tình đẹp nhất. Nhờ thế mà chúng ta được thưởng thức một tác phẩm tuyệt vời về tình yêu. **(TÌNH CHẾT ĐI KHÔNG NGỜ)**

Mơ là mong muốn những điều tốt đẹp khi thực tế không được như ý. Là người, ai trong chúng ta sống mà không mơ? Có những giấc mơ dài... có những giấc mơ chỉ là...mơ... và nhiều sắc thái khi mơ.

Sau những năm tháng thăng trầm với buồn nhiều hơn vui của kiếp người nơi xứ lạ, nơi có những cơn tuyết trắng lạnh giá cả cõi lòng, nơi có những tình người không thật, nơi có những nỗi đau không biết chia sẻ cùng ai, nơi có... nhiều nỗi lòng. Nhưng người nghệ sĩ không tuyệt vọng, trái lại ông đã mong muốn, đã ước mơ những điều tốt đẹp khi ông đã đăm mình, nhìn lại mình, nhìn lại người, ngoảnh lại cố hương để nhìn và mơ ước :

“Tôi mơ có được một nơi chốn cho tôi tìm về, sống những ngày lặng lẽ như đáy nước hồ sâu...”

“Sống không phải được mãi rong chơi, sẽ gặp nhiều gió bão. Đời không ngập tràn những đêm vui, sẽ đầy cơn ác mộng...”

Và vẫn mơ :

“Tôi mơ thấy lại dòng sông cũ thân yêu ngày nào, mơ sống lại tuổi thơ trong thôn xóm bình yên. Tôi mơ thấy lại một giấc mộng bỏ quên mục nát, mơ ôm đàn được hát quanh một vòng quê hương”

Bởi lẽ :

“Đã không thể dập tắt đau thương, hãy gạt dòng nước mắt. Đành cam chịu vận lỡ hôm nay trong niềm đau bức tử. Tình vẫn là một đóa hư vô vớt được trong bến mê”

Dù cuộc đời lận đận vì những lý do khách quan cũng như ảnh hưởng của thời cuộc, khi quê hương tràn ngập nỗi đau chiến tranh... nhưng người nhạc sĩ vẫn luôn có cái nhìn tích cực về cuộc đời. Dù trái tim có nhói đau theo vận nước nổi trôi từng ngày, ông vẫn có cái nhìn nhân bản về con người, vẫn thiết tha cuộc sống, về ngày mai tươi sáng của quê hương, tâm vẫn tràn đầy niềm hy vọng :

“Còn có những ngày rực nắng, còn có những đêm đầy trăng, khi ta biết cho nhau một nụ cười, khi ta biết nuôi thêm một ước mơ. Hãy sống cho thật lòng, hãy sống như trẻ thơ”. (TÔI MƠ)

Trong cuộc đời có những hồi ức luôn làm ta chạnh lòng mỗi khi chợt nhớ về, và chúng luôn thấp thoáng trong trí nhớ của ta, làm lòng ta luôn đau nhói mỗi khi nhớ lại. Nhất là khi tuổi đời không còn trẻ và lại đang sống đời ly khách phương xa. Nỗi nhớ quê hương cùng nơi chôn nhau cắt rốn bùng lên như ngọn lửa, làm nỗi nhớ nhung trôi dạt trong trí nhớ hình ảnh những ngày thơ ấu, dẫn dắt lòng ta về lại quê nhà : Cam Ranh, nơi một thời chúng kiến tuổi thơ đã lớn lên, nơi xuất phát điểm của một thời tuổi đại với sóng biển tung bọt trắng xóa, với những hàng dừa xanh ngút ngàn chạy dọc theo bờ biển cùng những bãi cát trắng, với cơn gió lồng lộng thổi, cùng những tình cảm của thời tuổi trẻ... Biển muôn đời đẹp với những ngày ngập lặn cùng chúng bạn chơi đùa thỏa thích và biển cũng chuyên chở những ước mơ tuổi thơ trong đời khi nhìn thấy vẻ bao la vô tận của màu biển xanh :

“Ta nghe nắng hồng chiều nay hát trên biển xanh. Biển Cam Ranh như bài thơ ước mơ đời bình bông. Như lời em ca từ trái tim yêu thiết tha cuộc sống, về quê hương đã ru tôi lớn lên từ tiếng khóc chào đời . Oï tuổi người là lớp sóng mênh mông”.

Đứng trước biển, nhìn từng cơn sóng vỗ bờ như lời ru ngọt ngào của mẹ hiền trong những ngày thơ ấu, hay nhìn thấy sự bao la của biển trong những buổi sáng sớm

yên lặng tuyệt đẹp với ánh bình minh rực rỡ cuối chân trời hay những buổi chiều rơi dần, có từng đoàn tàu nối nhau ra khơi, toả những ánh đèn vàng rực xuống mặt biển lung linh :

“Tôi nghe trên dòng từng con nước ru ngọt ngào... Cam Ranh ơi, biển sáng tuyệt vời! Xin làm chút nắng đang xông xao. Khi chiều rơi, sóng nước hò hẹn, những ngọn đèn giăng mang về ánh sáng cho đêm đen”

Tuổi trẻ thường có nhiều ước mơ cũng như những mộng ước, khi thả hồn nhìn những con tàu qua lại mỗi ngày. Đưa mắt dõi theo, lòng gửi gắm những ước mơ tuổi thơ của mình theo những chuyến tàu xuôi ngược , hy vọng những mơ ước của mình sẽ được tàu chuyên chở đến bến bờ của ước vọng tuổi trẻ. Nhưng :

“Bao nhiêu con tàu bỏ đi đã mang theo tuổi thơ. Là vĩnh viễn xa rời nhau như giấc mộng ngày nào, về tương lai, về ước mơ không biết bao giờ đến”

Thay vào là những dòng lệ rơi, là nỗi nhớ quê nhà một thời vì những biến động của quê hương :

“Những gì tôi nghe đã xa xôi, tan đi vì đêm quá vội vàng. Có đọng lại giọt nước mắt trên mi. Ngỡ vọng lại lời gọi thiết tha Cam Ranh ơi!”

Quê hương! hai tiếng thân thương đã in dấu sâu đậm trong lòng những người con Việt. Dù ta có đi đến chân trời góc bể, dù ra đi với những lý do nào đi nữa, hay còn tồn tại trên mảnh đất nhỏ bé Việt Nam... thì nỗi nhớ nhung một thời tuổi đại, một thời nơi quê nhà với những hình ảnh bình dị như cánh đồng lúa chín vào mùa gặt hái, con trâu nằm nhai cỏ bên gốc đa sau một buổi cày, làn khói chiều loang trên nền chiều rơi... cùng những ngày hè đắm mình trên sóng biển. Tất cả đã gọi nỗi thương nhớ quê nhà. Và nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết nên nỗi nhớ thật thiết tha, sâu lắng, làm hồn ta khuấy động về những kỷ niệm xa xưa, khi nghe bản nhạc này. ***(CHIỀU TRÊN BIỂN CAM RANH, với Bảo Trường)***

Với bao tâm huyết, như con tằm rút ruột nhả tơ và cho ra đời những tác phẩm in dấu ấn những nỗi thăng trầm trong hơn nửa cuộc đời nghệ sĩ của mình. Những tác phẩm đó như những đứa con tinh thần, và thật là hạnh phúc cho người nhạc sĩ khi mọi người đều thấy được chúng đúng như hình hài vốn có... Mặt khác, để truyền tải được những nỗi day dứt trong cuộc đời, những mất mát trong tình yêu, sự cô đơn cùng những ước mơ không thành của kiếp người qua những nhạc phẩm đó, phải có giọng ca thấu hiểu, thổi hồn vào tác phẩm khi hát. Thật vậy, bất hạnh thay khi những đứa con tinh thần của mình bị thay da, đổi thịt, chúng không còn là con mình nữa khi được cảm nhận và xử lý sai... Ở đây, tôi muốn nói đến giọng ca đã chuyên chở được nỗi lòng người nhạc sĩ tài hoa Vĩnh Điện, đã làm lòng ông ngùi ngoai khi được nghe cô hát những nhạc phẩm của mình. Đó là Quỳnh Lan, một giọng ca :

“Ở cuối con đường lặn đặng, tôi được nghe em hát. Ở bên kia nỗi thất vọng, cuối cùng được tìm thấy em. Tiếng hát em mang những mộng寐, cho cuộc tình một thời xa lắm, đến bây giờ còn lời ăn năn, trái tim đau rã rời”

Với giọng ca lạ như loài hoa Quỳnh chỉ nở và tỏa hương trong đêm tối, hoa Lan tinh khôi.. Quỳnh Lan đã làm lòng người nhạc sĩ tan biến những nỗi ưu tư phiền muộn của một đời người. Ông đã tìm thấy một sự hồi sinh trong tâm khi nghe cô cất tiếng :

“Nghe tiếng hát ta chợt ngỡ ngàng, đoá hoa Quỳnh nở trong sương đêm, long lanh như một cánh Lan trắng. Sỏi đá cũng băng khuâng, ngỡ bao nhiêu ước vọng hồi sinh, nhọc nhằn đã qua cùng bao nỗi xót xa”

Tiếng hát của Quỳnh Lan đã thấm thấu được những tâm sự của người nghệ sĩ, ông đã tìm thấy mình trong tiếng hát này :

“Được nghe em hát, nỗi đau tự hỏi, tình chết đuối cũng thôi muộn rồi. Trong tiếng hát có lời đắng cay, cứ vang vọng một ngày chia phôi, như kêu than từng cơn nhức nhối và thiết tha yêu thương. Những vết đau đoạ dày trong tôi, thành lời trời trăn, giọt nước mắt muộn màng”

Là một nghệ sĩ vốn đa sầu, đa cảm. Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết nên những tự sự của mình với tất cả tâm hồn, thành những nhạc phẩm thật tuyệt vời, sâu lắng. Và những tâm tư tình cảm, cũng như những điều ông đã ký gửi vào những ca khúc đã được giọng ca Quỳnh Lan đặt hết tâm vào khi xử lý ca khúc. Chính giọng hát này đã làm lòng ông thanh thản sau những năm tháng đầy nỗi muộn phiền. Một ca khúc thật đáng nghe với tiếng hát Quỳnh Lan. **(ĐƯỢC NGHE EM HÁT)**

Theo quy luật thời gian, tháng Chạp là tháng cuối cùng kết thúc một năm, là tháng chuẩn bị đón một mùa Xuân mới của một năm tiếp theo. Đối với mọi người, ai nấy đều hân hoan, lo toan sắm sửa, tập hợp gia đình, vứt bỏ phiền não để cùng nhau đón năm mới. Trái lại, tháng cuối cùng trong năm đối với những người con sống tha hương nơi xứ người là tháng hoài niệm về quê hương. Là tháng đắm chìm trong nỗi tiếc thương, nhớ nhung những năm tháng ấu thơ khi còn sống nơi quê nhà. Nỗi nhớ cứ theo năm tháng tăng lên cùng sức khoẻ ngày một kém đi, nhất là những người không còn trẻ quá để hòa nhập xứ người. Lòng họ luôn mơ ngày trở về cố hương. Và tháng Chạp là tháng chiêm nghiệm, ôn lại ngày xưa, đồng thời an tĩnh cõi lòng mơ về quê nhà với bao điều tốt đẹp :

“Trời tháng Chạp hắt hiu, mơ thấy mình trở về. Quê mình sông mây nhánh, đời mình dài lê thê. Quê mình sông mây nhánh, gió hú mây đỉnh đồi, lòng mình sông bến đợi, hồn mình chiều mưa rơi”

Để nói:

“Hãy nói với đường đi bằng dấu hài rất nhẹ, vết hằn năm tháng cũ dần tan

dưới vổ về. Hãy nói với mộ hoang bằng lời ân nghĩa nặng, bên đèo cao vực thăm gửi về những đóm nhang. Hãy nói với biển Đông, còn có người đứng đợi bên bờ hoang đảo lạ, gửi về đóm lửa xanh. Hãy nói với rừng sâu, bạn bè đang tù tội một ngày như một đời, giọt nước mắt cho người”.

Hón hờ và hy vọng:

“Thên thang dòng máu chảy, người người về quanh đây, tiếng cười nghe rất mới máu da đã rạn ngời. Thên thang dòng máu chảy, người người ngời quanh đây, lòng như đang mở hội đón giờ phút trùng sinh”

Hân hoan vui mừng:

“Hỡi người tình Việt Nam gọi đầu cho mướt tóc, bước trên những ngàn năm, bước trên những ngàn năm, nghìn năm kiêu hãnh. Việt Nam có ngày về, Việt Nam có rạng đông”

Cùng đồng cảm nỗi niềm ước mơ về ngày mai tốt đẹp của quê hương Việt Nam với nhà thơ Phó Ngọc Văn, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã phổ thành một ca khúc thật hay, đầy niềm hy vọng cho dân tộc Việt Nam. (**GIẤC MƠ THÁNG CHẠP, thơ Phó Ngọc Văn**)

Con người chúng ta, đôi khi nhìn những cánh chim xoải rộng bay trên bầu trời bao la rộng lớn không vướng bận, mãi miết bay về những miền xa xôi, lòng muốn biến thành chim để tha hồ tung cánh bay trên trời cao, hay nhìn những tượng thánh nơi thánh đường, có đôi cánh trên vai- đôi cánh thiên thần. Lòng ước mơ có đôi cánh thiên thần, từ đó sẽ tha hồ dang cánh bay, biến những ước mơ trong tâm thành sự thật:

“Em dang đôi cánh, đôi cánh thiên thần. Em bay lượn thên thang. Đôi cánh em thành chữ Việt Nam. Ôi hai chữ Việt Nam, quê hương ngàn đời yêu dấu. Em, đôi cánh Việt Nam, đôi cánh thiên thần da vàng. Bay khắp trời Nam, từ miền Trung ra xứ Bắc. Đôi cánh Việt Nam, đôi cánh thiên thần thên thang”

Quê hương ta đã trải qua bao oan khiên kiếp nạn, bão giông, nhưng vẫn sáng ngời hai chữ Việt Nam. Và đôi cánh thiên thần tuy mong manh, nhưng vẫn mang mùa xuân cùng giọt lệ mừng vui, xoá đi những nỗi đau thương, mà người nghệ sĩ luôn khát khao chờ đợi :

“Em, đôi cánh thiên thần hay nguồn thơ trác tuyệt. Dang cánh em bay mê mãi khắp cùng trời. Có lúc nào em ghé lại hồn tôi, ta sẽ viết bài ca nắng mới. Em ơi, tôi vẫn đợi, đôi cánh thiên thần tuyệt vời. Có ngọn gió nào vừa thoáng qua thềm. Tưởng như em vừa tới, có mang theo xuân mới cho đời”

Nhà thơ Tuệ Nga, với tấm lòng luôn nghĩ về quê nhà, đã có một bài thơ thật hay, đầy hy vọng về một ngày mai cho quê hương Việt Nam. Bài thơ đã được nhạc sĩ Vĩnh Điện , người luôn nặng lòng với quê hương, phổ thành một ca khúc thật

trong sáng và thật đẹp. (**ĐÔI CÁNH THIÊN THẦN, thơ Tuệ Nga**)

Qua 12 ca khúc trong CD 6 với chủ đề Tình Xưa, ta đã thấy người nhạc sĩ tài hoa Vĩnh Điện khắc họa được những đoạn khúc tình thả trôi qua các nhạc phẩm sáng tác cũng như phổ thơ một cách thật tuyệt vời. Từ cuộc gặp gỡ thật tình cờ khi hai mái đầu bạc màu thời gian với “Tình xưa”. Thương thâm không dám nói trong “Ở xóm Hàng Me”, hay những ngày “Cho tình bỗng thấy” và “Đưa em về xót xa”, để rồi “Tình chết đi không ngờ”. Trong “Thời gian” tuyệt vọng với tình yêu, ông đã ngắm nhìn “Mây xa”, thả hồn trở về “Chiều trên biển Cam Ranh” ngày nào. Ông đã “Tôi mơ” “Được nghe em hát” trong “Giấc mơ tháng chạp”, và với tình yêu quê hương tha thiết, luôn hy vọng và chờ đón “Đôi cánh thiên thần” trong niềm hân hoan hạnh phúc

ALBUM 7 - MỘT THUỞ QUÊ NHÀ

*Nhớ sao một thuở quê nhà
Với từng dòng chữ thật thà thương yêu
Nhớ sao dáng mẹ liêu xiêu
Thân già vất vả bao điều vì con
Dù cho sông cạn núi mòn
Quê nhà yêu dấu mãi còn sắt son...*

Sau cơn biến động của quê hương, nhạc sĩ Vĩnh Điện cùng những người con Việt khác đành rời bỏ quê nhà ra đi về miền đất lạ. Xa thật xa. Vượt ngàn dâu bể, sống đời ly hương. Đâu miền đất hứa?

Đi mà không biết một ngày về. Ra đi với bao nỗi niềm. cùng tơ lòng vương vấn và mang theo cả hồn quê nhà, nơi đã cưu mang mình từ ngày cất tiếng chào

đời, nơi chúng kiến cả một thời thơ ấu, có tuổi thơ êm đềm với những ngày thơ dại vui chơi, học hành. Nơi có những trò chơi thật tầm thường, nhưng đúng là trò chơi tuổi thơ: đánh đáo, bắn bi, đá dế, thả diều, tắm sông, bắt cá ...cùng những trò nghịch phá. Và cũng là nơi có những ngày hè dang nắng, những tháng dầm mưa. Lớn lên nữa theo thời gian là nơi đánh dấu những tình cảm thật ngây thơ, vụng dại của tuổi lưng chừng.. lớn. Thật vậy, tình cảm xuất phát theo tự nhiên, trong sáng, không có sự toan tính, hơn thiệt. Để rồi hôm nay, sau những năm tháng lo toan, cuộc sống nơi quê người tạm ổn định. Kỷ niệm về quê nhà lại trở dậy như những hòn than âm ỉ mười năm, hai mươi năm... đã bùng lên qua những lá thư của ngày xưa cũ. Và khi người ta không còn trẻ, nỗi nhớ thương quê cha đất tổ, nỗi nhớ về một thời vụng dại với môi tình thơ mộng...Tất cả luôn làm day dứt không nguôi :

“Những câu thơ một thuở quê nhà, anh đọc lại những ngày lạc xứ. Anh ra đi ngàn dâu dặm liễu, câu thơ buồn nhạt nguyệt cũng buồn theo. Những câu thơ anh viết cho em, lẽ đẽo theo anh những ngày rong ruổi. Bến nước vô cùng dâu là chặng cuối, biết bao giờ trở lại cố hương”

Nỗi đau tâm hồn mãi mãi không nguôi:

“Biết bao giờ trở lại cố hương, biển nước mang mang đoạn đành ngoai lại. Dâu là quê hương mây mờ quan ải, chỉ biết lòng mình ruột thắt quặn đau”

“Chiến tranh về lấy đi tuổi trẻ, mẹ đã già, con mẹ cũng già theo”

Đau xót, nhớ thương người mẹ già đã hai sương một nắng, hy sinh tất cả đời mình, nuôi con chỉ mong đời con sau này đỡ vất vả. Tấm lòng người mẹ Việt Nam thật bao la rộng lớn, dạt dào như biển hồ lai láng, biết bao giờ trả được chữ hiếu? :

“Thuở quê nhà qua đò đi học, mẹ bới khoai để con lót lòng. Con qua sông tìm đôi ba chữ, để sau này đỡ khổ tấm thân”

Lời thơ không thể nào chuyên chở hết những kỷ niệm yêu thương đọng đầy của tháng ngày yêu nhau, tay trong tay, nụ hôn đầu e ấp, ánh mắt nhìn nhau triu mến...Tất cả đã luôn là dấu ấn không phai mờ trong tâm hồn người xa xứ. Chúng luôn làm day dứt cõi lòng :

“Những câu thơ một thời xa xưa, viết chẳng hết muôn vàn kỷ niệm. Non nước nghìn trùng anh còn dâu biển, em chẳng lấy chồng ở vậy làm chi. Những câu thơ một đời yêu nhau, anh đọc hết bao năm lạc loài. Anh mệt mỏi cùn chân liễu thứ, anh cứ tiếc hoài chẳng ở bên em”

Với bao vất vả truân chuyên mà khi bước chân qua xứ người chưa hình dung được, đã đè nặng trĩu đôi vai người ly hương, đôi lúc cũng đã làm nao lòng, chùn bước. Và cuộc sống cứ như con sóng, cuốn hút xa mãi, xa mãi...Giờ đây sau những năm bôn ba nơi quê người, hồi tưởng lại thời hoa mộng cùng những lá thư với những lời gửi gắm thương yêu ngày xưa, cùng nỗi nhớ nhà đã làm nỗi tiếc nhớ không thể nào nguôi ngoai. Thân xứ người mà hồn lại ở quê nhà. Và nhạc sĩ Vĩnh

Điện đã đồng cảm với nhà thơ Nguyễn Đông Giang phổ thành một ca khúc thật sâu lắng làm tăng nỗi nhớ thương quê hương khi ta thưởng thức tác phẩm này, nhất là khi đang ở xứ người. (**MỘT THUỞ QUÊ NHÀ, thơ Nguyễn Đông Giang**)

Trong nỗi ngậm ngùi lia xa quê hương để đến một nơi hoàn toàn khác phong thổ cùng dị biệt về văn hoá, ngôn ngữ... để bắt đầu lại một cuộc đời với bao bề ngỗ, cùng những nỗi khó khăn khác sẽ phải vượt qua. Mãi miết vất vả với cuộc sống nơi xứ người để tồn tại, thoáng chốc nhìn lại tóc đã điểm sương và hình bóng quê nhà vẫn xa vời vợi. Quê nhà giờ thế nào? Về hay ở? Làm sao để trở về? Biết bao câu hỏi nhưng dường như câu trả lời vẫn bỏ ngõ. Đắn đo, suy tính, trăn trở luôn đau đáu trong lòng. Đôi khi ta tự hỏi thời gian liệu có làm người ta quên đi tất cả? Có làm nguội lạnh những tình cảm nồng ấm một thời? Điều đó chắc chắn sẽ không đúng, nhất là với những người con xa xứ. Bởi lẽ, thời gian chỉ có thể làm tàn phai dung mạo, thân xác héo hon, nhưng những nỗi đau trong tâm hồn, những nhớ nhung luyện tiếc càng sâu đậm thêm theo dòng đời. Thật vậy, khi bước chân ra đi, lòng thầm nghĩ sẽ trở về thăm lại cố hương trong một ngày không xa. Tuy ngàn trùng cách trở, biển xa trời rộng nhưng nỗi mong, niềm nhớ về quê nhà luôn đọng trong hồn. Và rồi nỗi nhớ càng tăng thêm, khi nhìn núi nơi xứ người mình đang trú ngụ, ngày này sang ngày khác, hết ngày lại đêm, nhất là vào đêm trăng, thấy mình thật cô đơn với bóng núi sừng sững :

“Đối diện ngọn núi cao một ngày mấy buổi. Sáng nắng trong núi gần gũi, chiều mờ sương thấp thoáng xa dân. Dáng núi quen thân, đêm trăng ra hiện nhìn núi. Vàng vạc trăng thu cõi trời phiêu du, nỗi buồn tôi hoang vu”

Những thay đổi của thiên nhiên nơi xứ người càng làm nỗi cô đơn, nỗi nhớ về quê nhà ngày nào vào những buổi chiều tà, với tiếng lục lạc leng keng xen lẫn tiếng bánh xe bò bằng gỗ nện lộc cộc trên đường quê. Hay những buổi sớm từ hiên nhà nhìn ra cánh đồng chỉ thấy màn sương bao phủ thật mờ ảo. Mùi thơm ngọt ngào của cơn mưa. Mùi phân trâu bò. Mùi hương ngào ngạt của cánh đồng lúa chín khi có cơn gió lướt qua. Tiếng xào xạc của lũy tre xanh vào trưa hè cùng cái nắng gắt ngoài sân. Tiếng bà kể chuyện cổ tích vào những đêm trăng sáng vàng vạc... Hay những buổi chiều cùng đám bạn tắm sông của một thời nhỏ dại... còn nhiều cái đáng nhớ nữa. Ôi! nỗi nhớ thân thương cứ lần lượt như cuộn phim quay chậm, để rồi tất cả những nỗi nhớ đó quyện vào nhau, làm thành một khối tư, vương vấn trong lòng người tha hương. Để rồi chạnh lòng nhìn núi người mà gọi, phản hồi lại chỉ là sự im lặng lạnh lùng của những dãy núi nối tiếp nhau mà thôi :

“Mùa xuân về cây lá xanh lơ, mùa thu tới núi vàng tro vơ. Dải mây lụa thướt tha cánh gió, quần quít đầu non thanh thoát lời ru, sông cạn núi mòn”
Thế nhưng sông vẫn cứ chảy xa nguồn, núi vẫn cao vời vợi. Rừng vẫn xanh thắm.

Mây vẫn bay. Sông không cạn, núi không mòn. Những lời thề hứa ngày xưa vẫn còn đó và tôi vẫn là tôi của ngày nào. Em ơi, tôi vẫn muốn trở về... Em ơi, hãy hiểu cho nỗi lòng tôi :

“Sông chẳng cạn núi không mòn thề ước, điều tôi mong có được, quay về nhìn cùm núi quê hương. Khi bước lên núi non nhà đã mất, đành ngồi đây nhìn ngắm núi quê người”...

“Em yêu ơi bao giờ cho ngòi ngoai, em yêu ơi xin hiểu nỗi lòng tôi”

Qua bài thơ Ngắm núi của nhà thơ Diên Nghi, người nghệ sĩ Vĩnh Điện của chúng ta đã thổi hồn vào với những giai điệu thật êm đềm, tha thiết, tạo nên một ca khúc thật tuyệt vời. **(NGẮM NÚI, thơ Diên Nghi)**

Tình yêu quê hương là một tình cảm vô cùng thiêng liêng. Là người, không có nỗi đau khổ nào bằng làm người mất quê hương. Dù là dân hay vua, dù sang hèn đều phải có một nơi chốn để quay về. Quê hương, hai tiếng thật thấm thiết và mọi người trong chúng ta ai cũng có một ký ức riêng mình về quê hương. Dù đi khắp bốn phương trời, nhưng lòng ta đều vẫn luôn hướng về nơi quê nhà và những gì thuộc về quê hương, như con đường làng đất đỏ, cây đa, ngôi giáo đường cũ kỹ, mái đình làng cong cong phủ màu thời gian, hàng tre rủ bóng bên dòng sông nhỏ hay ánh chiều tà hắt những tia nắng tàn trên mặt sông... đều luôn lẩn khuất trong tâm, khiến lòng ta luôn nhớ về quê hương quay quắt. Nhất là khi phải ra đi, xa rời nơi chôn nhau cắt rốn vì bất cứ lý do nào. Khi trời vào mùa thu, lá vàng rơi, gió se lạnh, mây bàng bạc... làm người tha hương chạnh lòng, nghĩ về mình, nghĩ về những người thân thương, ai còn ai mất?... Như nhà thơ Thái Thụy Vy nhớ đến cô công chúa bé bỏng Anastasia, con gái út của Sa Hoàng Nicolas II, còn sống hay đã chết? hiện giờ đang ở nơi đâu bên ngoài nước Nga hay thân đã thành cát bụi hòa trong lòng đất quê hương của mình :

“Thu về rồi đó, Anastasia, mùa thu tha hương gió lướt là. Thân thương xa vắng đời bao ngả, đếm bước phong trần, xa xót xa. Anastasia, còn đâu gọi là nhà. Từ khi xa cách hoàng gia, tối tăm tên tuổi quên gia phả, lý lịch lưu đày xa rất xa. Tủi phận lưu đày không quốc gia, hồn vong chim quốc huyết lệ ca...”

Như ta vẫn nuôi hy vọng về một người thân đã mất tích trong chiến tranh, hiện còn sống ở một phương trời nào đó :

“Em còn hay mất đừng im tiếng, ẩn náu nơi nao, tha thiết tha. Anastasia, em về đâu, với anh em vẫn là bất tử. Là mối hờn vong, là hận ca, em về đi nhé, Anastasia. Đời người đếm được bao oan trái, chiều thu thấm thiết kiếp xa nhà...”

Cảm xúc về Anastasia luôn vẫn vương khi ta nghĩ về, nhất là trong những chiều thu :

“Vì em, em là đóa hoa nhỏ, đóa hoa nhỏ buồn , Anastasia. Mùa thu về rồi đó, Anastasia...”

Huyền thoại về công chúa bé bỏng Anastasia đã là nguồn cảm hứng cho biết bao nhiêu thơ ca, nhạc kịch, phim ảnh...cho đến mãi bây giờ. Cùng với tác giả thơ, Anastasia đã được người nhạc sĩ hoài niệm phổ thành một ca khúc thật hay, làm người nghe chạnh lòng nhớ thương cô bé mỗi khi mùa thu trở về. (***MÙA THU VỀ RỒI ĐÓ, ANASTASIA, thơ Thái Thụy Vy***).

Quê hương luôn là nỗi nhớ mãi ray rứt trong lòng người xa xứ, và nỗi nhớ đó dẫn dắt người lữ thứ nhớ về mọi ngõ đường của đất nước , cùng những hình ảnh thân thương nơi quê nhà qua chuyến tàu thời gian. Nhớ lại tiếng chim hót trên mái chùa, tiếng guốc khua của người em gái trên nhịp cầu Trường Tiền, nhớ hương vị quê nhà qua những vườn trái cây sầu riêng, vú sữa, dứa xiêm...cùng tiếng còi xe inh ỏi nơi Sài Gòn nhộn nhịp...nhớ tình cảm thơ ngây của tuổi học trò đầy mơ mộng. Nỗi nhớ đã đưa ta đi dọc theo chiều dài đất nước...để rồi chạnh lòng chợt tỉnh thức, thấy ta vẫn đang ở nơi xứ người. Cùng nỗi đồng cảm với những lời thơ của thi sĩ Thái Tú Hạp, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết nên ca khúc “Trái tim người viễn xứ“ đã làm người nghe trần trờ xót thương mỗi khi nghĩ về quê nhà xa tắp. Ca khúc này (trong CD 4-Dấu Xưa) đã được hát lại trong CD này với một giọng ca khác. (***TRÁI TIM NGƯỜI VIỄN XỨ, thơ Thái Tú Hạp***)

Có những cơn mưa chợt đến chợt đi như bóng mây và có những cơn mưa dai dẳng tưởng chừng không bao giờ dứt. Nhìn những giọt mưa rơi, mà lòng buốt giá khi nghĩ về những nỗi vui buồn đã xảy ra trong đời mình...Điều làm bận tâm và ảnh hưởng suốt cả đời người là đi tìm một tình yêu. Hành trình tìm kiếm thật gian nan vất vả. Bởi lẽ tình yêu là một khái niệm trừu tượng chỉ có thể cảm nhận từ trái tim. Chỉ một ánh mắt trao nhau, một làn hương trên mái tóc người yêu, một cái nắm tay hay một nụ hôn nồng ấm trao nhau... cũng đã thay vạn lời muốn nói. Tình yêu chỉ đơn giản là như thế. Nhưng sự đơn giản này đôi lúc không tìm thấy, bởi lẽ tìm cho được sự đồng cảm trong tình yêu thật khó. Do vậy có những mối tình chỉ thoáng qua trong phút chốc, không để lại một chút hương vị hay một dấu ấn nào. Có những mối tình dù không còn chung lối, nhưng kỷ niệm lưu lại đủ để nhớ nhau suốt đời. Vì thế, khi không tìm thấy sự đồng cảm từ cả hai trên con đường tình, thật đau đớn và đành xem cuộc tình mình chỉ như :

“Đôi khi em thấy, em giống như một cơn mưa bóng mây, đi ngang qua cuộc đời anh, thoáng qua nhẹ nhàng, không đủ làm ướt áo anh. Và có lẽ cuộc đời em mãi mãi chỉ là mưa bóng mây, lang thang trong chiều thu nào, vội vàng chẳng để người kịp ướt áo”

Tự biết mình không thể tìm thấy tiếng nói chung trong tình yêu và mình chỉ là :

“Vì em là mưa bóng mây, chợt đến chợt đi, không như những cơn giông đầu mùa hạ, không như những cơn mưa dầm cuối đông. Chẳng kịp để lại một dấu ấn trong đời anh”

Vì thế, em đành :

“Dẫu có một ngày em đành mất anh, em sẽ lặng câm không hề ăn năn. Đã biết là em chỉ là cơn mưa bóng mây, bất ngờ em đã đi qua cuộc đời của anh”

Phụ nữ với đức tính chịu đựng được mọi đau khổ nên trong tình yêu, cảm thấy tình mình không hòa chung nhịp với người thương, đành cam chịu và tự xem cuộc tình chỉ là cơn mưa bóng mây, thoáng đến rồi đi ngay. Một bài thơ dễ thương của nhà thơ Khang Nhii, đã được nhạc sĩ Vĩnh Điện phổ thành một ca khúc nhẹ nhàng về tình yêu. Vì thế khi nghe ca khúc này, ta không thấy đau khổ khi không được yêu, mà ngược lại, xem việc có được tình yêu hay không chỉ là một cơn mưa bóng mây mà thôi. Và sau cơn mưa này, trời sẽ lại quang đãng. Một ngày nào đó ta sẽ có một tình yêu mà cả hai sẽ cùng nhau đi trọn con đường tình. (***MƯA BÓNG MÂY, thơ Khang Nhii***)

Có những vết thương để lại trong tâm hồn của hai người yêu nhau khi cuộc tình tan vỡ, tưởng như là miên viễn. Tình yêu càng sâu sắc thì đau khổ càng nhiều, nhưng đó ai sống mà không từng yêu. Vì thế nhà văn Tennyson đã từng thốt lên: “Chúng ta phải yêu nhau hoặc chết!”

Với tâm hồn đa sầu đa cảm, người nghệ sĩ Vĩnh Điện đã mở cửa trái tim cho ta thấy thế nào là một “VẾT THƯƠNG SỎI ĐÁ”. Một nhạc phẩm tuyệt vời nhất về tình yêu từ trước đến nay mà tôi đã nghe. Bài này đã được đề cập trong CD1 “Tôi Mất Bóng Tôi “.

Trên đời, việc tìm được một tình yêu đích thực thật là khó như mò kim đáy biển. Được mất trong tình yêu luôn là điều mà những đôi yêu nhau không thể ngờ. Tình yêu luôn là điều bận tâm nhất của loài người từ ngàn xưa cho đến ngày nay. Chủ đề về tình yêu luôn làm tốn biết bao giấy mực cũng như tâm huyết của con người trên con đường tìm kiếm và định nghĩa hai tiếng tình yêu sao cho đúng, và tìm cách làm sao có và giữ được tình yêu. Điều này đã cho chúng ta thấy được tình yêu cần thiết cho con người như thế nào. Nhà thơ vĩ đại Rabindranath Tagore cũng đã từng nói về tình yêu: Cõi đời ơi, khi tôi đã chết rồi thì trong cõi vắng lặng của người chỉ một lời này còn lại : “Tôi đã từng yêu”. Qua đó, ta thấy tình yêu giữ một vị trí quan trọng và ảnh hưởng sâu sắc đến đời người như thế nào rồi. Hành trình tìm kiếm tình yêu thật khó. Phụ nữ vốn được xem là phái yếu, với tâm hồn mong manh, dễ cảm xúc và trong việc tìm kiếm một nửa yêu thương, tuy lòng mong

muốn, ước ao nhưng khi chưa tìm được bến đỗ, cũng đành cam chịu, mặc cho số phận đẩy đưa mà cõi lòng thì cô đơn, sầu tủi :

“Em chỉ là cơn mưa, cho bóng đêm về đậu. Thoáng qua đời nương náu mặc kiếp người buồn đưa. Đêm nằm hong tình nhớ, trên vũng sầu cô đơn. Nghe hồn đau trần trở, vách âm vọng tử hờn”

Ôm nỗi cô đơn trong đêm :

“Năm tháng hoài mong đợi, tình vẫn mãi mù khơi. Khuất xa tâm tay với, cho sầu đắng lên môi. Đêm rót thêm niềm đau, trong tận đáy hồn sầu. Dòng lệ oà tuôn vỡ, nhạt nhoà giữa canh thâu”

Để rồi mãi mãi tìm kiếm trong vô vọng :

“Năm tháng hoài mong đợi, tình vẫn mãi mù khơi, năm tháng hoài mong đợi, tình vẫn mãi mù khơi”

Với nhịp điệu Boston, chậm rãi, trầm trở, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã thổi hồn vào bài thơ thành một bài nhạc thật sâu lắng trong việc tìm kiếm và mong đợi để có một tình yêu. Một tình yêu vẫn mãi xa tâm tay với, một tình yêu mong manh. Thời gian vẫn cứ trôi trong nỗi niềm mong đợi cũng như khát khao được yêu thương. Một ca khúc thật lắng đọng và đầy cảm xúc. (**TÌNH MÃI MÙ KHƠI, thơ Khang Nhi**).

Trong cuộc đời, để đi cùng nhau trên suốt con đường tình thật là điều không dễ dàng. Và tình yêu không phải từ một phía, mà cả hai cùng yêu thì tình yêu mới tồn tại. Trong cuộc đời, ta cần ăn để sống, nhưng để sống cho thật có ý nghĩa, điều cần nhất của con người lại chính là tình yêu. Tình yêu mang đến cho chúng ta những hương vị ngọt ngào và cũng xen lẫn những vị chát đắng. Yêu và được yêu cũng chưa là điều chắc chắn để cùng nhau đi đến bến bờ yêu đương. Cuộc sống luôn có những yếu tố bất ngờ, để rồi tình chết đi sau những tháng năm trải qua bao nỗi vất vả tìm kiếm được nhau để rồi lại mất nhau. Nhạc phẩm “TÌNH CHẾT ĐI KHÔNG NGỜ” là một ca khúc thật tuyệt vời mà người nhạc sĩ đã viết lên với một cung bậc xúc cảm cao nhất, làm người nghe phải lặng lòng thương cảm cho một cuộc tình không trọn vẹn. Ca khúc này đã được đề cập trong CD 6 “Tình xưa”.

Tình yêu là một thứ tình cảm tự nhiên và tuyệt vời nhất. Yêu và được yêu là một hạnh phúc lớn nhất của một đời người. Tình yêu là điều cần thiết như cơm ăn, áo mặc, nói đến tình yêu là nói đến một việc xưa như trái đất, tuy vậy cũng vẫn là mới tinh khôi và tình yêu luôn làm rung động mọi con tim trên cõi trần gian này. Tình yêu có được khi hai tâm hồn hoà hợp trên mọi phương diện. Tình yêu đem đến cho chúng ta nghị lực cũng như khát vọng vươn lên trong cuộc sống. Tuy nhiên với cuộc đời giả tạm này, việc gì cũng có thể xảy ra. Có những mối tình ta

tưởng có thể sống chết vì nhau, nhưng thật ra chỉ là làm khổ nhau. Có tình yêu tưởng có được nhau, nhưng lại mất nhau. Khi tưởng nhớ lại cuộc tình đã qua, chúng ta vẫn không thể nào quên được hình bóng người yêu dấu, một thời đã cùng nhau trao yêu thương. Dù không còn bên nhau, nhưng những kỷ niệm đọng đầy thuở còn yêu nhau, vẫn không thể xoá nhoà trong ta. Hồi ức một thời yêu đương vẫn luôn tồn tại trong ta, chúng luôn ẩn hiện cùng nỗi nhớ nhung luyến tiếc, đôi lúc dầy vò làm tâm không nguôi ngoai. Dù chia xa, nhưng lòng luôn lưu luyến, không quên được người mình thương yêu, để rồi mong ước :

“Đôi khi tôi còn mong ước ghé qua đời em, nhìn lại đôi mắt long lanh như hai vì sao. Một đêm nao yêu cuồng tôi là tên trộm, lấy từ cung trời tặng em ngàn sợi tơ vương, vạn lời yêu thương: em hãy mở cửa cho tôi ân ái tình trần bao dung”

Lưu luyến, chờ đợi:

“Đôi khi tôi còn chờ em suốt bao canh khuya, đợi làn hương gió đưa qua vương vãi đời nhau. Về nơi đâu vô cùng thăm sâu, quán quít giọt mưa ngâu”

Mơ mộng:

“Đôi khi tôi còn vọng nguyệt, giây phút diễm tuyệt đời em. Bên hồ tóc em mượt mà như suối ngọc ngà đời tôi, khát khao thăm ướt bờ môi. Đôi khi tôi còn trở lại khơi đóng tro tàn ngày cũ, thấy em dáng xưa mơ hồ thao thức từ ngàn năm qua, bỗng đâu giấc mơ nhạt nhoà”

Và cuối, đôi khi chỉ là:

“Đôi khi tôi còn một lời trần trời, đôi khi tôi còn dòng đời nổi trôi và đôi khi tôi còn chỉ với tôi một mình”

Với những nỗi khát khao, viễn mộng, người nghệ sĩ đã thả hồn mình bay bổng theo những mong ước, chờ đợi... mà khi còn yêu nhau, cả hai không thể có và đạt được tiếng nói chung trong tình yêu. Những nỗi khát khao mơ mộng, ước muốn rất con người, đã được chấp cánh thêm qua nét nhạc tài hoa của Vĩnh Điện, người nhạc sĩ đã làm lòng ta day dứt, tiếc nuối, xót xa cho một tình yêu không thành khi nghe tác phẩm này. **(ĐÔI KHI TÔI CÒN, thơ Phan Khâm)**

***Trần gian sắc sắc không không
Cuộc đời tuôn chảy trong vòng luân lưu
Sống sao tránh những oán cừu
Giữ tâm thanh thản mà lưu hương đời...***

Được sinh ra làm người, đó là một ân sủng vô cùng hạnh phúc của con người trên thế gian này. Nhưng tiếc thay đời người lại không thể dài vô tận. Nói cho xác thực nhất, không ai trong chúng ta sống mãi được trên cõi đời dù rất muốn, dẫu

cuộc sống không chỉ là màu hồng, và thường vui ít buồn nhiều. Vua chúa ngày xưa cũng đã từng tìm kiếm thuốc trường sinh, nhưng nào được, cũng phải từ già trần gian ra đi và cuộc sống vẫn cứ trôi qua, hết đêm rồi lại ngày, hết mưa lại nắng... xoay vần mãi như thế. Kiếp người có hạn và dòng sông thời gian cứ thế trôi chảy. Và trên thế gian này, mọi việc xảy đến cho ta và người đều bị ảnh hưởng bởi quy luật thời gian. Bất cứ sự việc nào cũng đều có hai mặt. Được mất, đến đi, hoa nở rồi tàn, trăng tròn rồi khuyết, đau khổ và hạnh phúc, tất cả đều hòa quyện, đan xen và chi phối toàn bộ cuộc sống một đời người.

Giả sử nếu chim biết khóc, hoa biết cười, sâu biết nói..., thì mọi việc đều tốt đẹp hết, từ tình người cho đến đạo lý và tất nhiên ai cũng mong được như thế :

“Trên thế gian này, buổi sáng nào, nếu có một loài chim biết khóc. Thì mây sẽ ngừng trôi, giữ một màu trinh nguyên như thuở ban đầu. Ô hay nếu có trên đời, cầu mong tri ngộ lòng người thánh tâm”

Xuân về cũng:

“Mùa xuân nào, nếu có nhiều loài hoa nào biết nở nụ cười. Cho tôi đứng lặng nhìn một khoảng không gian. Em ơi đạo nghĩa kỹ càng, kiếp này xin giữ muôn ngàn kiếp sau”

Nếu mọi việc như ý, lòng ta sẽ :

“Trên thế gian này, trong vườn nào, nếu có một loài sâu biết nói, đang kêu gào cơn đói. Thì trái cây chín mọng chắc sẽ không rơi. Em ơi hãy nguyện một đời, cầu kinh thánh giá giữa trời muôn sao”

Trong kiếp sống của một đời người, nếu chúng ta hiểu rõ tất cả sự việc liên quan đến con người, đều bị chi phối bởi quy luật thời gian và cuộc đời chỉ là vô thường, hư ảo, ta sẽ thấy tâm mình an nhiên tự tại. Đón nhận cuộc sống trong tâm bình an, ta sẽ thấy cuộc đời thật đáng yêu biết dường nào. Thật vậy, hãy mở lòng đón nhận mùi hương thơm ngát của các loài hoa nở. Lắng nghe tiếng chim hót trong nắng mai hay ngồi bên dòng sông vào buổi chiều tà, nhìn mặt nước lao xao ánh vàng của tia nắng chiều còn sót rơi trên mặt sông, và xa xa thấp thoáng những cụm lục bình đang xuôi theo con nước...ta sẽ thấy cuộc đời thật đẹp làm sao. Được thưởng thức một bức tranh đời như thế, ta sẽ không thể nào mà không chấp tay cầu nguyện ơn trên cùng cảm ơn đời đã cho chúng ta một cuộc sống thật tuyệt vời. Một ca khúc thật thanh thoát, nhẹ nhàng đã được người nghệ sĩ gửi gắm hồn vào với lời thơ của nhà thơ Phan Khâm. (***TRÊN THẾ GIỚI NÀY, thơ Phan Khâm***).

Thế giới xung quanh ta luôn biến chuyển một cách rõ rệt và xoay vần theo chu kỳ thời gian : xuân hạ thu đông rồi lại xuân... Mùa xuân đến, trăm hoa đua nở, khoe sắc vàng rực rỡ từ những cành mai, đắm thắm qua những nụ đào hồng nhỏ xinh xắn. Nắng vàng trải nhẹ êm ả, lòng người háo hức đón mừng xuân mới. Mùa

xuân làm thay đổi cảnh sắc thiên nhiên lẫn lòng người. Sau những ngày đông lạnh lẽo, giá rét qua đi thì mùa xuân lại về với nắng vàng vương trên muôn hoa, cỏ cây, hoa lá hồi sinh sau giấc ngủ vùi. Mùa xuân về làm bùng lên sức sống của vạn vật cũng như của tuổi trẻ. Một năm mới bắt đầu bằng mùa xuân. Đời người bắt đầu bằng tuổi trẻ. Tuổi trẻ cũng như mùa xuân, tươi mới, đầy sức sống. Xuân về, hoà cùng hương sắc của các loại hoa, em cũng là một bông hoa nổi bật nhất - hoa biết nói, còn tôi :

“Đón xuân mai hẹn cùng đào, em hoa biết nói ngọt ngào ý xuân. Em hoa tươi thắm hương trời giai nhân, tôi đang mê đắm dạt dào băng khuâng. Em tha thướt tuyệt vời, tôi cô lữ bên trời”

Xuân về theo lẽ tuần hoàn của đất trời, và trong tôi :

“Xuân theo con tạo vẫn xoay, nghìn con bướm trắng ngất ngây về trần. Tôi xin ngọn sóng hồng ân dâng tràn, tôi nghe hơi ẩm mây ngàn đang trôi. Tôi nghe em gọi mời tình lên ngôi. Bao nhiêu xuân cũng qua một đời, bao nhiêu hoa chỉ có một thời”

Chỉ còn lại :

“Còn gì đọng lại trong tôi, chút tình xuân tới ghé môi cùng hoa. Còn gì ở lại quanh ta, hương lòng hoa đó mặn mà cùng xuân”

Xuân đến rồi xuân cũng đi, các mùa rồi cũng trôi theo dòng chảy thời gian. Cuối cùng cũng chỉ có hương hoa lòng là còn tồn tại. **(HOA VÀ XUÂN- thơ Phan Khâm)**

Đời người đẹp nhất là tuổi thanh xuân với sức sống tràn đầy, cùng với những ước mơ, khát khao cũng như hoài bão mong đạt được. Tuổi xuân là tuổi đẹp nhất trong cuộc đời của một người, nhất là với người phụ nữ. Vì vậy ta hay dùng từ xuân thì để nói về thời kỳ đẹp nhất của người phụ nữ cũng như nụ tâm xuân để chỉ sự e ấp của người con gái. Thật vậy người phụ nữ được xem như là một món quà quý giá mà thượng đế ban cho cõi trần gian này. Có được món quà này, ta phải nâng niu, trân trọng vì sự mong manh dễ vỡ, giống như loài hoa quỳnh, đẹp chỉ trong chốc lát rồi tàn phai.

Phụ nữ cũng được xem như là người đã tạo ra một nửa thế giới, dù điều này có đúng hay do sự ưu ái khi nói đến vai trò của người phụ nữ trong cuộc sống. Đại văn hào Victor Hugo đã cho biết : Một huyền thoại phương Đông kể rằng Thượng đế sáng tạo ra hoa hồng màu trắng, nhưng vì Adam nhìn nó lúc nó hé nở, nên nó thẹn thùng đỏ mặt. Chúng tôi thuộc loại người ngần ngại trước thiếu nữ và hoa vì thấy đáng kính quá... Chắc là nhà thơ Phan Khâm khi nói về rượu hoàng hoa, rượu bồ đào, rượu quỳnh giao...như những biểu hiện cho sự tốt đẹp, phẩm chất quý giá của người phụ nữ. Ta hãy nhấp tí rượu :

“Rượu hoàng hoa, nâng ly thu mời hoàng hoa. Gió ru hồ thiên nga, ngọn nến hồng hương phấn. Em thơm mùi trái cấm từ tình cầu kiều sa. Hoàng hoa em ta say rượu hoàng hoa”

Cùng ngắm hoa quỳnh nở muôn và thương thức :

“Rượu quỳnh giao, nâng ly trăng hẹn quỳnh giao. Đêm khuya rót bồ đào, lung linh từng sợi tóc. Nơi suối nguồn bích ngọc, chảy nồng nàn ly tao. Quỳnh giao em, bóng nguyệt rượu quỳnh giao”

Với tất cả ưu ái, lòng ngưỡng mộ cùng những điều tốt đẹp nhất khi được nói về mình. Vì thế, người con gái với sự thương yêu, trân quý như thế, luôn ước cầu giấc mộng bình sinh, mong muốn suốt đời sống cho xứng đáng với sự tin yêu của người thương và tha nhân. Một ước mộng thật đơn giản nhưng cũng khó thực hiện nếu không có sự tìm kiếm, hết lòng vì nhau khi bước chân vào ngưỡng cửa yêu đương. Bởi lẽ tình yêu là suối nguồn hạnh phúc. Tình yêu quý giá và huyền nhiệm vô cùng. Chúng giống như loại gỗ trầm, thật quý giá, có duyên mới tìm thấy được :

“Em vẫn luôn tuyệt vời, như ước mộng bình sinh... Rượu trầm hương, nâng ly đi tìm trầm hương. Lưu lạc mười phương, dáng hoa nào đang nở. Thơm lụa là muôn thuở, năm tháng vẫn tâm dương. Trầm hương em, tri ngộ rượu trầm hương” (MỘNG BÌNH SINH, thơ Phan Khâm)

Với tài năng cùng sự khổ luyện cũng như cả cuộc đời sống hết lòng vì âm nhạc. Dù sống nơi đất khách quê người, nhưng người nhạc sĩ của chúng ta vẫn nặng lòng về quê hương. Dù mang “Trái tim người viễn xứ” mà lòng luôn nhớ nhung “Một thuở quê nhà“, “Ngắm núi“ bên hiên trăng mỗi lần “Mùa thu về rồi đó“, “Đôi khi tôi còn“ nghĩ “Trên thế gian này“, “Hoa và xuân“ vẫn muôn đời tuyệt đẹp. Và tình yêu ơi, sao “Tình mãi mù khơi“, tình chợt đến rồi đi như là “Mưa bóng mây”. Những kỷ niệm của ngày bên nhau đã làm nỗi nhớ nhưng ray rứt mãi, tạo thành một “Vết thương sỏi đá” khi “Tình chết đi không ngờ”. Nhưng dù sao được làm người là một diễm phúc, hãy sống cho tròn giấc “Mộng bình sinh“ để xứng đáng với một kiếp người.

CD 7 đã được viết với tất cả cảm xúc của người nghệ sĩ khi đồng cảm với lời thơ của những người bạn thi sĩ nặng lòng về quê hương. Một CD nhạc thật đáng trân trọng.

ALBUM 8 - NHỰA SƯƠNG

***Lời ru của mẹ Việt Nam
Sao nghe cay đắng trong tâm hồn mình
Biển Đông không ánh bình minh
Tìm miền đất hứa đắm mình biển sâu
Bao năm lòng vẫn còn đau
Nhựa sương đọng lại nổi sần không nguôi.***

Trong suốt chiều dài lịch sử, người phụ nữ Việt Nam đã góp một phần không nhỏ trong việc xây dựng và chống giặc ngoại xâm để giữ gìn đất nước. Từ ngàn xưa cho đến bây giờ, có biết bao những người mẹ, người vợ đã hy sinh cả đời, đưa tiễn chồng con ra đi giết giặc bảo vệ non sông. Để rồi một mình vò võ chờ đợi, trông ngóng ngày trở về của người thân yêu. Điều này đã cho ta thấy sự hy sinh vô bờ của người phụ nữ. Hình bóng người phụ nữ luôn thấp thoáng quanh ta từ những cánh đồng lúa mênh mông, cạnh dòng sông nhỏ, bên bếp lửa chiều, trong mái tranh nghèo hay nơi phố hội đông người... đâu đâu cũng hiện ra với nét đẹp dịu dàng, nhân hậu, đảm đang. Và trong sự dựng xây đất nước Việt Nam, không thể nào thiếu bóng dáng người Mẹ Việt Nam của chúng ta. Mẹ là tất cả. Mẹ là người cuu mang con từ trong bụng, cho bú mớm khi con cất tiếng khóc chào đời và đã là người dày công dạy dỗ, truyền miệng cho con, cháu những câu chuyện cổ tích, câu hát, lời ru... từ đời này sang đời khác. Những câu ca dao, tục ngữ... đã chập chờn ẩn hiện qua lời ru à ơi trong giấc ngủ của con một thời thơ ấu. Cùng với những thành ngữ, phong tục tập quán đọng lại trong con từ bé thơ, khi bước chân vào đời cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay từ già cõi trần. Tất cả điều này như nguồn sữa mẹ, đã nuôi dưỡng tâm hồn con từ khi mới cất tiếng khóc chào đời, cũng như nếp sống và tinh thần dân tộc, tạo nên một tình yêu quê hương tha thiết trong mỗi con người chúng ta khi lớn khôn.. Hãy nghe :

“À ơi! Lời ngọt Mẹ hiền, tiếng ru âm cả ba miền núi non. Mẹ tươi lòng ngọt như son, tay thơm mẹ nở ngàn trang sử vàng. Mẹ ơi, mẹ hiền ơi! Oi Mẹ

Việt Nam, tình thương muôn sợi tơ đàn mẹ rung

Lời mẹ dạy muôn đời vẫn chỉ là:

***“Dạy con nghĩa núi tình sông, dạy con nhớ gốc, khơi dòng liệt oanh.
Nhánh sông sâu mấy khúc quanh: trăng mờ, nước tủi, dân lành máu tuôn”***

Thế nhưng, những lời mẹ ru đã trở thành tức tưởi:

“Giờ đây tiếng Mẹ trầm buồn; hai miền u tối, một nguồn đau thương”
Cho dù đứa con nhỏ là rắn độc, người mẹ cũng quấn nó vào hai bầu vú của mình (ngạn ngữ Phi Châu) :

“Mẹ hiền đức sáng như gương. Hoa Nhân ái nở trong vườn con tươi. Mẹ ru, mẹ ru tiếng hát tuyệt vời. Mẹ ru, mẹ ru, mẹ ru tiếng hát lòng đời uơm hoa”

Mẹ là một trong những nhân tố góp phần tạo thành Tổ quốc. Trong gia đình, mẹ giữ một vai trò quan trọng, mẹ là người góp phần hình thành nhân cách người con, chẳng thế mà nhà văn H.W.Beecher đã nói: “Trái tim người mẹ là trường học của đứa con”. Mẹ là người đã dạy con nhân nghĩa, yêu nước thương nòi bằng cách dùng lời ru, câu kể thấm nhuần đạo lý làm người, khắc họa vào tâm tư, tiềm thức con trẻ. Theo dòng chảy của năm tháng, hình ảnh của câu chuyện kể, lời ru ngọt ngào ngày xưa, sẽ thấm nhuần theo thời gian qua suy nghĩ và hành động khi con khôn lớn, trưởng thành nên người hữu dụng.

Vốn là người nặng lòng yêu quê hương, trước cảnh nội chiến của dân tộc Việt Nam, không dấu được nỗi đau trong tâm hồn. Người nghệ sĩ đã viết lên ca khúc qua lời thơ của nhà thơ Tuệ Nga, với một tiết tấu chậm, sâu lắng, làm lòng ta nhớ thương về mẹ qua những lời đã ru ngày xưa. (***LỜI RU MẸ VIỆT NAM, thơ Tuệ Nga***).

***Nếu con còn nhớ đến cha
Thì con báo mộng cho cha biết liền
Để cho cha bớt ưu phiền
Còn không chắc chắn cha điên con à
Từ đêm rời gót khỏi nhà
Bấm tay tính đôt đã ba năm rồi...***

Thật xót xa, day dứt với những lời thơ thống thiết của một người cha đã mất con trong cuộc ra đi tìm miền đất hứa. Với những ký ức đã xảy ra trong cuộc đời chúng ta, có những ký ức khi hồi tưởng lại, tim ta như bị từng mũi dao đâm nát, chỉ muốn chết mà không chết được; sống dở, chết dở, sống lây lất... Bởi những ký ức thương đau đã ăn sâu vào chón sâu thẳm nhất của tâm hồn; khi ta là người đã từng chứng kiến cảnh vùi thân xác dưới lòng biển sâu, của đồng loại, của người

cha, người mẹ, người em gái... Ôi! còn gì đau đớn hơn giữa trời nước mênh mông, chân trời xa thẳm không bến bờ. Ngày nắng cháy da, ban đêm xung quanh chỉ là một màn trời bao la, tối đen như mực, chỉ có sóng biển âm vang lời biển, biển động sóng gào, cùng những con thuyền chờ theo bao niềm hy vọng, ước mơ về miền đất hứa, trông thật bé nhỏ trước đại dương bao la. Chúng như những chiếc lá rơi bập bênh trên mặt nước, trôi theo nhịp sóng, Trước sự giận dữ của đại dương, bao nhiêu tiếng gào thét xé lòng, những cánh tay giơ lên níu kéo trong khoảng không bao la như muốn nói với biển - mẹ hiền ơi, mẹ ơi mẹ, chúng con muốn sống, xin hãy cứu giúp ...xin hãy thương chúng con... phản hồi là lời sóng biển gầm thét, những cánh tay sóng cả vươn cao, ôm gọn con thuyền, nhấn chìm tất cả trong tích tắc dưới lòng biển sâu thẳm thẳm. Mang theo tất cả những hy vọng, nỗi khát khao tự do nơi phương trời xa thẳm. Thoáng chốc, chỉ còn lại một mặt biển im lìm cùng những ánh nhìn thất thần, những lời nói nằm im trong cổ họng mà ta, người có cơ may thoát khỏi cơn giận dữ của đại dương, muốn nói không sao nói được... Một nỗi chơi vơi, đón đầu xé lòng, bất lực trước cảnh tượng vừa chứng kiến. Để rồi, ngày hôm nay, sau cơn biến động tang thương của đất nước, nơi xứ người, chạnh lòng tưởng nhớ lại bước ngoặt nghiệt ngã ngày nào :

“Đêm lặng lẽ thuyền đưa ra biển, tôi lắng nghe tan nát cõi lòng đau.... Như cánh chim xa rừng đau đón hót, đành đoạn xa nhau lìa bỏ quê hương. Giữa biển đông gầm thét hãi hùng, thuyền xô đi trăm người câm lặng khóc, lệ khô đi cạn kiệt dưới mặt trời thiêu đốt, đi về đâu con thuyền trôi lạc giữa muôn trùng”
Tha thiết, van nài :

“Biển sóng đừng xô nhau chìm sâu đáy nước, đừng xé em tôi từng mảnh tử toi. Em chỉ là cánh hoa mong manh thánh thiện, em hồn nhiên trinh trắng ngây thơ dịu hiền... Biển ơi biển là mẹ, mẹ hãy ôm con vào lòng, mẹ có bao giờ bỏ con”

Tạ ơn sâu khi đến bến bờ :

“Xin dâng lên một lời cảm tạ, lời nguyện cầu mãi mãi khắc ghi. Biển ơi biển là mẹ, mẹ giấu thương đau vào hồn, chuyện thống khổ thuyền nhân”

Vĩnh viễn chuyện thuyền nhân là vết thương hoại tử không sao chữa khỏi, là trang sử hận, là vết đen trong trang sử Việt Nam bây giờ và mai sau :

“Chuyện thuyền nhân là những trang sử hận, máu xương rơi và nước mắt tràn luân. Từ biển Đông tiếng kêu gào thảm thiết, từ Việt Nam réo gọi ngàn năm sau”

Thảm thoát gần 40 năm kể từ ngày đất nước Việt Nam bước sang trang sử khác, sau khi chế độ Sài Gòn sụp đổ, mà trong đó nổi bật là trang sử về thuyền nhân; mãi mãi là trang sử hận, là nỗi đau không nguôi ngoai cho những người con Việt. Trong cuộc ra đi tìm miền đất hứa, mong cầu một bến bờ tự do, ra đi mà

trước mắt không lường trước những tai hoạ, những bất trắc xảy ra cho mình và cho người. Mỗi cái chết đều khác nhau; chết vì bão tố, vì hải tặc, vì đói khát trên biển đông. Chết trên đường đi bộ vì bị phát hiện, chết vì bị tra tấn khi bị bắt lại, chết trong rừng núi rậm rạp bạt ngàn... Một cuộc di tản thật vĩ đại, không tiền khoáng hậu, đã xảy ra trên mảnh đất nhỏ bé đầy đau thương nhất, trong suốt chiều dài lịch sử của dân tộc Việt Nam. Hàng triệu người ra đi, may mắn lắm chỉ còn một nửa là đến được miền đất hứa? Cái giá phải trả quá đắt. Đau đớn quá! Nghĩ lại, cuộc ra đi tìm hai chữ Tự do của người Việt Nam chúng ta, còn hơn cuộc đào thoát của người Do Thái trốn chạy khỏi cảnh nô lệ trong lịch sử cổ đại đã được ghi vào Cựu Ước mà ta đã biết.

Nỗi đau về thuyền nhân trên biển Đông là một nỗi đau không phải của riêng ai. Đây là nỗi đau chung của tất cả con dân đất Việt. Thâm thoát, chúng ta lại sắp đến ngày Tháng Tư đen, là ngày Quốc hận. Để tưởng niệm những người đã không may mắn trên con đường tìm Tự Do, một Tượng Đài Thuyền Nhân trong Westminster Memorial Park, đường Bolsa, tiểu bang California USA, đã được những người cùng dòng máu Việt, chung tay dựng lên để an ủi và làm dịu linh hồn bao kẻ xấu số, ra đi mà không có ngày về. Nhạc sĩ Vĩnh Điện của chúng ta, cũng trong tâm trạng xót xa, thương tiếc day dứt trong cuộc trốn chạy tìm tự do đó. Ông đã lặng lòng trước những lời thơ của bạn mình, nhà thơ Thái Tú Hạp. Và rồi, ông đã để hết cả hồn mình trong một cảm xúc thống thiết, tuyệt vọng, phủ lên những nốt nhạc, tạo nên một khúc ca bi tráng về thuyền nhân, làm người nghe rơi lệ. Tôi cũng đã rơi lệ khi nghe bài nhạc này. (**LỜI NGUYỆN GIỮA BIỂN ĐÔNG, thơ Thái Tú Hạp**)

Giờ lại những trang sử di cáo về đời sống của các cung nữ ngày xưa từ đời các vua Đinh, Lê, Lý, Trần, Nguyễn... thời phong kiến của Việt Nam đã qua. Thật vô cùng tội nghiệp và thương xót cho các người cung nữ trong trắng, thơ ngây. Phải lìa bỏ gia đình, quê nhà, hy sinh cả cuộc đời thiếu nữ của mình chỉ để phục vụ cho một ông vua, sống một cuộc đời mới với các nội quy nghiêm khắc của triều đình. Không được sống cuộc đời thiếu nữ của chính mình, không có những tình cảm tự nhiên của người con gái như bao người ngoài đời. Cả cuộc đời sống cô đơn trong cung cấm, nội bắt xuất, ngoại bắt nhập cho đến khi từ giã cõi trần, có khi cũng chưa được gặp mặt vua một lần. Thương cho kiếp người cung nữ! Dù ta muôn yêu em, cũng khó :

“Ở trong cung ngoan đạo, cảm em nhắc chuyện tình. Một nghìn trang di cáo, khoá bằng khoá vô minh. Ở trong cung ngoan đạo, làm anh lỡ cuộc tình. Ta nhìn em diên đảo, tay nắm vào hư không”

Em thật trong sáng :

“Em nhìn ta khờ khạo, thơm mái tóc tội tình, trên bờ vai run rẩy, hình như cơn gió lay. Chưa dứt được vắn vương, nghe tình mình kể lể, còn nẩy mầm bén rễ, miền tâm thức xanh tươi”

Sống trong cung cấm, chỉ biết tìm niềm vui tâm linh qua việc nguyện cầu, lần hạt. Đôi khi người cung nữ cũng có những xao xuyến, rung động về tình yêu, cũng mong muốn có được một tình yêu như những người thiếu nữ bình thường. Thế nhưng tất cả chỉ là những mơ mộng mà thôi :

“Ở trong cung vô tội, em lần mãi tràng hạt. Tưởng chừng như nốt nhạc, quyet hai đầu mối tơ. Ở trong cung thiên thu, bao giờ đưa nhau tới, bao giờ còn ngóng đợi, mây hồng mãi phiêu du. Hình như và hình như Áng Mây Hồng Phiêu Du...”

Cả một đời xuân xanh chôn vùi trong những bức tường cung cấm. Chôn vùi những mơ mộng, những tình cảm tự nhiên của con người cùng những ước mơ có một cuộc sống bình thường của kiếp người. Bước vào cung khi tuổi còn thanh xuân. Đôi lúc những rung động, những mơ ước về một tình yêu có đến cũng chỉ là những đám mây hồng phiêu du mà thôi. Với tâm hồn đầy sự chiêm ngưỡng và có cái nhìn thánh thiện về sự hy sinh tuổi xuân của người thiếu nữ. Từ bỏ cuộc đời người con gái của mình vì đã được chọn vào cung. Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết nên một ca khúc đầy thiết tha, sâu lắng về sự khắc khoải và nỗi đau câm nín của người cung nữ khi đồng cảm những vần thơ của nhà thơ Phan Khâm. (**ÁNG MÁY HỒNG PHIÊU DU, thơ Phan Khâm**)

Kỷ niệm về những ngày còn bên nhau vẫn luôn là một hồi ức đẹp trong em. Em vẫn còn nhớ những ngày tháng ta cùng nhau bên ly cafe trong một quán thật ấm cúng. Nơi đó, trong khung cảnh thật lãng mạn, bên ly cafe thơm ngát cùng tiếng nhạc du dương của những bài tình ca. Chúng ta đã từng trao cho nhau những ánh mắt triu mến, những lời nói âu yếm, những cái nắm tay như muốn giữ chặt nhau không bao giờ rời xa. Để rồi hôm nay, trong không gian thanh tịnh bên hiên nhà em nhìn ra, nắng mai đang vắt vẻo trên cành cây, nhựa sương còn đọng trên những chồi non, lũ chim hót líu lo mỗi ngày cũng đi vắng. Trong cô đơn, nhớ nhung của một ngày nắng dòn. Em pha ly cafe, để nhớ đến anh với những lời thơ yêu thương ngày nào. Nhìn từng giọt cafe rơi, em tưởng như đó là giọt đắng cho tình đã xa. Trong giọt đắng đó có pha thêm chút u buồn, chút vắn vương, chút ngọt ngào cùng chút chua cay như cuộc tình chúng ta ngày nào :

“Pha ly cafe, nghe giọt đắng rơi trên đáy ly. Khi những vần thơ đang chảy dài như dòng suối mát. Pha thêm một chút u buồn, một chút vắn vương. Pha thêm một chút ngọt ngào, một chút chua cay. Uống với em đi”

Cảm xúc nhớ nhung về anh làm những lời thơ trong em không sao viết thành câu,

chúng cuộn tròn trong nỗi nhớ, biến thành chiếc áo giữ chặt em. Nỗi nhớ cứ thế giữ lại trong em, không sao thoát ra :

“Ôi, những lời thơ cứ quanh quẩn trong trí em, cứ cuộn tròn trong nỗi nhớ. Và nỗi nhớ thành chiếc áo. Hãy gài chặt nút áo, không cho nỗi nhớ bay đi”

Nhìn giọt cafe rơi, em thả hồn trong ý nghĩ về anh, tự hỏi :

“Giờ này anh đang làm gì? Chắc đang còn say giấc nồng. Hay cũng như em, đang thả hồn về phương trời nào đó, để nhớ về nhau. Gửi anh một chút gió, cùng với một chút dịu dàng sớm mai”

Vào một ngày nắng đẹp, trong không khí trong trẻo cùng làn gió nhẹ nhàng lướt nhẹ trên cành cây, ngọn cỏ. Nhìn quanh cảnh sắc, em nhớ lại những ngày đã qua của mình. Những ngày em vô cùng hạnh phúc với tình yêu của anh, cùng những ý thơ dạt dào luôn tuôn chảy trong em ngày đó. Tình yêu của anh đã giúp tâm hồn em luôn cảm xúc trước ngoại cảnh, giúp em có những vần thơ luôn sâu lắng. Giờ đây, trong nỗi cô đơn, nhớ nhung... chạnh lòng em nghĩ đến anh. Về những tháng ngày chúng ta đã “ngồi đồng” bên ly cafe trong những không gian thật lãng mạn, thật ấm cúng và cũng thật tình tứ. Nhớ thương, em đã thả hồn mơ mộng, gửi về anh ly cafe em pha, và trong ly cafe này còn chứa cả những cảm xúc của em trong một buổi nắng mai dịu dàng gợi nhớ. Một bài thơ nhẹ nhàng của nhà thơ Khang Nhii đã được người nhạc sĩ tài hoa Vĩnh Điện phổ thành một khúc ca vô cùng sâu lắng, dịu dàng. (***DIU DẰNG SỚM MAI, thơ Khang Nhii***).

Trong tình yêu, khi bạn thật sự yêu một người, bạn sẽ quên đi buồn vui, được mất của bản thân mình, chỉ quan tâm tới buồn vui, đau khổ của người mình yêu. Sau những tháng ngày tìm kiếm nhau, giờ đây tình yêu đã đến, đôi tim đã cùng hoà chung nhịp đập. Và trong tình yêu, khi nghĩ, nói về người yêu đâu luôn là những lời dịu dàng, đầy thương yêu, luôn ưu ái dành những điều thật tốt đẹp nhất cho người ấy, luôn nhìn người yêu qua lăng kính vạn hoa, nhiều sắc màu. Xem những niềm vui, nỗi buồn của người yêu như các mùa trong năm, luôn thay đổi theo tâm trạng. Mùa xuân đến :

“Khi nàng cười, nghe như lòng nở rộ. Hỡi nàng xuân vừa ghé chôn thân ai. Đôi mắt huyền trong sáng nắng ban mai. Có chim líu lo gọi ca Ngọc nữ”

Thu sang :

“Khi nàng buồn, nghe mùa Thu gõ cửa. Dáng trầm tư vời vợi nỗi u hoài. Trăm giọt đắng tình nào thêm lắng đọng. Tiếng thở dài làm xao xuyên hồn ai”

Đông tới :

“Khi nàng giận, nghe mùa Đông chợt đến. Tuyết lại rơi, giá lạnh khắp không gian. Vành môi son mím chặt nét băng hàn. Chiều nhạt nắng, bông mây

ngàn giăng lối”

Và nhất là :

“Khi nàng khóc, ngày buồn như đêm tối. Trời chuyển mưa suốt suốt cả canh dài. Hứng giọt sầu, nghe hồn thêm tê tái. Dòng lệ cạn cho tàn úa lòng ai”

Cuộc đời chúng ta có duy nhất một niềm vui, đó là yêu và được yêu, và cuộc sống sẽ trở nên vô nghĩa nếu không có tình yêu. Mặt khác, trong tình yêu đôi lứa, không chỉ có toàn nụ cười hay toàn nước mắt. Mà cả hai luôn hoà quyện với nhau. Bởi lẽ cảm xúc trong tình yêu, không phải lúc nào cũng yên lặng như mặt nước hồ thu, mà đôi lúc cũng có những xao động, những nỗi buồn, sự hờn dỗi, có khi giận hờn vu vơ, thậm chí cũng có lúc ta tưởng chừng phải xa nhau, làm thành những gợn sóng, lúc lặn tẩn, lúc sóng cả... Nhưng nhờ có những niềm vui, nỗi buồn, có nước mắt, có tiếng cười ... đan xen, tình yêu mới bền hơn, đôi lứa càng hiểu và yêu nhau hơn. Chính những điều này giống như gia vị của tình yêu. Chúng làm tình yêu thêm thăng hoa. Và nhạc sĩ Vĩnh Điện cũng có cái nhìn về tình yêu giống như một khối Rubic nhiều mặt khi đọc những vần thơ của nhà thơ Vương Thanh. Ông đã viết nên nhạc phẩm với nhịp điệu trong sáng vui tươi làm người nghe cảm thấy khi người yêu vui buồn, giận hờn, nước mắt rơi... cũng chỉ là lẽ tự nhiên như sự thay đổi thời tiết trong năm vậy. Biết để thương hơn và biết để giữ tình yêu bền vững hơn. **(KHI NÀNG, thơ Vương Thanh)**

Có những cơn mưa chợt đến chợt đi, mưa đó tạnh đó như mưa bóng mây. Cũng có những cơn mưa cứ dai dẳng, liên tục rơi xuống mặt đất, tạo nên những bong bóng nhỏ, bóng này nối tiếp bóng kia. Những chiếc bong bóng nước cứ thế nhấp nháy thành hình rồi lại vỡ tan, lại thành hình. Ta gọi chúng là mưa bong bóng. Cứ thế cơn mưa dai dẳng, kéo dài, gió thổi lạnh. Nhìn ra trời mây giăng xám tạo nên một không gian u buồn, gợi nhớ kỷ niệm. Trở lại chuyện đôi ta. Trong tình yêu, khi anh và em sau những tháng ngày tìm kiếm được nhau, tưởng sẽ cùng nhau trao yêu thương, cùng nhau chia sẻ ngọt bùi. Vậy mà cuối cùng không sao tìm được tiếng nói chung. Hai người hai ngã. Tại anh? Tại em?... Riêng em, nỗi nhớ về nhau như sợi tơ, vướng víu, không sao thoát ra. Luôn day dứt. Nhưng khi xa nhau, những nhớ nhung luyến tiếc về nhau lại không thể lấp đầy khoảng trống đó. Nhìn mưa, em :

“Chiều mưa bong bóng, trước hiên nhà xưa, em nhờ mắc võng mắc vào dây dưa. Chiều mưa bong bóng, trước hiên nhà xưa, em nhờ mắc võng, mắc vào dây mơ. Chiều mưa bong bóng, trước hiên nhà xưa, em nhờ mắc võng, mắc vào tương tư”

Luôn nhớ anh, luôn day dứt với kỷ niệm của đôi ta ngày nào :

“Chiều mưa bong bóng, yêu thương giao mùa, chiều mưa bong bóng, tơ

vương một trời. Hàng cây ngôn ngữ, thiết tha tình tự, bên bờ du dương. Chiều mưa bong bóng, bong bóng trời cho, chiều mưa bong bóng, bong bóng vòng vo, chiều mưa bong bóng, rơi xuống biển rộng, sao đời quanh co”

Cơn mưa luôn làm nổi nhớ khôn nguôi :

“Chiều mưa bong bóng, đong đầy kỷ niệm, chiều mưa bong bóng, ôm hoài âu lo”

Mỗi bong bóng nước là một nỗi nhớ. Và cơn mưa chiều càng làm lòng ta thêm ướt sũng với những hồi ức của ngày còn bên nhau. Giờ đây, tất cả chỉ còn là kỷ niệm. Đồng cảm với nhà thơ Phan Khâm, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã gửi đến cho chúng ta một nhạc phẩm thật trữ tình, với một tiết tấu nhẹ nhàng và khoan thai. Và khi thưởng thức ca khúc này, lòng ta không ngăn nổi nhớ thương những kỷ niệm về một thời đã yêu. **(CHIỀU MƯA BONG BÓNG, thơ Phan Khâm)**

Mùa đông lại trở về với những cây cối cùng cành khô khốc trụi lá, trơ mình chịu rét giữa nền trời trắng xám phủ đầy tuyết. Một sự lạnh lẽo bao trùm khắp không gian. Xung quanh chỉ là một màu trắng đục của tuyết. Mùa đông đến làm lòng ta dậy lên nỗi nhớ nhung. Nỗi nhớ dằng dặt ta trở về những tháng ngày cũ bên nhau, khơi lại trong ta những hồi ức về những mối tình đã tan vỡ. Từ đó, lòng ta luôn day dứt với những hoài niệm cũ về một thời đã yêu nhau. Cho đến giờ phút này, tình yêu vẫn là điều bí ẩn, là một sự huyền nhiệm mà tạo hoá đã ban phát cho loài người trên trần gian. Tình yêu là suối nguồn của đời người, là hồn của thơ ca, nhạc hoạ... Giờ đây, lòng anh luôn day dứt khi nghĩ về em :

“Mùa trăng vỡ... đã ngủ vùi trong nỗi nhớ. Em của ta, em một thời lộng lẫy kiêu sa. Đã hát ru anh bằng điệu buồn của gió. Đã đến bên anh nhẹ nhàng như tiếng thở. Ngan ngát một màu xanh của một mùa trăng qua một thời bịn rịn, giấu trong nhau muôn ngàn kỷ niệm”

Hình ảnh em luôn :

“Đâu ánh mắt đôi hờn của ngày tiễn đưa, vẫn nắng vẫn mưa. Anh đi qua tận cùng tháng năm, mang trong tim nỗi buồn vô hạn. Vẫn một mùa đông, vẫn những hoài mong và nỗi đợi chờ chùng như vô vọng, gửi vào nhau bao điều hụt hẫng”

Trong anh, vẫn cứ :

“Những bước đi tìm... Đêm lửa lò hoang vắng, những hạt sầu vùi trong tháng năm, những giọt buồn làm đau vết thương. Mùa trăng vỡ... đã ngủ vùi trong giấc nhớ. Em ngày xưa... em một thời e ấp ngây thơ”

Nỗi nhớ thương cùng hình bóng em luôn :

“Nay em hóa thành giông bão, mang sóng về chao đảo cả dòng sông, mang tuyết về phủ kín cả chiều đông. Nắng lạnh lẽ cũng theo ngày đi mất, trăng lặng

lẽ cũng theo tình xa khuất. Anh một mình ngồi đợi những bình minh cùng nỗi nhớ... tháng Giêng”

Hồi ức về tình yêu tan vỡ luôn thấp thoáng ẩn hiện trong tâm qua những nỗi đợi chờ, day dứt, thương nhớ về em trong những ngày cuối đông giá rét của năm tận tháng tàn. Trong không gian đượm màu lạnh lẽo buốt giá. Nhìn qua khung cửa, trước mắt anh chỉ là những mảng tuyết phủ trắng xóa cả một vùng. Và hình bóng của em luôn ẩn hiện chập chờn trong anh. Nhìn đâu cũng chỉ thấy em cùng những lời nói dịu dàng, nụ cười trong trẻo, ánh mắt thơ ngây. Những kỷ niệm một thời bên nhau là một dấu ấn không thể nào phai nhạt theo thời gian. Nhớ nhất là những đêm trăng sáng chỉ có bóng đôi ta cùng lời ru xào xạc của lũy tre và trên cao, ánh trăng đang toả những ánh vàng xuống mặt sông, sông trăng hòa quyện làm tình ta thêm thi vị. Và hôm nay, sau những ngày giá băng của mùa đông trôi qua, mùa xuân lại đến. Những ký ức tình yêu của đôi ta tưởng đã chìm dần vào quên lãng. Thế nhưng dù trăng có tàn, nắng có phai, em có rời xa anh, nhưng những nỗi nhớ về em luôn bất diệt trong anh. Một nhạc phẩm thật hay đã được người nghệ sĩ gửi đến cho chúng ta với một tiết tấu chậm, sâu lắng và day dứt. ***(BÀI THÁNG GIÊNG – CHO MỘT MÙA TRĂNG, thơ Phạm Ngọc)***

Trong thời chiến, là thanh niên, mấy ai có thể thờ ơ khi đất nước lâm nguy. Tất cả đều phải ra đi theo tiếng gọi của tổ quốc, cầm chắc tay súng bảo vệ quê hương. Có người yêu là lính luôn là niềm mơ ước của biết bao người con gái, người nữ sinh ngày ấy. Không có hình ảnh nào dễ thương, lãng mạn bằng cảnh người con gái với tà áo dài trắng trinh nguyên, nép mình sóng đôi với người lính. Một hình ảnh không thể nào phai trong ký ức của chúng ta một thời bom đạn. Cuộc tình thời lửa đạn cứ thế thăng hoa, tốt đẹp. Và sự chờ đợi người yêu, người chồng trong những ngày xa nhà đi hành quân là điều tất yếu. Thời gian bên nhau chỉ tính trên đầu ngón tay và chỉ còn hy vọng gặp nhau vào những ngày nghỉ phép. Yêu lính là phải chịu đựng, phải hy sinh cá nhân mình. Đôi khi còn phải chịu đau khổ, hy sinh cả cuộc đời thanh xuân nếu chẳng may người ra đi mà không trở về. Thật thương và đáng ngưỡng mộ về người con gái, người phụ nữ Việt Nam một thời khói lửa. Và hôm nay, sau những gì đã xảy ra trên quê hương yêu dấu. Sự hy sinh, chờ đợi của em đã không uổng phí. Anh vẫn nhớ và biết ơn em vì sự hy sinh đó. Ngoái đầu nhìn lại để thấy những đọt và mắt trong cuộc đời. Anh thấy chúng ta vẫn còn hạnh phúc, tuy phải lìa bỏ quê hương sống nơi xứ người thật, nhưng trong anh vẫn còn giữ những hình ảnh dấu ái của em ngày xưa :

“Ta cho em bài thơ tình viết muộn, bởi thuở xưa ta mãi miết hành quân. Ta tiếp nối những vần thơ bỏ dở, tình đã già mà cứ ngỡ còn xanh. Em đã đến như đoá hồng thượng uyển, tóc xõa dài buồn liễu rũ mưa sương. Để ta rơi hồn ta

vào diễm sắc, mắt em xanh gọn sóng nước trùng dương”

Sẽ làm tất cả cho em :

“Trời Boston có làm em giá rét, con tim ta em cứ ngụ qua đông. Ta vì em cũng để đời phó mặc, em có vui xin nhuộm ngọn lửa lòng. Trời Boston có làm em chán ngắt, nơi tim ta em hãy tạm dừng chân. Ta và em cứ mặc đời trôi nổi. Em chắc vui khi ấm lại tình nồng”

Anh luôn là chỗ dựa cho em, dù mai sau thế nào, tình yêu của anh luôn mãi bên em:

“Em có thấy đời giăng nhiều cạm bẫy, mà đường tình em vẫn cứ thong dong. Bởi từ khi em vừa làm con gái, ta đã ru em bằng điệu tình hồng. Ta cảm ơn em ân tình mầu nhiệm, sưởi ấm tim ta cõi đời lưu vong. Một mai ta chết xin em đừng liệm mà đốt xác ta bón những đóa hồng”

Suốt một đời chinh chiến, rày đây mai đó theo chân các cuộc hành quân. Ngày tháng bên nhau rất ít, mọi việc trong gia đình đều đặt trên vai người vợ chân yếu tay mềm. Hy sinh cho chồng làm tròn nhiệm vụ công dân khi quê hương đang khói lửa chiến tranh. Giờ đây, sau những ngày tháng thương đau đã qua, nơi xứ lạ quê người, tình đời, tình người có làm em chán nản thế nào, cuộc sống dù có buồn tẻ, nhưng vẫn còn có anh bên cạnh. Anh sẽ vì em mà làm tất cả để đền bù lại những sự hy sinh, nỗi vất vả ngày xưa, sẽ là chỗ dựa cuối đời cho em. Đồng cảm với nhà thơ Dư Mỹ, nhạc sĩ Vĩnh Điện của chúng ta đã phổ thành một nhạc phẩm thật lắng đọng, toát lên lời an ủi, vỗ về người phụ nữ, một đời hy sinh vì chồng, vì con.

(BÀI THƠ TÌNH VIẾT MUỘN, thơ Dư Mỹ)

Sống trong lòng một đất nước đang chiến tranh như đất nước Việt Nam. Là một người con trong gia đình, người công dân và trên hết là một người lính chiến. Nhạc sĩ Vĩnh Điện thật đau lòng khi phải chứng kiến cảnh thây người chết như rạ trong cuộc chiến. Nhà tan, cửa nát. Cảnh con mất cha, vợ mất chồng, người thiếu nữ chưa kịp mặc áo cưới đã nhận hung tin người yêu mình gửi xác nơi chiến trường. Có những thân xác còn nguyên vẹn, cũng có những người lính chỉ còn chiếc mũ sắt loang lổ vết đạn, đôi giày trện hay cái bi đông nước là kỷ vật cuối đời. Đón đau cho một kiếp người! Cuộc nội chiến tương tàn, cùng chung một dòng máu đỏ, cùng một mẹ Âu cơ, cùng thờ chung một bầu trời, cùng sống trên một mảnh đất bé nhỏ. Thế nhưng hai miền Nam Bắc trở thành thù địch, giết hại lẫn nhau. Tan nát, thê lương cả một đất nước. Trước thảm cảnh xảy ra từ lòng quê hương như thế, người nhạc sĩ đã không nén nổi những đau thương, mất mát trên quê hương mình. Ông đã cảm xúc, đã đau đớn hét lên tiếng phản nộ của mình qua một tác phẩm đầy tự sự “Từ Lòng Quê Hương“ (thu âm lại tại hải ngoại) và thông qua đó mong muốn đất nước sớm có một nền hòa bình đích thực. Một nhạc phẩm

đầy tình yêu con người, yêu hoà bình và lên án chiến tranh. Ca khúc này đã được ghi dấu trong CD 1 “Tôi Mất Bóng Tôi” (thu lần đầu tiên, trước năm 1975).

Ngoài ca khúc trên, trong CD “Nhựa Sương” còn có 3 bài hát khác là “Trái Tim Người Viễn Xứ”, “Vết Thương Sỏi Đá” và “Sao Cứ Nghe Thản Nhiên” đã có mặt trên các CD trước, nay được đăng lại với sự trình bày của các giọng ca khác.

Với 12 nhạc phẩm trải dài trong CD 8 mang chủ đề “ Nhựa sương“, tất cả đã thấm ướt tuổi đời của người nghệ sĩ Vĩnh Điện. Với những tháng ngày đã đánh mất, những kỷ niệm đã xanh rêu và những cuộc tình đã làm ông mệt lử, nhưng tiếng vọng của chúng đang làm ta ray rứt khôn nguôi.

ALBUM 9 - BỔNG NHIÊN TRỞ LẠI

*Mẹ về trong biển gọi ta
Nhìn vàng trăng khuyết nhớ nhà thương quê
Bâng khuâng Huế gọi ta về
Thuyền tình lạc bến cơn mê vỗ bờ
Tìm em biết đến bao giờ
Bỗng nhiên trở lại bất ngờ thấy nhau...*

Kiếp người vốn mong manh, hư ảo và chịu ảnh hưởng của luật vô thường. Vì vậy khi nói về hạnh phúc của đời người. Chúng ta thấy hai chữ hạnh phúc cũng mong manh như cuộc đời vậy. Hạnh phúc đến rồi đi tựa như trăng tròn rồi trăng lại khuyết. Tình đến rồi tình lại trôi xa. Không có gì là tuyệt đối trên cõi trần gian này. Tất cả những nỗi vui buồn sướng khổ đều đan xen lẫn nhau và ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc sống của chúng ta. Và trong đời người, tình yêu là tất cả. Không ai có thể sống mà thiếu tình yêu. Thiếu tình yêu, cuộc sống sẽ không trọn vẹn được, sẽ hụt hẫng. Cũng giống như đêm thu, trăng tròn đầy, toả ánh vàng xuống trần gian làm

nổi bật cả một vùng. Mọi vật đều sáng lung linh, lòng người thích thú, trăng thanh gió mát, trẻ con vui sướng chơi dưới ánh trăng vàng, một niềm hạnh phúc thật đơn giản và tuyệt vời. Nếu chẳng may gặp trăng khuyết, ánh sáng sẽ chỉ còn hiu hắt, buồn tẻ. Thật vậy, mỗi khi nhìn thấy ánh trăng khuyết, chạnh lòng nghĩ về thân phận của mình, lòng ray rứt :

“Trăng khuyết như đời tôi, cũng thôi một kiếp người, em về khuya có vui, đầy hồn tôi mưa rơi. Em về khuya có vui, đầy hồn tôi gió nổi, tôi về khuya nhớ tôi, nhớ người môi tháng tám”

Nỗi xót xa trải dài :

“Gió ngát như lòng tôi, chiều thu im tiếng rồi, những ngón tay mờ cô, đường ngói không tiếng gọi, thoảng mùi hương tháng chín, em còn trong cõi tôi. Nắng xót như biển khơi, đường xa hút bóng người, nỗi buồn nào có đôi, sao đời tôi khép vội, tóc buồn xuống hai vai, em nghìn năm mây khói”

Phiền muộn với những mắt mát trong cuộc đời từ tình người, tình yêu, tình quê hương... tất cả đã khiến :

“Tôi đã khóc đêm qua như đứa trẻ nhớ nhà, em ở đâu đêm qua, quê nhà tôi mất dấu, tôi ở đây đêm qua, mệnh mệnh nghĩa địa này”

Tình đến, tình đi như vàng trăng tròn rồi lại khuyết, sống như đã mất. Trong nỗi cô đơn mong chờ ngày mới :

“Trăng khuyết như tình tôi, còn nhau không cuối đời, em một trời gió tới, tôi một trời mưa thôi. Mắt người đêm tháng chạp, đắp buồn ván quan tôi, áo người trưa tháng tám, gói hồn tôi không vui. Kịp về không hỏi bé, vàng trăng ta khuyết rồi...”

Mọi việc trên đời, đến và đi, gặp gỡ rồi chia xa, suy cho cùng cũng đều do tạo hoá xoay chuyển. Và ta cũng có thể nói một phần cũng do chữ duyên chi phối, có duyên tất có gặp gỡ. Đời người, chữ tình muôn đời vẫn là nguyên nhân của biết bao nhiêu nỗi vui buồn, đau khổ lẫn hạnh phúc. Trong nỗi cô đơn cùng những hồi ức của một thời đã qua. Người nghệ sĩ với tâm hồn đa sầu, đa cảm đã không ngăn nổi những cảm xúc của lòng mình. Để rồi, khi nhìn vàng trăng khuyết, ông đã viết nên những nỗi u hoài, cô đơn, cùng nỗi lòng của mình về kiếp người, tình quê hương một thời lửa đạn mà giờ đây tất cả chỉ còn là ký ức, luôn làm lòng day dứt, nhớ thương không nguôi. Trăng khuyết như cuộc đời mình vậy, không trọn vẹn, đủ đầy. Một ca khúc thật hay, đầy tự sự qua vần thơ của nhà thơ Du Tử Lê. (**TRĂNG KHUYẾT, thơ Du Tử Lê**).

***Ta đã chia tay thật mất rồi
Tình ơi chỉ đến thế thôi sao
Em đi mang cả hồn gió nổi***

Để lại mình ta kiếp đơn cô...

Biết bao nhiêu người đến và đi trong đời, cuối cùng ta cũng có một người để thương nhớ, để vấn vương. Yêu nhau đã khó, nhưng để giữ được nhau đi trọn cuộc tình lại là điều không thể chắc chắn. Trong tình yêu ta chỉ nên tin mình đã được yêu trong khoảnh khắc này, đừng nên tin mình sẽ được yêu mãi mãi, bởi trái tim có lý lẽ riêng mà ta không sao hiểu được. Nỗi đau đớn vì cuộc chia ly làm lòng quặn thắt, không sao nguôi ngoai. Anh không thể nào diễn tả hết nỗi ưu tư, phiền muộn trong tình yêu khi một nửa của mình giờ đã trở thành dĩ vãng. Càng cố quên lại càng nhớ. Những ký ức về nhau luôn là nỗi trăn trở, ray rứt và tiếc nuối. Nhớ và quên cứ ám ảnh, nhấn chìm anh trong nỗi nhớ em. Dù em không còn thuộc về anh, nhưng anh vẫn muốn yêu em mãi mãi như ngày nào :

“Một ngày còn ngồi bên nhau, còn nhớ câu ca ngàn sau. Một ngày còn tìm mắt nhớ, tìm tiếng gió đùa cơn đau. Một ngày còn chờ hoang vu, chờ tiếng lá rơi chiều thu. Một ngày lòng vừa khép kín, vừa tiếc nuối vừa xót xa”

Một nỗi cô đơn, trống vắng khi không có em, quanh anh chỉ là :

“Em ơi em ơi tình ơi! bên sông Yarra đầy vui. Đường về nhà anh vắng ngắt, đèn mờ hiu hắt buông loì. Em ơi em ơi tình ơi! xa nhau thiên thu mù khơi. Cuộc tình bên bờ dĩ vãng. Chia tay em rời cuộc chơi”

Cuối con đường tình, chỉ còn mình anh là người lữ thứ cô độc :

“Một ngày chỉ còn mình ta, và phố ngập ngừng trôi xa. Một ngày chỉ còn bóng lạ, còn sầu chín trái phôi pha. Một ngày là ngày chia tay, ngày ru hững hờ cơn say. Một ngày là ngày bóng vỡ, cả hai lối về mưa bay”

Trong tình yêu đôi lứa, khi yêu chỉ muốn cùng nhau đi đến cuối cuộc đời. Tuy anh và em không còn là của nhau nữa, nhưng anh vẫn thường ngoái đầu nhìn lại, nhớ từng nụ cười yêu, đôi bàn tay ấm của em, hay những lần cùng nhau sóng đôi tay trong tay...Biết bao kỷ niệm của những ngày tháng ta còn nhau. Chúng cứ ẩn hiện trong nỗi nhớ của anh. Giờ anh thật sự mất em. Thật sự chúng ta đã chia tay nhau. Nhiều khi những ký ức về em cứ ùa ra trong nỗi nhớ nhưng nuối tiếc về cuộc tình của chúng ta. Anh luôn tìm lại kỷ niệm, nhưng chỉ là một nỗi cô đơn, đau xót tâm can với một tình yêu đã thành dĩ vãng, tàn phai. Tình ơi, em ơi... Đồng cảm với nỗi cô đơn trong cuộc tình của Nguyễn Thường Duy , nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết nên một ca khúc thật xót xa, tiếc nuối làm người nghe thật cảm xúc với giai điệu Slow. (**MỘT NGÀY CÒN MÌNH TA, thơ Nguyễn Thường Duy**)

***Nụ cười em giống Ma soeur
Làm anh thương nhớ vô bờ về em
Thương sao ngày tháng êm đềm***

**Bỗng dưng lạc mắt trong đêm xa vời
Tháng ngày anh mãi chơi vời
Nhớ nhung nuôi tiếc nụ cười võ tan!**

Khi nói về người yêu đầu, ta thường dùng những lời thật hay, cùng những hình ảnh thật đẹp, thật ngây thơ, thật trong sáng, và dưới mắt ta chỉ người mình yêu là đẹp nhất. Tuyệt vời nhất. Nhất là mỗi khi nhìn em cười, nụ cười trong như thủy tinh, thật thánh thiện, đầy vẻ ngây thơ với đôi má lúm đồng tiền, làm anh liên tưởng nụ cười của Ma soeur; những người hiền lành, hy sinh cả cuộc đời mình để mang an vui cho tha nhân. Anh thật hạnh phúc với tình yêu của chúng mình. Anh mơ mộng tình ta sẽ đi đến bến bờ hạnh phúc. Nhưng trong cuộc đời, có những việc ta không ngờ vẫn cứ xảy đến, làm tan những ước muốn, hoài bão của ta. Cuộc đời anh tưởng sẽ bình yên, cùng em với niềm hạnh phúc đang hiện hữu. Nhưng chiến tranh đã cày nát quê hương. Đất nước chìm trong khói lửa chiến tranh. Anh ra đi theo tiếng gọi của non sông. Và rồi việc gì đến, đã đến. Chiến tranh đã đánh cắp nụ cười của em cùng những ước mơ về cuộc sống lứa đôi của chúng ta. Tất cả giờ chỉ còn là nỗi mất mát, là nỗi đau không phai tàn theo thời gian mà đã trở thành nỗi ám ảnh, luôn ray rứt trong anh. Quê hương và nỗi nhớ thương em luôn là những hồi ức trong những năm tháng anh bị lưu đày tù tội nơi phương Bắc xa xôi, ngày về thật xa vời. Chính những hồi ức ngày xưa đã nuôi trong anh hy vọng :

“Có nụ cười nào hiền hậu như Ma soeur lòng anh. Và nụ cười hiền lành em cho anh từ đây. Cây tình yêu xanh vươn dậy, trái đắng ngọt mềm môi. Pha màu nguyên sơ trinh bạch, mang từ lòng biển khơi. Cho tình anh thử thách, mây lũng hé trời xanh”

Anh vẫn luôn nghĩ và nhớ :

“Nụ cười em thanh thanh, bao chồi non thức giấc. Anh một thời ngây ngất. Anh một thời đảo điên. Đôi má lúm đồng tiền, in dòng tình trong mắt”

Em một thời vất vả, một lòng một dạ, hy sinh chờ đợi ngày anh trở về. Đôi ta cùng chia đôi nỗi nhớ thương :

“Rồi anh lưu đày phương Bắc, rồi em thấp thỏm phương Nam. Nỗi nhớ nhung lệ chia đôi hàng, sâu chung một kiếp, em khắc tình bằng dấu ấn tin yêu”
Ngày trở về những tưởng sẽ gặp lại em, nhưng tất cả chỉ là nỗi trống vắng, nụ cười ngày xưa của em đã mất hút theo những tháng năm vất vả. Trong đón đầu, nhìn lại mình :

“Rồi một chiều anh vất vả nhìn lại mình, đời như trái phá vỡ nát những mộng mơ ngày đó. Kéo lê kiếp thân nẻo làng phố thị, còn em xuôi thuyền vạn lý, trùng dương một đời xa khơi”

Sau những năm tháng dài tù tội trở về. Em vẫn một đời nhẫn nại, khổ nhọc đêm

ngày. Còn anh mang mãi nỗi đau trong hồn, cô đơn trong kiếp người. Những ước mơ, hoài bão của ngày xưa đã sụp đổ, y như đã trảng xe cát biển đông. Riêng em nụ cười Ma soeur ngày xưa đã không còn :

“Hai ba chục năm vẫn im lời biển gọi, anh vá víu cuộc đời trở lại. Mà nụ cười Ma soeur ấy đã oằn oại vỡ tan. Anh xây lầu mộng như kiếp đã trảng, biết mình đã tan hoang nụ cười ngày xưa ấy. Nụ cười Ma soeur”.

Với nụ cười hiền hậu, khuôn mặt ngây thơ, má lúm đồng tiền... em đã cho anh những ngày tháng hạnh phúc trong tình yêu của em. Anh những tưởng hạnh phúc của chúng ta cứ thế thăng hoa. Nhưng không, thời cuộc đã thay đổi. Lịch sử đã sang trang. Anh không còn là anh ngày xưa. Giờ anh là kẻ chiến bại. Trong những tháng năm anh bị tù tội, em phải vất vả ngược xuôi theo dòng đời, thay anh gánh vác cuộc sống đời thường. Và nụ cười của em ngày xưa ấy đã vỡ tan, không còn dấu vết của một thời ngây thơ, trinh bạch, từng làm đảo điên lòng anh một thời... Thấm thía nỗi đau đớn, mất mát những ước mơ trong cuộc đời mình, nên khi đọc những vần thơ của nhà thơ Linh Quân, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã đồng cảm, viết lên một nhạc phẩm đầy xót xa, tiếc nuối với giai điệu chậm rãi, thống thiết. Một nhạc phẩm làm ray rứt tâm hồn người thương thức. (***NU CƯỜI VỠ TAN, thơ Linh Quân Lê Bá Năng***).

Nỗi nhung nhớ, nỗi tiếc nuối về tình yêu khi tan vỡ luôn làm lòng ta đau đớn khôn nguôi, luôn sống trong tâm trạng xót xa, cay đắng. Tình yêu mới ngày nào còn là những ngày vui với tiếng cười đầy ắp của cả hai, là những ngày rong chơi, những ngày bên nhau với ly cafe trong khung cảnh tình tứ, là những nụ hôn đầy vội, là những kế hoạch cho cuộc sống lứa đôi ... Nhưng giờ đây, anh và em không còn là của nhau, không còn nhìn về một hướng. Tất cả chỉ còn là một khoảng trống trải, quạnh hiu cùng nỗi nhớ nhung, luyến tiếc. Vết thương về cuộc tình tàn phai luôn làm lòng em không sao quên dù muốn quên để sống. Người ta thường nói thời gian sẽ là liều thuốc sẽ chữa khỏi vết thương lòng. Nhưng với em, cuộc tình của chúng ta, dù không cùng đi trên một con đường như ước muốn của chúng ta ngày xưa, dù con thuyền tình chẳng may gặp dòng nước ngược. Thế nhưng, em vẫn và mãi mãi thương nhớ về anh, về cuộc tình ngày nào. Một cơn gió nhẹ, một chiếc lá rơi trong chiều cũng đã làm bật dậy trong em những tình cảm thương nhớ, em không thể nào ngăn được dòng lệ thương nhớ dĩ vãng. Tình ơi, sao lại gây cho em nhiều nỗi buồn đau đến thế. Chữ tình luôn làm khổ chúng ta, phần em :

“Người ơi, phương này mưa rơi lạnh và gió đang đập vùi một cành lá non. Mà vết đau ngày xưa nay vẫn còn, kỷ niệm lại theo về gây thương nhớ. Mình em bên góc đời quạnh hiu. Ngày xưa chúng mình quấn quít bên nhau, tình bén

duyên nồng tưởng sẽ bền lâu...”

Nào ngờ:

*“Con thuyền tình ngỡ đã ngủ yên, có ngờ đâu con nước ngược dòng,
thuyền đã trôi sông. Còn đứng đây mình em, giọt nước mắt lưng tròng”*

Nỗi đau không nguôi ngoai :

*“Tình ơi hỏi tình, sao lặng lẽ đi không nói năng gì? Để lại bao nỗi sầu,
đêm nhung nhớ khóc cuộc tình tàn mau. Tình ơi hỏi tình, như chim đã vỗ cánh
bay xa rồi. Từng ngày nối tiếp ngày, ta cố nuốt trôi đi dòng lệ cay”*

Với niềm vui, ta có thể chia sẻ với mọi người, Riêng nỗi đau ta phải chịu đựng một mình và vết đau về tình yêu càng thấm thía mỗi khi chạnh lòng nhớ lại những kỷ niệm một thời yêu nhau. Không có gì đau khổ khi nhớ lại những ngày hạnh phúc đã qua. Giờ đây em không sao thoát khỏi nỗi nhớ; chúng như sợi tơ lòng, càng muốn thoát ra thì càng bị quấn chặt. Nỗi luyến tiếc cứ như hòn than âm ỉ, chỉ một cơn gió nhẹ lại bùng lên thương nhớ, em cứ phải cố nuốt những dòng lệ cay đắng. Đôi lúc em tự hỏi tình sao lại làm em vật vã, làm em khổ sở thế. Chẳng lẽ yêu là đã chọn cho mình con đường đau khổ? Chẳng thế mà Victor Hugo đã thốt: “nhớ nhung là ngôi sao trong đêm tối của tâm hồn“. Phụ nữ có khuyết điểm là yêu không so đo, tính toán, yêu là yêu. Nhà thơ nữ Khang Nhi với những dòng thơ tình đôi lúc nhẹ nhàng, đôi lúc xót xa, đã làm người nghệ sĩ bật lên những nốt nhạc tình thật sâu lắng, tạo nên một ca khúc làm người nghe đau xót cho một cuộc tình lạc bến. (*THUYỀN TÌNH LẠC BẾN, thơ Khang Nhi*)

*Đông lại trở về em biết không
Anh nghe thấm lạnh nỗi chờ mong
Tuyết phủ khắp nơi màu tang trắng
Một cõi tịch liêu quận thất lòng...*

Thế là mùa đông lại trở về. Mùa đông, mùa của tuyết rơi, một sự hoang vắng với những tàng cây mới ngày nào còn xum xuê hoa lá, rục rỡ trong nắng ban mai, chim muông tụ hội, hót líu lo trên cành. Giờ chỉ trơ lại những cành khô, đen đũi, một cảnh tượng thật buồn với bầu trời ảm đạm, xám ngắt. Chim chóc tìm nơi ấm áp trú cho qua mùa đông. Chung quanh, chỉ còn là một cảnh tượng hoang vu, lạnh giá với những con đường vắng lặng, gợi nhớ những nỗi niềm thương nhớ về một tình yêu mất hút ngày nào. Một sự chia tay vội vã, không lời từ giã. Để lại anh với nỗi cô đơn trong lòng, ngoài trời tuyết rơi, những hoa tuyết rơi đầy trong gió, phủ mềm mắt môi em. Đôi má em hây hây thật xinh :

“Khi mùa đông trở về, dòng sông buồn lặng lẽ, con đường dài lê thê, từng bước thềm rất nhẹ. Khi đàn chim thiên di, có mắt nhìn ngơ ngẩn, động lòng kẻ

ra đi, xót xa tuổi xuân thì. Khi bông tuyết đầu mùa, đậu trên bờ vai nhỏ, đôi má hồng hây hây, bên đường ai đứng ngó”

Tuyết lại rơi, em lại ra đi :

“Khi tuyết đổ đầy trời, em quay lưng vội vã, không một lời từ giã, tôi đốt nến nhìn tôi. Khi tuyết đổ đầy trời, em ra đi lạnh giá, tâm hồn tôi hoá đá nhỏ lệ khóc trăm năm”

Tuyết về trên Montreal, và Montreal là nơi kỷ niệm cuộc tình chúng ta. Anh sẽ luôn nhớ mãi mùa đông nơi đây, mùa đông của chia ly :

“Mùa đông Montral, mùa đông Montreal, khóc cuộc tình vội tan. Mùa đông Montreal, mùa đông Montreal, khóc cuộc tình vội tan.”

Mùa đông một lần nữa lại trở về với anh. Thế nhưng mùa đông Montreal sẽ là nơi đánh dấu một mùa đông băng giá trong tình yêu của anh. Chính tại nơi đây, anh đã mất cuộc tình. Anh đã mất em không ngờ. Một cuộc tình tan vội như cơn gió đông. Anh thật đau khổ vì sự mất mát này. Em ra đi không lời từ giã. Bởi vì, thông thường mùa đông là mùa của sum họp, gặp lại người thân yêu sau những ngày tháng vất vả xa cách. Dù có đi đâu, nhưng cuối cùng cũng trở về với nhau đón mùa Giáng sinh, đón mừng năm mới. Thế nhưng với anh, mùa đông này chỉ là mùa của một cuộc chia ly mãi mãi. Một bài thơ của nhà thơ Lưu Nguyễn đã được nhạc sĩ Vĩnh Điện phổ thành một ca khúc với nhịp điệu Boston thật da diết và sâu lắng. (**CUỘC TÌNH VỘI TAN, thơ Lưu Nguyễn**).

*Thu về trong nỗi cô đơn
Heo may thổi lạnh như hờn mưa thu
Buồn sao nào nuốt đêm thu
Hương hoàng lan toả ưu tư tháng ngày...*

Buổi sáng bất chợt thấy không khí hơi se lạnh, ta quấn vội chiếc khăn len vào cổ, bước ra ngoài nhìn những chiếc lá vàng khô rơi lác đác trên mặt đường cùng những sắc màu thấp thoáng qua lại, chợt nhớ mùa thu đã trở về. Thu về với hoa cúc vàng khoe sắc vàng rực rỡ bên những nụ hoa hoàng lan trắng ngà tinh khiết. nắng thu phủ khắp vườn, toả những hoa nắng xuống mặt sân. Trên nhánh cây, những chú chim non đang hót líu lo mừng ngày mới. Một làn gió thoảng qua, gửi hương cho gió. Mùi ngọc lan thật thơm ngan ngát vô cùng. Muốn hái nụ hoa cài lên tóc em. Bâng khuâng nhớ về những tối mùa thu năm nào, ta ngồi cùng em bên gốc hoàng lan. Trên cao, trăng thu gửi ánh vàng xuống, rực sáng cả góc sân, gió mon man lướt trên tóc em. Hương tóc hoà cùng hương hoa thơm ngát, lòng ta hạnh phúc với tình thu. Và những cơn mưa vẫn rơi vào mùa thu. Giờ đây, sau những mất mát trong đời, trong cô đơn trống vắng của một đêm mưa thu :

***“Mưa và thu tàn dần theo tháng ngày, thổi làm chi buốt hồn ta heo may.
Đêm vô cùng không gian dăng lạnh đây, hương hoàng lan thơm bên thềm đêm nay.
Mưa và đêm cô đơn hơn bao giờ, không chờ ai và không ai mong chờ”***
Lòng ta chơi vơi quanh hiu với nỗi niềm trống trải, tự hỏi ta chờ ai và ai chờ ta trong một đêm mưa thu :

***“Mưa và đêm thu buồn hồn bơ vơ, một mình ta đời chìm trong hư vô.
Không còn ai chia cùng ta ngậm ngùi, hương hoàng lan bên thềm như tàn rồi.
Đêm thu buồn mênh mông mưa đây trời. Một mình ta lạnh lùng mưa còn rơi”***
Cô đơn và trống vắng :

“Mưa buồn chỉ cho trần ai sầu đời, hoa tàn phai ôi nghìn thu vời vợi. Đêm thu buồn mênh mông mưa đây trời, một mình ta lạnh lùng mưa còn rơi”.

Thu về với những cơn gió heo may cùng cơn mưa đây trời. Hương hoàng lan thoang thoang nương theo chiều gió lướt. Trong một tâm trạng cô đơn trống vắng, lòng ta thầm nghĩ cuộc đời thật buồn tẻ, ta chờ ai? ai chờ ta đây? Không một ai, chỉ có ta đối diện với ta cùng cơn mưa không ngớt. Một bài hát nghe chạnh lòng.
(MƯA, THU, CÔ ĐƠN, thơ Lãm Thúy)

Sau những tháng ngày hè oi ả cùng những cơn nắng chói chang kéo dài như bất tận. Không gian như khô hơn với những cơn nắng nóng. Khí trời oi bức, mọi vật đều uể oải. Thời gian như đứng yên. Mọi vật đều cố tránh những cơn nóng . Kia chú chim đang nép mình dưới lá, mây đứng yên, gió cũng đi đâu mất. Ai cũng chờ đợi mùa thu trở về, dù rằng đôi lúc cũng có một vài cơn mưa rơi. Lá cũng rơi lác đác :

“Có lẽ mùa thu không lại, dấu chiều hiu hắt mưa rơi. Con chim nép mình dưới lá, nghiêng vai ngẫm nghĩ nhìn trời. Mây xa nằm phơi tâm sự, đợi người chia sẻ chờ mong. Ngọn lá vu vơ buồn rụng, chạm khẽ sao như xước long”

Anh nhớ mùa thu năm xưa em đã trở về nơi đây, mọi vật như bừng sáng lên với hình bóng em. Áo cũng xanh hơn khi em vốc nước rửa tay, gió cũng mơn man lên mái tóc như cùng em phiêu du. Nắng thu như rạng rỡ hơn, vàng hơn dưới những tàng cây. Cây cối dường như đang dang tay đón em :

“Nhớ xưa đã hơn mấy bận, em về đây thở cùng thu. Gió tinh nghịch nâng mái tóc, chẻ thành mấy ngọn phiêu du. Áo xanh thòng tay em rửa, lá vàng từng chiếc ngẩn ngơ. Rừng thu như đang xao động, nỉ non xin chút hương người”

Trong những ngày vắng bóng em, anh đã :

“Có lẽ mùa thu không lại, kể từ gót sấp ong xa. Vườn tình ta chôn mấy bận, mui câu thơ liệm nguyệt hoa. Bàn tay thơm lòng áo rộng, con mắt gọi tình thiết tha”

Rồi mùa thu cũng trở về, anh vui, mơ màng nhớ em. Và em vẫn còn trong tình yêu

của mình :

“Và thu bỗng nhiên trở lại, và em em vẫn trong ta. Con chim trên cành trụ lá, băng khuâng cất tiếng gọi mời. Ta ngồi trong từng kẽ lá, thở bằng tình em thu ơi”

Trong bốn mùa của tạo hoá, thu có lẽ là mùa dịu dàng nhất, quyến rũ nhất với sắc màu luôn làm nao lòng người, không ai có thể hững hờ trước mùa thu và thu cũng là mùa đẹp nhất trong các mùa còn lại. Bởi lẽ mùa thu luôn có những cơn gió heo may lành lạnh, nắng vàng trải nhẹ, cũng như có những cơn mưa làm dịu mát, rửa sạch bụi bặm trên những cành cây, ngọn cỏ. Và trên hết, mùa thu luôn là mùa mà những lứa đôi yêu nhau luôn nhớ về nhau, cũng như luôn là những đề tài cho các áng thơ. Mùa thu vừa đẹp và vừa buồn. Đẹp với những sắc màu thiên nhiên của vàng hoa cúc, đỏ cam của lá. Cảnh thu luôn làm lòng người man mác cảm hoài. Với những vần thơ thật hay của nhà thơ Luân Hoán, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết nên một ca khúc thật khoan thai, thanh thoát khiến người nghe hoài niệm về những mùa thu trong đời của mình. (***VÀ THU BỔNG NHIÊN TRỞ LẠI, thơ LuânHoán***)

***Sài Gòn một thuở thương yêu
Nắng, em áo lụa yêu kiều thướt tha
Nhớ em nỗi nhớ gần xa
Mong sao nắng gió đưa ta trở về...***

Hình ảnh người con gái trong tà áo dài trắng tung bay trong một chiều nắng Sài Gòn luôn là những hình ảnh mà trong các áng văn thơ bao giờ cũng nhắc đến. Ta chợt nhớ đến vần thơ ca ngợi tà áo trắng, mà bài Áo lụa Hà Đông của nhà thơ Nguyễn Sa một thời luôn trong cặp sách của mình. Thật vậy, hình ảnh người con gái trong tà áo dài trắng trinh nguyên luôn làm lòng ta vương vấn nhớ thương, nhớ lại thời còn làm học trò với mắt sáng môi tươi. Cả một thời hoa mộng ủa về, làm ta băng khuâng, luyến nhớ. Người ta thường nói, khi hơi có tuổi, ta hay quay đầu nhìn lại, lục lọi trong cái va-li quá khứ để tìm kiếm những hình ảnh cũ, lấy ra, phủi đi lớp bụi mờ, và thả hồn về lại những ngày xa xưa ấy. Hôm nay, sau những năm tháng dài bôn ba vất vả nơi xứ người. Lòng chợt nghĩ về quê nhà, nhớ Sài Gòn một thuở dấu yêu, ta cũng tìm lại những hình bóng cũ để mà so sánh, để mà trăn trở, để mà hoài niệm :

“Mùa hạ Orlando chợt nhớ nắng Sài Gòn. Có lẽ gió ở đây không đủ mát để ta quên đi tà áo lụa. Mà ngay cả dĩ vãng xoi mòn, vẫn không quên em ngọt ngào những chiều mưa tháng năm. Nay tiểu thư ơi, tiểu thơ áo lụa tuổi trăng rằm, để nắng hạ đưa vui lên tóc gió”

Luôn nhớ dáng em thơ ngây và thật trong sáng qua tà áo lụa trắng, nhớ từng góc phố hàng cây khi chúng ta cùng tay trong tay đi dưới vòm lá xanh. Thỉnh thoảng những hạt nắng rơi vương vãi trên tóc, trên người chúng ta. Nhớ và thêm một chút nắng quê nhà :

“Này em Sài Gòn từng hàng cây góc phố, gửi ngay dùm ta một chút nắng qua đây, cho ta nhìn ra màu áo lụa thơ ngây. Ta thấy quê hương của mình đang ở đó, dù xa trùng khơi mà thương nhớ không nguôi. Có nắng nơi nào nắng đẹp bằng quê tôi”

Quê hương là nơi ta sinh ra và lớn lên và quê hương luôn mãi mãi đẹp trong ta. Quê hương có thể là nơi quê nghèo với mái tranh xiêu vẹo đất cằn đá sỏi. Là nơi có những cánh đồng lúa trải dài, cò bay thẳng cánh. Là nơi biển rộng sông dài với những đoàn tàu ra khơi đánh cá. Là nơi phố hội đông người tấp nập còi xe inh ỏi như Sài Gòn. Dù sinh ra và lớn lên ở đâu chẳng nữa, tất cả đều cùng một nguồn cội, cùng một mẹ Việt Nam mà thôi. Với lòng nhớ thương quê hương, nhà thơ Bùi Quang Tuấn đã viết về nỗi nhớ người em gái Sài Gòn qua tà áo dài trắng cùng cái nắng của quê nhà. Và nhạc sĩ Vĩnh Điện đã thả hồn về cùng nhà thơ qua nhạc phẩm đầy nỗi nhớ thương với âm điệu dịu dàng, khoan thai. (***NẮNG ORLANDO, NẮNG SÀI GÒN, thơ Bùi Quang Tuấn***)

“Người ta thuộc về quê hương cũng như thuộc về người mẹ” (E. Hale).

Dòng thời gian cứ mãi trôi đi như dòng sông, không bao giờ ngược trở lại. Thời gian luôn làm ta chạnh lòng. Sáng nay, bên ly cafe cảm thấy đắng, đưa mắt nhìn mây xám bàng bạc của mùa đông nơi xứ người, lòng bùi ngùi nuối tiếc nhớ về dĩ vãng, muốn trở về mái nhà xưa thốt lên : mẹ ơi, con nhớ thương mẹ quá! Dù rằng tóc ta cũng đã điểm sương theo dòng thời gian. Những hồi niệm về quê nhà nơi có bóng dáng người mẹ hiền chờ con bên hiên nhà khi người chưa quá vãng, những hình ảnh thân thương của nếp cũ qua các hội hè đình đám vốn là những nét văn hoá cổ của ông cha ta, hay những hình ảnh đêm trăng các trẻ thơ vui hát...Xa hơn nữa là những ký ức đau thương trong cuộc chiến ngày nào. Tất cả đã luôn lưu giữ qua những vần thơ của mình, đã và đang chuyên chở nỗi lòng mình :

“Buổi sáng nay ly cafe hình như sao thấy đắng. Hồn im lặng và mùa đông đã quay trở về. Bầu trời xám như mang nỗi buồn xa xăm. Chút gì đó vẫn vương trong lòng cô liễu. Đêm tuổi đời nhìn thu vàng lá rụng. Như chờ thêm những áng thơ vụng về. Trời im gió lòng như chiều vắng lặng. Mộng quê hương êm ả nắng thanh bình”

Hoài cảm, mơ mộng :

“Hội đêm rằm bát ngát ánh trăng thanh. Điệu dân ca tiếng hò sao thương quá. Nét hồn nhiên bé thơ như tranh họa. Sáng bình minh những hạt nắng thủy

ting. Lệ tương phùng rơi cho bớt đau thương. Để quên đi khúc quanh đời gai góc”

Tự hỏi :

“Những bài thơ sẽ êm như tranh lụa. Đến bao giờ quê hương có mùa xuân. Những bài thơ sẽ êm như tranh lụa. Đến bao giờ quê hương có mùa xuân”.

Khi nghĩ về quê hương, bao giờ chúng ta cũng nghĩ ngay đến hình ảnh mẹ già bên bếp lửa chiều, con dê với luỹ tre làng, cánh đồng lúa xanh trải dài, cây đa và dòng sông nhỏ. Nhớ hơn nữa là những nếp cũ của cha ông được lưu truyền từ đời này sang đời khác qua những hội làng như hội Lim, hội đánh đu, hội cờ người...cùng những câu dân ca được lưu giữ với những lời mộc mạc đầy đạo lý nhân bản. Quê hương như một bức tranh thiên nhiên nhiều màu sắc với nhiều mảng màu hoà trộn thật đẹp. Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã tìm thấy những vần thơ cùng tâm trạng nhớ thương quê hương, mong quê hương sớm có mùa xuân qua lời thơ của nữ sĩ Tuệ Nga. Ông đã chấp cánh lời thơ thành một khúc ca đầy lòng yêu quê hương thật hay, thật cảm xúc. (***ĐẾN BAO GIỜ, thơ Tuệ Nga***)

“Một người mẹ không bước đi, mà là chạy, để làm bằng phẳng con đường đời mà bà biết rằng con bà phải dẫm lên” (Jeanne Hill).

Khi nói về mẹ ta chỉ nghĩ ngay đến mẹ là người luôn quên đi bản thân mình và chỉ nghĩ đến người khác. Mẹ là người đã gieo và nuôi dưỡng những hạt giống thiện trong lòng ta. Mẹ là người cho ta và dạy ta biết cho. Mẹ là người đầu tiên ta tìm đến và không bỏ rơi khi ta đau khổ nhất. Mẹ là người đã thức hát ru, dạy ta tình non nghĩa nước qua những vần ca dao từ ngày ta bé thơ. Để từ đó tạo nên lòng yêu quê hương sau này. Mẹ là...Mẹ là tất cả của đời con. Biết bao câu ca dao ca tụng về mẹ, biết bao vần thơ đã nói đến mẹ. Nói về mẹ thật vô cùng. Không ngôn từ nào nói cho hết tấm lòng người mẹ. Lòng mẹ thật bao la như biển rộng, sông dài. Nỗi niềm thương nhớ về mẹ luôn vang vọng, lòng ta day dứt khi nghe lời mẹ qua lời biển gọi :

“Từng đêm biển gọi từng lời chơi vơi, từng cơn sóng vỗ còn chằng giắc mơ. Dĩ vãng gọi về reo sâu nỗi nhớ, mẹ nghìn trùng khơi tháng ngày mưa rơi. Lời ru của biển từ phương trời xa, chuyện ngày xưa đó là bản tình ca. Biển gọi cô liêu niềm đau sóng nhớ, đôi mắt mẹ già ngấn lệ quê xa”

Lời ru của mẹ mệnh mang, gọi niềm thương nhớ quê hương :

“Có tiếng mẹ về theo lời gió nhẩn, từ nghìn năm qua có còn phôi pha. Lời ru của mẹ vọng khắp trùng dương, kể chuyện cổ tích về một quê hương. Biển gọi chia ly hoàng hôn buông xuống, nghe sóng thâm thì những lời đau thương”
Và dù bất kỳ những gì xảy ra, mẹ vẫn :

***“Mẹ là mùa xuân trên cánh chim bay, mẹ là mùa đông tóc bạc như mây,
mẹ là mùa thu niềm đau gió cát, mẹ là mùa hạ hạt nhoà nắng cay.
Mẹ là trời xanh cho nắng vươn cao, mẹ là biển Đông sóng gọi xô xao. mẹ là
bình nguyên tình yêu bát ngát, mẹ là ngân hà lòng mẹ bao la”***

Đứng trước biển, nhìn về bao la, mênh mang trải dài đến tận chân trời, cả một màu xanh thăm thẳm trước mắt ta. Biển trời bát ngát. Ta thật nhỏ bé trước biển. Những cơn gió miên man lướt trên mặt biển, tạo nên những cơn sóng, ta cảm tưởng như biển đang gửi lời nhắn của mẹ đến ta: con ơi, mẹ vẫn chờ con trở về, mẹ nhớ con lắm. Biển lúc thì thâm, lúc âm vang như tiếng mẹ. Nhìn biển, cả một dĩ vãng hiện ra, khơi lại trong ta bao nỗi thương nhớ về quê hương. Nơi đó, mẹ già tóc bạc mắt ngân lệ nhớ thương con mình. Luôn sẵn sàng giơ tay đón nhận con trở về với tấm lòng bao dung của người mẹ Việt Nam. Mẹ là thế đó. Qua lời thơ của nhà thơ Trường Định, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã đồng cảm, phổ thành một ca khúc thật hay, giàu cảm xúc với nhạc điệu thông thả, bao la; ta chỉ có thể thốt lên: mẹ ơi, con thương nhớ mẹ vô cùng. ***(MẸ VỀ TRONG BIỂN GỌI, thơ Trường Định)***

Khi nghĩ về Huế, ta nghĩ ngay đến nét cổ kính, trầm mặc, với những lăng tẩm, đền đài vua chúa nhà Nguyễn một thời của Việt Nam. Huế với những ngôi chùa nổi tiếng như Thiên Mụ in bóng bên dòng sông Hương hay Nhà thờ Đức Mẹ Hằng Cứu giúp nổi bật với tháp chuông cao vút. Ta có thể đứng tại đây ngắm toàn cảnh phía Nam thành phố Huế. Có núi Ngự Bình thông reo vi vu. Có cầu Trường Tiền với dòng sông Hương êm đềm chảy qua trước mái trường áo tím Đồng Khánh ngày xưa, cùng trường Quốc học một thời thơ mộng. Huế với những cơn lũ lịch sử cũng như với những cơn rét lạnh như cắt da thịt. Huế với những món ăn ta không thể nào quên, Huế với những câu hò trên dòng sông vào những đêm trăng... Nhắc, nhớ về Huế cả một hồi ức hiện ra với những ngày đi học, anh theo em qua bến qua sông với tình cảm chớm nở :

***“Có một dòng sông mềm như dải lụa, có hai ngôi trường như đôi tình nhân.
Có một con đường mỗi ngày hai bận, anh theo em về qua bến qua sông.
Có một chiếc cầu bắc qua thành phố, thành phố mù sương phố cổ mù sương”***
Nhớ lại ngày xưa :

***“Có anh tội tình như loài cỏ thụ, em đậu trên cành làm anh băng khuâng.
Có buổi trời mưa trời mưa không ngớt, có em xắn quần bên đập chờ ghe.
Không biết nhìn lên hay là nhìn xuống, thôi thì quay về để khỏi u mê”***
Tình yêu thật dễ thương của tuổi học trò :

***“Có một ngôi nhà muốn vào không dám. Có một nỗi buồn cứ bám chung than.
Con sóc dại khờ gặm hoài trái đắng. Và anh dại khờ nên mới yêu em”***

Nỗi nhớ về quê nhà luôn thấp thoáng trong tâm, nhất là Huế với những di tích

cùng danh lam thắng cảnh một thời. Nhưng điều làm ta muốn trở về Huế chỉ là muốn tìm lại những ngày thơ mộng của tuổi học trò. Nơi có hai ngôi trường thân yêu mà đôi ta đã từng học, cùng tình yêu ngây thơ thuở ấy. Cùng sự cảm thông khi bắt gặp lời thơ dễ thương của nhà thơ Trần Hoài Thư, nhạc sĩ đã viết thành ca khúc nghe thật lưu luyến băng khuâng. (**HUẾ GỌI TA VỀ, thơ Trần Hoài Thư**).

Tình yêu và hôn nhân là hai việc hoàn toàn không thể nào khẳng định. Có những mối tình yêu nhau, tưởng sẽ cùng nhau đi đến cuối con đường tình. Nhưng cuối cùng lại chia tay, để lại nỗi đau cho cả hai. Và việc tương tư nhau là điều tất yếu. Biết bao áng thơ văn đã nói về tình yêu. Tình yêu trọn vẹn cũng như tình yêu mất bóng. Tình yêu chỉ là một, nhưng có rất nhiều cách thể hiện, nhiều màu sắc như các loài hoa, mỗi hoa có một hương sắc khác nhau vậy. Tình yêu có thể bắt đầu khi bất chợt gặp một nét đẹp đã mãi khai, hay một suối tóc huyền buông lơ lửng :

“Mời anh theo dòng chảy, quanh ngọn đồi đang mưa, cho bao chiều tê tái, còn nặng gánh tương tư. Mời anh vào nhan sắc, nơi màu mỡ phù sa, bao nhiêu tình chất ngất, bây giờ đã đơm hoa. Mời anh cùng suối tóc, bỗng bênh mối tơ vương, trong vòng tay thao thức, mận nồng mộng đau thương”

Tình thật đẹp, khi :

“Mời anh tình mộng chín, trái ngọt ngào tâm can. Qua đoạn đời bịn rịn, mấy cho vừa đa mang. Mời anh ra chiêm ngưỡng, cánh chim trời ngừng bay, em ngồi làm hình tượng, tượng đá nào không say”

Qua bao cuộc tình với nhiều sắc thái, cuối cùng tình yêu chỉ có thể tìm thấy khi :

“Mời anh về nơi cũ, từ lúc chờ giao hôn, mặc bến bờ mưa lũ, dấu vết nào sắt son”

Tình yêu chân chính thì trong sạch và ở ngay trong tim mình. Mơ tưởng đến mẫu người ta thích sẽ làm lãng phí chính bản thân mình. Bởi khó có một người hoàn hảo theo ý của ta. Dù ta có tìm kiếm với bao nhiêu cuộc tình đi chăng nữa, cuối cùng chỉ có mối tình chân thực, sắt son chờ đợi mới đáng cho ta cùng nhau đi trọn cuộc tình. (**DẤU VẾT NÀO SẮT SON, thơ Phan Khâm**)

Với tài phổ thơ cùng tâm hồn đa sầu, đa cảm, mơ mộng ưu tư, người nhạc sĩ tài hoa Vĩnh Điện đã đồng cảm với các nhà thơ, viết nên những nhạc phẩm thật hay, thật tuyệt. Thật vậy, xuyên suốt 12 ca khúc trong CD 9, với chủ đề “Bỗng nhiên trở lại“, chúng ta đã tìm thấy một phần nào tâm tư, tình cảm cũng như tình yêu của mình thấp thoáng trong các tác phẩm trong CD này. Vâng, tôi muốn nói đến “Bỗng nhiên trở lại” là một CD phổ thơ đáng thưởng lãm.

ALBUM 10 - MƯA HUYỀN THOẠI

***Ta không còn của riêng nhau
Mưa huyền thoại vẫn giữ màu thời gian
Trong nỗi cô đơn dịu dàng
Chia tay mùa hạ nắng vàng xót xa
Bên ngoài những giấc mơ qua
Dù ta tha thiết cũng xa nhau rồi***

Đời người sống không có tình yêu là một sự lãng phí. Trong tình yêu dù đến với nhau trong bất cứ hoàn cảnh nào, điều hạnh phúc nhất là cuối cùng ta cùng nhau tay trong tay về bên mơ. Nhiều lúc ta tự hỏi yêu và cùng nhau đi trọn cuộc tình có gì mà khó thế? Yêu và đi đến hôn nhân. Đây là niềm mơ ước của đôi lứa yêu nhau. Tuy nhiên không phải cuộc tình nào cũng có kết thúc tốt đẹp là cùng sống bên nhau suốt đời. Con tim có lý lẽ riêng của nó. Giờ anh và em đã lạc mất nhau, không còn đi chung con đường tình với nhau. Và những khát khao, mong chờ ngày em đến, không còn dấn vệt trong tim anh như ngày đầu mới chia tay nhau. Dù anh cố quên, nhưng anh không thể nào quên được em. Anh luôn nhớ những khoảnh khắc đôi ta ở bên nhau, nhớ những lời thương yêu, nụ cười xinh tươi của em. Nhớ những tháng ngày dệt mộng yêu thương. Nhớ nhất là hình ảnh em với hoa hướng dương cùng tình yêu của anh ngày ấy. Em thật rạng rỡ như mặt trời sớm mai, hát bài tình ca của nắng :

***“Không còn trong tôi những khát khao chờ đợi, em im ắng như buổi chiều.
Trăng nghiêng xuống giữa đời, khi đêm già từ mộng寐. Đã lạc mất nơi đâu,
thời yêu dấu cũ, chìm trong mưa lũ. Ngày em cầm trong tay đóa hướng dương,
hát bài tình ca của nắng. Ngày em cầm trái tim tôi, ru từng lời vẫn vương”***

Xa em, anh tự hỏi mình :

***“Không còn trong tôi tiếng yêu thương của em, đứng giữa đại ngàn tôi nói
gì với gió. Tôi mơ ước một lần lãng quên, để quên một điều khó quên. Đã một
lần yêu em, trái tim buông rơi nhịp đập. Đã một lần xa em, để biết cô đơn chấp***

chùng”

Nỗi nhớ luôn như những đợt sóng ngầm của biển chỉ chực dậy sóng. Anh vương vấn và ray rứt mãi tình ta :

“Em như biển lặng thẳm, xô đời tôi muôn ngàn lớp sóng. Dẫu lặng thẳm cũng đã bạc đời nhau. Còn lại trong tôi những cơn đau rã rời, cơn mưa rũ lá ngậm ngùi. Còn lại trong tôi những dở dang tiền kiếp”

Dù xa em và không còn em trong cuộc đời anh, nhưng anh vẫn giữ mãi những kỷ niệm về em. Anh mong tâm hồn anh sẽ bình yên cùng nỗi nhớ em và năm tháng cách chia :

“Dẫu em chẳng còn yêu tôi, vẫn nâng niu bao kỷ niệm, vẫn đợi mùa hoa tím. Tất cả sẽ bình yên, dẫu chẳng biết có còn em không nữa. Bình yên cùng nỗi nhớ và bình yên cùng năm tháng cách chia”

Hạnh phúc lớn nhất trong đời là đi đến hôn nhân với người ta yêu. Nhưng cũng không có gì là chắc chắn yêu là sẽ đi đến bến bờ của hạnh phúc. Thật vậy, cuộc sống luôn có những bất ngờ, và bất ngờ đôi lúc tạo nên số phận. Gặp gỡ rồi chia xa. Tình yêu luôn là điều bí ẩn. Trong tình yêu của đôi ta, việc chia tay nhau khi em không còn yêu anh nữa, đã làm lòng anh ray rứt khôn nguôi. Những kỷ niệm về em sẽ theo anh suốt một đời. Và sau những tháng ngày ưu tư, dằn vặt khi không còn của riêng nhau. Anh nghĩ yêu là không chiếm hữu. Anh sẽ chia tay em trong một sự bình yên nhất có thể. Và anh vẫn mong em được hạnh phúc với những điều em mong muốn. Anh sẽ lưu giữ em mãi trong ký ức của anh. Đồng cảm với nhà thơ Phạm Ngọc, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã cho chúng ta một ca khúc làm lòng ta băng khuâng trong việc chấp nhận chia tay tình yêu trong trạng thái bình yên. **(BÀI TÌNH CA CỦA NẮNG)**.

**Đôi ta dù có xa rời
Riêng em vẫn cứ giữ lời thương yêu
Hạ về cùng nỗi cô liêu
Tình yêu còn nửa lời yêu muộn phiền...**

Cuộc chia tay trong tình yêu dù bất cứ lý do gì cũng để lại cho cả hai: người đi và kẻ ở một nỗi đau trong tâm hồn. Nhưng xót xa nhất là người ở lại. Ở lại với nỗi đau không nguôi. Trở lại chuyện tình của đôi ta, em thật hụt hẫng khi tình yêu bỗng dưng tan vỡ. Sau những tháng ngày vui trong hạnh phúc với mùa xuân đã qua. Hạ về là những tháng ngày buồn trong em. Em những tưởng theo thời gian, tình mình càng nồng ấm, càng gắn kết. Bởi lẽ khi yêu anh, em luôn nghĩ chúng ta sẽ cùng nhau vun đắp cho vườn tình nở hoa. Nhưng tất cả không như ý muốn. Chúng ta chia tay nhau, lại vào mùa hạ. Mùa của những tháng ngày rong chơi của

tuổi học trò. Tình đến, tình đi. Với trái tim và tâm hồn mong manh, em sao giữ lại tình mình, khi anh không còn đi chung cùng em nữa :

“Ngọn gió cuối vừa đi qua mùa xuân, chia tay nhé đã bắt đầu mùa hạ. Em quay về vun xới nỗi cô đơn, nuôi cho mình một nỗi buồn vô tận. Mang những hạt giống khổ đau gieo rắc trên cánh đồng vô hạn, nơi giọt lệ buồn không đủ thấm đời nhau. Còn lại gì ngoài nỗi lo âu, còn lại gì ngoài trái tim tù tội”

Chia tay trong bất ngờ, em đau buốt :

“Sau cuộc tiễn đưa em vẫn khàn giọng gọi, tiếng thét gào có vọng lại sau lưng. Những con đường gió ngược với bão giông. Em cầm trên tay ngọn heo may mùa cũ. Ước mơ xưa bây giờ không còn nữa, em mệt nhoài với cả chính riêng em”

Tình yêu của em :

“Em oằn mình đón nhận một mũi tên, khi nhìn lại trái tim mình bật máu. Giữa cõi thế gian này không còn nơi nương náu, vẫn giấu vết thương đời bằng nỗi nhớ mênh mông”

Giờ trong em :

“Em khóc cười trước những đợi mong, góp nhặt gì giữa trăm ngàn mảnh vỡ, gom tất cả cũng chỉ còn một nửa. Một nửa em tan tác những nỗi niềm, một nửa tình không thể sẻ chia”

Người ta thường nói tình yêu giống như cơn mưa sau hạn hán, không có nó vườn tim khô nứt, dù rắc bao nhiêu hạt giống xuống cũng không nảy mầm. Vườn tim em giờ như một cánh đồng khô hạn vì những hạt giống khổ đau đã lỡ gieo trồng. Không thể một sớm một chiều thay đổi. Với nỗi buồn vô tận cùng nỗi cô đơn trong cuộc chia tay. Em đành cam chịu, giữ những đau thương trong tim vì cuộc tình không trọn vẹn. Là người, không ai có thể chạy trốn sự sắp đặt của tình yêu. Tình đến, tình đi như một sự tình cờ và em là người phải chấp nhận quy luật này thôi. Trái tim em giờ đã bị tổn thương, em sẽ chịu đựng một mình, sống với những nỗi đau không thể sẻ chia. Với những lời thơ giàu nhạc điệu, người nghệ sĩ đã thổi hồn mình vào, tao nên một khúc ca đầy tự sự về một cuộc tình tan vỡ khiến người nghe cảm thấy chơi vui, chua xót. **(BÀI CHIA TAY MÙA HẠ)**

***Mưa rơi làm bật nỗi đau
Chia tay ngày ấy anh sầu đời em
Còn đâu ánh mắt dịu hiền
Đi trong phố cổ, êm đềm đường hoa***

Mưa thường mang đến cho chúng ta niềm vui lẫn nỗi buồn. Vui vì sau những tháng ngày oi bức, mưa mang đến cho ta khí trời mát mẻ, trời xanh mây trắng, có

cây hoa lá một cuộc sống lạ. Đất trời như khoác một chiếc áo mới. Buồn vì cơn mưa dai dẳng làm ta đau lòng, gợi thương nhớ về mối tình ngày xưa. Mưa là thế đó. Vẫn vô tình với con người. Hôm nay, nhìn mưa rơi, những kỷ niệm về tình yêu ngày xưa cứ tuôn chảy trong anh. Tất cả những nỗi niềm, những trăn trở, những lo âu, nuôi tiếc về tình yêu đã qua của đôi ta cứ thế làm anh muốn ngã quy. Anh thật đa cảm quá phải không em? Dù rằng khi chia tay ngày ấy, em nhủ lòng đừng khóc, hãy để cơn mưa nói lời thay và hãy im lặng với nụ hôn ngọt ngào của em trao anh:

“Khi chia tay, em nhủ lòng đừng rơi nước mắt, hãy để cơn mưa nói lời thành thật, và giọng cười trong lúc xa nhau. Giữ lại cho anh chút ngọt ngào môi em lần cuối, phút lặng thinh sẽ nói lời phân ly”

Lòng anh khi ấy :

“Anh đứng một mình với nỗi lao đao, thương dáng em về bên miền ký ức. Thương tháng năm trôi qua đời tắt bật, em lại một mình trong những chuyến đi. Khi xa em anh giữ được gì, mà cơn mưa vô tình đến thế”

Mà em :

“Em nhắc mãi bao điều không thể, không thể quay về, không thể cùng nhau”

Để rồi :

“Bây giờ chỉ còn lại nỗi đau, mùa xuân đã xa rời phố cổ. Anh vẫn yêu con đường hoa tím nở, như một thời hai đứa đón đưa nhau. Kỷ niệm muôn đời là vết thương sâu, sẽ nhói lên vô cùng nhức nhối”

Anh luôn nhìn thấy ở em :

“Bởi trái tim em đang đầy lo sợ, bởi giấc mơ em rơi trong vực sâu, bởi cuộc đời em chìm trong bão giông, thì nơi chốn nào để dành mai sau”

Ngày ấy, anh ray rứt, luôn nghĩ về em và tự hỏi :

“Lúc chia tay hai đứa cùng đi trong mưa lặng lẽ. Khi chia tay em có bao giờ nhìn lại, để thấy giữa đời anh đứng đơn cô. Để thấy cơn mưa từng giọt mỏng manh rơi, anh nhủ lòng sẽ không bao giờ khóc. Vì thơ anh sẽ viết bằng nước mắt, cho một cuộc tình chẳng dễ gì quên”

Vì em, anh :

“Anh một lần cũng đã vì em, biết nhớ biết yêu loài hoa sắc tím. Như ngọn sóng em quay về với biển, mà cơn mưa còn dài mãi suốt đời anh”

“Chỉ có người ta yêu nhất mới làm cho ta đau khổ nhiều nhất mà thôi“ (J. Chardonnes)

Thật vất vả trong hành trình đi tìm một nửa của mình, vì tình yêu là sự đồng cảm giữa hai con tim. Trong quá trình tìm kiếm, anh đã gặp và yêu em ngay lần đầu gặp gỡ. Và tình yêu của đôi ta đã thăng hoa. Khi chưa gặp em, anh không để ý về loại hoa tím, bởi lẽ màu tím luôn là màu nhớ nhung, buồn và tiếc nuối. Vì em,

anh yêu những gì mà em thích. Đôi ta cũng đã bao lần tay trong tay trên con đường đầy sắc tím nhớ thương. Cùng với thật nhiều kỷ niệm của ngày tháng đắm chìm với tình yêu tuyệt diệu đó. Những nghĩ tình ta sẽ đi đến bến bờ hạnh phúc. Và anh vẫn mong ngày cùng nhau chung đôi. Thế nhưng rồi cuối cùng ta lại xa nhau! Em không thể và mãi mãi không thể cùng anh đi trọn cuộc tình. Anh đau khổ, nhìn mưa, rơi lệ thâm trong tiếc nuối. Trong nỗi đau vì chia tay em, anh chỉ biết tìm quên qua những lời thơ là tiếng lòng thổn thức, khóc cho mối tình nay đã thành dĩ vãng. Với tâm hồn nghệ sĩ, đa sầu, đa cảm, người nhạc sĩ đã để tiếng lòng của mình hoà cùng lời thơ với nhịp điệu chậm, tạo nên một nhạc phẩm thật tuyệt vời, sâu lắng, làm người nghe phải ngậm ngùi luyến tiếc cho một cuộc tình không trọn vẹn. **(CHIA TAY NHAU NGÀY MƯA)**

***Nụ cười em thật đáng yêu
Làm anh nhớ mãi mưa chiều hôm nao
Nhìn trời anh thấy lòng đau
Con mưa huyền thoại nổi sầu không nguôi***

Có những sự gặp gỡ thật tình cờ trong đời, đôi khi trở thành dấu ấn cũng như kỷ niệm khó phai mờ trong trí nhớ. Để rồi hình ảnh ấy cứ mãi làm ta vương vấn, khi vô tình gặp ánh mắt em trong một lần cùng trú mưa dưới mái hiên vào một buổi chiều ngày xưa. Anh nhớ dáng em mong manh, run rẩy cùng mái tóc ướt sũng. Ánh mắt, nụ cười của em khi ấy thật ngây thơ, trong sáng đã để lại trong anh một nỗi vấn vương. Sau lần gặp gỡ đó, anh vẫn luôn tìm kiếm nụ cười cùng ánh mắt dịu dàng, vẫn luôn nhớ và mong gặp lại em, nhưng tất cả chỉ là kỷ niệm. Những cơn mưa cũ vẫn vô tình rơi, vẫn rơi vội vã, để đến hôm nay chỉ là huyền thoại:

“Ánh mắt em long lanh và nụ cười quá đỗi thơ ngây. Chẳng tìm được hôm nay cái dịu dàng trong đôi mắt ấy. Thuở mưa ướt tóc bờ vai run rẩy, kỷ niệm bây giờ gửi lại mái hiên xưa. Những ngày mưa cứ vô tình đến vội, những ngày mưa đã trở thành huyền thoại”

Em vẫn trong ký ức :

“Mưa qua rồi còn ướt sũng trái tim. Có nỗi buồn rất riêng, lẽ nào em không biết. Có cuộc tình đã qua, anh một ngày chợt tiếc. Như cánh lục bình theo con nước trôi xa, trên dòng sắc tím. Và con thuyền vẫn đi tìm hạnh phúc nhỏ nhoi”

Anh cứ băng khuâng, tiếc nuối :

“Ở cuối chân trời biết có còn ai ngóng đợi, ở một nơi đi hoài chẳng tới, mây hững hờ và gió cũng lặng thinh”

Kiểm tìm :

“Khi anh trở lại em chẳng còn ở đó, làm thế nào để tìm lại được nhau. Chỉ còn lại đây một nỗi khát khao, cháy lên trong ngày hạ nắng, vẫn mong chờ bất chợt một cơn mưa”

Ta thường nghe nói yêu bắt đầu từ đôi mắt, thích bắt đầu từ đôi tai. Riêng anh, đã yêu em từ buổi chiều trú mưa đó. Chẳng lẽ em không biết tình anh. Và từ ngày ấy, anh như cánh lục bình, trôi theo con nước vô định để tìm kiếm em. Và cũng từ ngày ấy anh vẫn luôn mong chờ bất chợt một cơn mưa. Hoài cảm với những lời thơ thật man mác, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã phổ thành một nhạc phẩm thật hay, đầy sự nuối tiếc, khát khao cho một cuộc gặp gỡ bất ngờ về tình yêu trong một cơn mưa chiều bất chợt. **(MUA HUYỀN THOẠI)**

***Tình em xa thăm mù khơi
Anh tìm chẳng thấy đành rời xa em
Cô đơn trong nỗi dịu êm
Tháng ngày xưa ấy rã mềm trôi đi.***

Tình yêu là nỗi khát khao mãnh liệt, một nhu cầu đau đớn khôn nguôi của con người. Tình đến khi hai trái tim cùng chung nhịp đập, và cả hai cùng khát khao là của nhau. Đến một lúc nào đó, bỗng dưng con tim im tiếng, và cả hai không còn những rung động về nhau, không còn những lưu luyến như thuở ban đầu, ta nên trao cho nhau tự do. Như vậy tránh làm nhau tổn thương và chia tay trong sự tôn trọng nhau. Thật đẹp, và ký ức về nhau sẽ luôn là kỷ niệm đẹp. Về chuyện chúng mình, anh tự hỏi tại sao tình đang đẹp lại dang dở? Lỗi tại ai đây? Sao em ra đi không lời từ biệt? Trong nỗi nhớ về những ngày còn say đắm trong tình yêu, anh hồi tưởng lại và thấy lòng mình giờ không còn những xúc cảm ban đầu. Mà chỉ còn lại nỗi đau. Anh nghĩ dư âm của những ngày tháng yêu đương nếu không còn đọng lại, ta nên chấp nhận chia tay trong điều tốt nhất có thể. Giờ thì tình đến, tình đi chỉ như cơn gió thoảng, anh vẫn làm người lữ thứ trên con đường tình :

“Chẳng viết được bài thơ cuối cho nhau, hôm qua đã là ngày cũ. Anh chìm trong nỗi nhớ, mùa rụng trên hai vai. Không còn những cơn say, khi hương xưa chẳng làm em choáng váng. Tình như gió thoảng, anh bước qua năm tháng thật vô tình”

Đôi khi, anh tự hỏi tại sao phải chờ nhau, trong khi kỷ niệm về nhau đã phai pha thành dĩ vãng :

“Còn gì bên kia bình minh, ngoài những chân trời rạn nứt. Sao cứ phải chờ nhau, em có đợi được lâu. Hôm qua đã là ngày cũ, đâu còn gặp nhau lần nữa, tình có còn như xưa?”

Thơ không viết, chỉ còn niềm đau :

***“Khi đã tàn lụi câu thơ, khi chẳng có gì mãi mãi, chỉ có niềm đau ở lại.
Em sẽ tự tình với gió, chẳng có gì mà lo sợ, vì em vẫn nguyên vẹn riêng mình”***

Anh sẽ im lặng, còn em :

***“Ừ thì anh cứ lặng thinh, em sẽ quay về với biển. Trăm ngọn sóng vỗ về
bao kỷ niệm, nhân chìm bao ước mơ. Em chẳng đợi đâu, rất bình thường nỗi
nhớ, rất bình thường tan vỡ”***

Em cứ thế ra đi, quên dần :

***“Em sẽ hát ru mình bằng điệp khúc mưa, quên hết chuyện xa xưa. Em
bước lên con tàu, chẳng biết nơi đâu là bến hẹn. Em có đợi được đâu”***

Cả hai không còn tình yêu, hãy chấp nhận :

***“Khi trong anh tình yêu em không còn tồn thức, khi trong em trái tim
mang nhiều vết sưng. Những cơn mưa thật dịu dàng, nỗi cô đơn cũng thật dịu
dàng”***

Tình yêu không thể cưỡng ép. Khi cả hai không còn tìm thấy mình trong tình yêu của nhau, thì nên chia tay. Anh không thể sống trong nỗi đợi chờ em nghĩ lại. Khi những kỷ niệm của chúng ta không còn gì trong ký ức của nhau, thì tình yêu cũng không còn như thuở ban đầu. Chờ chỉ làm đau lòng nhau mà thôi. Hai ta không còn đi trọn cuộc tình vì không tìm được tiếng nói chung. Tốt nhất đôi ta hãy xem cuộc tình không trọn vẹn này chỉ như một cơn mưa thật dịu dàng, và nỗi cô đơn cũng dịu dàng. Một kết thúc thật bình an cho cuộc tình không như ý. Với những lời thơ đầy nỗi ray rứt của nhà thơ, người nhạc sĩ vốn đa cảm đã hòa tan lòng mình trong thơ, tạo nên một nhạc phẩm thật khó ai nghe xong mà lòng không xót xa, thổn thức. Một nhạc phẩm thật tuyệt. **(NỖI CÔ ĐƠN DỊU DÀNG)**

***Tim em giữ mãi chữ yêu
Ngờ đâu đứt đoạn sớm chiều đón đau
Giờ không còn của riêng nhau
Thì thôi anh nhé hát câu già từ.***

Với em, hạnh phúc nhất là yêu và được yêu. Không gì bằng sau những ngày gặp gỡ, tìm hiểu và cuối cùng đã cùng nhau hoà chung nhịp đập của con tim, cùng chung tay trong tay, đi trên con đường đầy hoa mộng của tình yêu. Em hạnh phúc vô cùng. Những tháng ngày cùng nhau rong chơi, những nụ cười giòn tan, những ánh mắt đầy thương yêu, những lời yêu dấu trao nhau, những lần hò hẹn... Và cho đến một ngày, ngày em không ngờ đã xảy đến với mình! Tất cả chỉ là ảo ảnh. Anh đến chỉ là đến, gặp gỡ chỉ là gặp gỡ, thế thôi. Yêu là thế sao? Hóa ra chỉ có con tim em đập thôi sao? Em đau! Giờ đây em mới hiểu mình phải buông tay nhau ra. Thật

vậy, em những tưởng mình nắm chặt bàn tay nhau là em sẽ giữ được anh cho riêng mình. Anh sẽ và mãi mãi là của em. Nhưng em đã lầm! Em nắm chặt bàn tay anh, em chỉ giữ được bàn tay anh mà thôi. Duy nhất một bàn tay anh. Một sự thật vô cùng phũ phàng. Em :

“Khi hai đứa không còn của riêng nhau, thì xin đừng trách nhau như thù nghịch. Dẫu thế nào đi nữa cũng vẫn còn vết tích của cuộc tình dù chẳng có mai sau, của chuyện mình đầy nước mắt thương đau. Xin tất cả bình yên cùng nỗi nhớ”

Đau lòng khi chung quanh chẳng còn ai :

“Em sẽ đi trong tháng ngày trắc trở, gió dịu dàng mà có trồn được dẫu, mưa dịu dàng mà ướt cả đời nhau, và chiếc lá rơi trong chiều ngơ ngác. Không còn nhau cũng chẳng còn tiếng hát, để chiều nay em đứng gọi tên mình. Sao tất cả bỗng lặng thinh?”

Xót xa cho tình mình :

“Em đứng giữa dòng sông buồn vô hạn, dẫu cội nguồn xa tít tận biển khơi. Dẫu nụ cười trong giây phút đánh rơi, em được biết mình không còn thơ dại. Đã hiến dâng anh một đời con gái, để bây giờ còn lại khói sương thôi”

Quả đúng cho em khi yêu là chọn cho mình con đường đau khổ, em sẽ :

“Dẫu yêu xưa xa lắm đã xa rồi, không còn là của riêng nhau được nữa. Trả cho anh phía mặt trời thấp lửa, giữ cho mình khoảng tím của hoàng hôn”
Và mãi mãi lòng đau :

“Giữ trong tim trọn vẹn một nỗi buồn, để được biết đã có lần hạnh phúc. Và mũi tên nhói đau trong lòng ngực, để nhớ về một thuở của riêng nhau. Không còn của riêng nhau. Không còn của riêng nhau...”

“Tình yêu xưa nay không hề biết cái lẽ trung dung : hoặc nó giết chết ta hoặc nó cứu sống ta. Không ở đâu vấn đề sống chết rui ro lại nghiệt ngã và tàn nhẫn cho bằng tình yêu“ (V. Hugo). Những vần thơ đây nổi xót xa, tiếc nuối, cam chịu, nhẫn nhục khi biết được tình yêu không còn là của riêng nhau nữa, đã làm người nhạc sĩ Vĩnh Điện hoài cảm, chấp cánh thành một nhạc phẩm thật tuyệt vời và sâu lắng làm người nghe phải ray rứt. **(KHÔNG CÒN CỦA RIÊNG NHAU)**

***Tình em mơn mớn lá xanh.
Đâu ngờ thoáng chốc trở thành nỗi đau
Nhớ một thời ta yêu nhau
Lệ thâm rơi xuống u sầu tình ơi***

Em đang hạnh phúc với tình yêu của anh, thế mà bỗng dưng tất cả đã tan vỡ như một giấc mơ. Không còn bên nhau. Không còn gặp gỡ, không còn lời yêu.

Không còn nụ hôn vội, không còn vòng tay âu yếm trao nhau. Tất cả không còn gì, chỉ còn lại nỗi đau mà thôi. Em hụt hẫng, em đau khổ. Em tiếc nuối, em xót xa. Em đôi lúc có cả hối hận vì đã yêu anh. Em làm gì để bị anh đối xử như thế? Đã bao nhiêu ngày đêm em tự hỏi, tự dần vặt mình về cuộc tình này. Tại sao lại không đi cùng nhau trọn con đường mà đôi ta đã chọn? Trong khi em sống và yêu anh hết lòng. Từ nay em sống trong sự nghi ngại, mất niềm tin :

“Đã không thể đi cùng nhau, em không thể cầu xin chi ngoài nỗi nhớ. Hãy trả lại em từng ngày từng hơi thở, của một đời em đã sống vì anh. Em sẽ khóc cùng chiếc lá màu xanh, để cùng hạt mưa rơi nỗi những dòng lệ đắng. Và niềm tin trong em đã không còn ngập nắng, như một thời ta đã mê muội nhau”

Đâu là thiên đường? Và em :

“Ôi thiên đường ở nơi đâu, khi chia tay đường đời trăm ngã, em thơ ngây một lần vấp ngã. Dầu đắng cay trên môi em nuốt vội ngọt ngào, để bây giờ ôm lấy niềm đau. Ôi thiên đường ở rất xa, bao khát khao một đời im lặng, bao nhiều đêm trở trần vật vã”

Chơi vơi trong tình yêu :

“Đi qua những tháng năm vô cùng xa vắng, đi qua những giấc mơ vô cùng lặn độn. Em vẫn là dòng sông chưa về với biển, em vẫn chỉ là em hẹn mùa thu đến”

Đắng cay với cuộc tình vội tan, và em :

“Hạ đang xanh mà lá rụng bao giờ, mình em đi giữa cơn mưa, hoang mang nỗi niềm chất ngất. Đếm những nhớ quên đếm bằng nước mắt, đếm những giọt vui, đếm những giọt buồn. Những giọt buồn vui rơi mãi suốt đời nhau”

Khi yêu anh, em ngây thơ nghĩ tình là tất cả. Và nghĩ mình thật hạnh phúc khi đã tìm được một bờ vai vững chãi để dựa. Nhìn đời em thấy vui và bình an. Nhìn lên cao, thấy trời xanh ngắt, mây trắng bồng bênh, chim muông liú lo chuyên cành. Đời thật đáng yêu, không thể nào buồn. Em luôn vui vì đã có anh - một nửa của em. Em mơ mộng, ngây thơ dệt lưới tình, mà không hề ngờ anh đã mang đến cho em đau khổ. Tình nửa đường đứt đoạn. Không thể cùng nhau đi đến cuối bờ yêu. Trong em, một nỗi buồn luôn giày vò, không sao khắc phục nổi. Đôi khi em tự hỏi sao mình lại yêu như không được yêu, để rồi bây giờ tình đã bay xa, chỉ còn lại nỗi đau. Khi đọc những vần thơ đầy những nỗi niềm về một cuộc tình buồn, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã lắng lòng mình, tạo nên một ca khúc thật hay với nhịp điệu chậm, làm chạnh lòng người nghe. ***(NHƯ MỘT THỜI TA ĐÃ YÊU NHAU)***

***Như sông xuôi chảy về nguồn
Mưa giăng trắng xóa sầu tuôn theo dòng***

***Riêng tôi lòng đã thông dong
Tâm tư tĩnh lặng ngoài vòng giấc mơ.***

Trên thế gian này, tất cả mọi thứ thay đổi đều có thể làm tổn thương con người. Nhất là sự thay đổi trong tình yêu làm tổn thương trái tim ta. Một sự chán chường vĩnh viễn sẽ theo sau khi tình yêu không còn, mặc dù khi yêu, tự ta đã chọn lấy con đường đau khổ. Trong tâm trạng tình yêu với em ngày xưa chỉ còn là sương khói. Những dư vị của tình yêu với em chỉ còn là những nỗi đau thương. Tâm hồn tôi giờ không còn nhưc nỗi muộn phiền khi em không còn là nơi nương tựa cho tình yêu của tôi. Những khoảng trống trong tim dành cho nhau đều đã bị đóng băng. Dù rằng những kỷ niệm về nhau không thể nào quên, dù cố quên nhưng thật ra, lại càng nhớ phải không em? Tôi sẽ chôn vùi tất cả vào trong ký ức, lòng dặn lòng sẽ không bao giờ gọi lại những giấc mơ mộng ngày xưa. Em đi qua với màu tím cũ ngày nào, tôi thì qua từng nỗi nhớ. Trời tháng tám chẳng còn xanh :

“Như bàn tay vẫy xa vời, như bóng ai trên toa tàu cuối. Hoàng hôn rơi nhạt nhoà nắng vội, chiều sân ga lạnh đến nao lòng. Ký ức vẫn mùa đông, em qua màu tím cũ, tôi qua từng nỗi nhớ, tháng tám chẳng còn xanh”

Tìm đâu những nụ hoa nở dưới ánh mặt trời ngày cũ, tìm đâu những giọt sương, những hạt mưa bay trong khung trời kỷ niệm :

“Đâu mặt trời của những bình minh, khi buổi sáng trong vườn, nở cành hoa trắc trở. Đâu mong manh những giọt sương, mưa bay ngoài khung cửa, phía bên ngoài những giấc mơ”

Tổn thương trong tình yêu đã làm lòng tôi ray rứt. Tôi cô đơn cùng nỗi nhớ ngày xưa qua những vần thơ của mình trong một tâm trạng hoang vắng, đắng long :

“Với nỗi niềm tôi sa mạc, phía bên này những cơn mưa. Nỗi buồn tôi giá lạnh, những câu thơ quay mặt thờ dài. Ngôn từ thao thức nhớ, đã giấu biệt nụ cười trong kỷ niệm xa xưa”

Cuộc tình của chúng ta là một cuộc tình đầy những nỗi phong ba, buồn phiền cuốn tôi theo mãi, và cơn mưa tháng tám đã làm phai những ký ức ngày xưa :

“Dem giông bão vào nhau hôm qua, cho hôm nay mưa lũ cuộc tình, những giọt buồn gọi mãi tôi theo. Tháng tám trời giăng mưa, trắng xóa dòng sông xưa, tôi đi bên ngoài những giấc mơ”

Bi kịch lớn nhất của tình yêu là chúng ta đã quay lưng lại với nhau, không vượt qua được sự tầm thường của cuộc đời để đi đến cuối cuộc tình. Em hãy sống cuộc đời của em. Thời gian không chờ đợi ai cả. Tất cả hoài niệm về những tháng ngày chúng ta yêu nhau với niềm vui và nỗi buồn trong tình yêu, cùng những lời thơ không diễn tả được khi muốn viết về nhau, tôi sẽ cất vào ngăn kéo của ký ức. Tôi sẽ không chìm đắm vào với em qua dòng sông kỷ niệm. Tôi sẽ đi bên ngoài

giấc mơ để tâm hồn bớt nổi cay đắng cho một cuộc tình đã qua. Đồng cảm với lời thơ, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết lên một nhạc phẩm đầy nỗi lòng của một người cố quên một cuộc tình không như ý, đầy trắc trở. (**BÊN NGOÀI NHỮNG GIẤC MƠ**)

***Tình anh vẫn cứ như say
Tìm em khắp chốn những ngày tháng qua
Hương nồng đâu có phai pha
Con mưa hoa tím lòng tha thiết hoài***

Khi anh không còn yêu em nữa và rời bỏ em trong lặng lẽ. Em chói với, buồn bã, lòng đau buốt, dằng xé. Em tưởng nhớ về mối tình đã chìm khuất ngày nào, nhưng bóng vẫn còn, em thấy mình vẫn còn yêu anh vô bờ. Em thật đau đớn và lòng hụt hẫng với cuộc tình bất an với anh. Sao anh đành lòng quên hết kỷ niệm của đôi ta. Quên những tháng ngày anh đã cho em biết hương vị của tình yêu qua những nụ hôn ngọt ngào ấm áp. Quên những ngày ta bên nhau, cùng đắm mình với những bản tình ca thật tha thiết, trong một quán cafe xưa đầy thơ mộng. Những chiều ngồi đùa vui bên thảm cỏ xanh với thật nhiều ước mơ. Quên những chiều mưa tầm tã dưới mái hiên nơi góc phố. Còn thật nhiều nỗi nhớ của chúng ta và em vẫn ghi trong ký ức của mình. Biết làm sao khi tình chỉ còn một nửa ở em. Thôi thì hãy cố quên, quay về gọi giấc mơ xưa :

“Em lại quay về với giấc mơ xưa, một thời chân trần em đi trên cỏ, một thời anh gieo vào em nỗi nhớ, một mùa anh úa tàn mấy mùa em. Em cũng tập quên, quên những con đường, những điều thân quen giờ đây đã khác, quên một cuộc tình muôn màng bất an, rồi em cũng quên cả chính riêng mình”

Em sẽ :

“Để em về tha thiết ở trong anh, nơi chỉ có âm vang lời từ tạ, nơi chỉ còn tiếng xô xao của lá, gọi một mùa thu xa khuất đã lâu rồi”

Chạnh lòng khi nghĩ về mình :

“Gọi gió hát một khúc hát đơn côi, gọi những giấc mơ muôn đời lạc giọng. Em như con thuyền trên đầu ngọn sóng, nghiêng bên nào cũng chỉ thấy bão giông”

Cô đơn :

“Biết làm sao chạy trốn được mùa đông, khi không còn một bàn tay để nắm. Em một mình che nỗi buồn hụt hẫng, em một mình ngồi ngóng từng cơn mưa”

Mơ để quên tình chỉ một phía :

“Em đang quay về với giấc mơ xưa, ở một nơi nào anh không còn qua nữa. Ở nơi đó chỉ còn em một nửa, một nửa đời mình và một nửa vầng trăng”

Không thể giữ hoài nỗi nhớ, em sẽ chỉ tha thiết với anh :

“Trái tim tạt nguyên em không thể đa mang, em chỉ là em mong manh loài hoa nhỏ. Anh bước qua em nhẹ nhàng như hơi thở, thôi cứ để em về tha thiết ở trong anh”

Khi yêu anh, em chỉ biết yêu mà không dẫn đo, suy tính. Em yêu anh chỉ vì đó là anh. Và khi anh bước qua em nhẹ nhàng, em thật sững sờ và luyến tiếc cho cuộc tình thật mong manh của mình. Em chỉ còn biết tìm quên trong nỗi nhớ. Càng cố quên, lại càng nhớ. Người con gái nào khi yêu cũng mong tình mình vẹn toàn. Yêu trong ngây thơ, không tính toán hay nghi ngờ về tình yêu của mình. Và em cũng như thế, để rồi bây giờ sau những bão giông, em chỉ biết về tha thiết ở trong anh. Thương cảm cho người con gái với cuộc tình trắc trở, người nhạc sĩ tài hoa đã viết nên một khúc ca làm người nghe phải lặng lòng thương cảm. **(THA THIẾT)**

Nhớ! Chỉ một từ nhớ gói ghém tất cả những nỗi khát khao của anh về em ngày nào. Anh nhớ em với tất cả những nỗi buồn vui trong em. Từ mắt môi hay dáng dấp em, chuỗi ngọc màu tím trên cánh tay ngoan, vẫn in trong trí nhớ anh mãi. Anh cuộn mình trong nỗi nhớ em. Mênh mông bất tận :

“Biết nói gì về nỗi nhớ, như chim nhớ rừng, như lá nhớ cành cong. Với những chờ mong, anh chạy quanh ngày tháng. Mắt môi em bóng hình lãng đãng. Nhớ chuỗi ngọc màu tím trên cánh tay ngoan, nhớ đêm em xoả tóc, cho trái tim anh bật khóc giữa chiều mênh mông ưu phiền”

Mãi đợi chờ, khát khao nhớ em trong trời Hà Nội :

“Em là tiếng hát ru phúc âm buồn, thả nắng gió vào thơ. Em nỗi khát khao đợi chờ, như cánh đồng khô nhớ hoài cơn mưa xuống. Nhớ những con đường lúc chia tay, Hà Nội hôm nay, em có còn xuôi ngược? Làm sao em biết được góc phố bây giờ”

Ngậm ngùi trong nỗi nhớ thương :

“Vẫn nhớ về ánh mắt thân quen, kỷ niệm nào ghi dấu ánh trăng đêm. Thành phố đó mùa xuân thay áo, mang em đi và nắng cũng theo cùng. Làm thế nào để quên khi về ngang lối cũ. Mưa ngậm ngùi biết nhớ, mưa buồn như vết thương”

Bây giờ và mai này, những kỷ niệm đôi ta ngày xưa không bao giờ phai. Riêng anh, hình bóng em luôn luôn và mãi in trong hồi ức của anh. Nhất là vào mùa thu Hà Nội, với những buổi chiều tàn, anh một mình tìm lại ký ức xưa qua các con đường, góc phố. Ánh nắng hoàng hôn cùng màu sắc tím của thu, in trên những tán lá, trên cành cây ngọn cỏ đã làm vết thương lòng anh thêm đau.

Anh yêu dấu, những nỗi nhớ của anh về em, em làm sao biết được, khi hai ta không gặp gỡ, không còn đi chung trên những con đường yêu dấu cũ. Một mình

em đơn côi, làm lủi đếm bước chân buồn trong những ngày đông giá rét. Đôi tay bé nhỏ của em có thể níu bầu trời lại, nhưng lại không thể nào níu giữ anh- như cụm mây trôi bèo bồng trên nền trời thanh mùa hạ. Gió càng thổi mạnh, mây bay càng nhanh. Riêng em, em biết nỗi nhớ về anh là thực, chúng chập chờn ẩn hiện trong tâm hồn, làm chao đảo đời em vì những bão giông mang đến từ cuộc tình ngày nào. Em cố quên anh, ngủ vùi trong ký ức mùa đông :

“Những con đường gọi gió mùa đông, em lạc lõng giữa ngày giông bão. Chút hoàng hôn nhạt nhòa trên áo, em níu một bầu trời chẳng giữ được mây bay. Biết tìm gì trong giọt nắng phai, xa xôi lắm anh bên kia mùa hạ. Gửi nỗi buồn trên ngàn mắt lá, sẽ ngủ vùi trong ký ức mùa đông”

Em nhớ anh, em chờ đợi anh với những cảm xúc cùng sự rung động của người con gái mới bước vào ngưỡng cửa tình yêu :

“Nghiêng đời mình trên những nhánh sông, em chao đảo với tháng ngày thương nhớ. Rồi chẳng biết anh có về không nữa, ngực thanh tân đêm nao nức đợi chờ”

Em vẫn mê muội trong nỗi nhớ anh, em cô đơn :

“Bàn tay người xoa dịu những giấc mơ, cho em biết mình vẫn còn mê muội. Chỉ còn em giữa muôn trùng bóng tối, giữa vô cùng sâu thẳm mắt đêm đen”

Em mong anh đến, mong anh hãy sưởi ấm em khi mùa đang trở lạnh :

“Chỉ mình em nghe nhịp đập trái tim, bất thường lắm khi mùa đang trở lạnh. Đừng để em chìm vào quên lãng. Đừng để em một mình nói tiếng yêu anh”

Em tha thiết mong anh hãy trở về cùng em, đừng để em một mình trong cô đơn buốt giá. Dù muộn nhưng em vẫn chờ, vẫn mong anh trở về :

“Giọt nước mắt nào mà chẳng long lanh, dòng sông nào không trôi về một hướng. Về nhé anh, cùng em dù đã muộn, đừng để em một mình giữa ngọn gió mùa đông”

Người con gái nào khi bước chân vào tình yêu cũng đều mong muốn mình được yêu. Em cũng như thế, cũng khát khao được yêu thương và được sẻ chia. Là con gái, khi bước những bước chân đầu đời vào tình yêu, em đã đến với anh bằng một tấm lòng trong sáng, ngây thơ, mộc mạc và tin cậy. Mọi tình đầu của em. Em đã yêu anh với tất cả tâm hồn. Em yêu như thể hôm nay là ngày cuối của đời mình. Em luôn trân trọng tình mình. Em mơ mộng, nhìn tình yêu của mình qua lăng kính vạn hoa với một sự lãng mạn hồn nhiên. Khi yêu anh, em đã đặt một niềm tin tuyệt đối vào tình yêu của anh. Thế mà anh đã nở đánh rơi tình yêu của em. Anh cứ trôi bồng bèo như mây, em làm sao níu được. Khi anh xa em, em đã tìm kiếm anh qua nỗi nhớ. Em quên mình và chỉ nhớ đến anh- mỗi tình đầy bất trắc. Và em nghĩ yêu

là tha thứ, em sẽ quên hết mọi chuyện đã xảy ra, quên những giọt nước mắt đã từng ràn rụa, quên những tổn thương mà anh gây ra cho em. Em mong anh hãy đưa tay để em nắm. Đừng để em một mình khi trời đang lạnh. Em nhớ anh! Vì xa cách anh, người em yêu, còn khổ hơn cái chết. (*Liên khúc MÙA NHỚ - CHĂNG GIỮ ĐƯỢC MÂY BAY*).

Ca khúc cuối "*Bài Thằng Giêng cho một mùa trăng*" đã được đề cập trong CD.8 "Nhựa Sương".

Với 12 nhạc phẩm đầy nỗi phiền muộn, ưu tư, khát khao, tìm kiếm, nhớ thương về tình yêu trong CD10 với chủ đề "Mưa Huyền Thoại". Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã thực sự hòa mình, chìm đắm trong lời thơ của thi sĩ Phạm Ngọc. Chắp cánh cho những vần thơ đầy nhạc điệu thành những tình khúc mang những nỗi lòng ray rứt, những bất hạnh, những phiền muộn, những bão giông trong hành trình tìm kiếm một nửa của mình. 12 khúc ca thật tuyệt vời và sâu lắng. Khi nghe xong, chúng ta đau lòng, thương cảm cho đời người con gái trong cuộc tình.

ALBUM 11 – SOI LẠI ĐỜI MÌNH

*Thắp nến soi lại đời mình
Tìm về ký ức bóng hình ngày xưa
Ngậm ngùi Đại nội chiều mưa
Đêm dài thao thức nhật thừa nỗi buồn
Cuộc đời chớp bể mưa nguồn
Trăng sầu nhớ biển thắm hồn ly hương...*

Là người, khó ai trong chúng ta có thể đứng vững, bình thản trước những nỗi vui buồn, trước sự việc không như ý cũng như trước nỗi đau khổ trong cuộc đời

mình hay của tha nhân... hoặc không cất lên tiếng cười trước một cuộc vui nào đó. Thật vậy, không thể giữ được sự bình an trong tâm hồn trước những sự việc vui buồn sướng khổ xảy ra. Tất cả những niềm vui cùng nỗi buồn đều thay đổi theo xúc cảm của chúng ta, và ảnh hưởng bởi không gian và thời gian. Đêm nay, khi màn đêm buông xuống, lòng ta bỗng cảm thấy buồn rười rượi, hồi ức của những nỗi buồn từ trong thẳm sâu tâm hồn đã cất tiếng hát. Tiếng hát của nỗi buồn càng thêm náo nê, ray rứt khi được phụ họa bởi mưa. Mưa! Mưa rơi như khóc, Mưa khóc thương ai hay khóc cho ta? Từng giọt mưa rơi như tiếng lòng, làm ta chơi vơi, vẩn vơ, thương nhớ. Mưa đã làm những nỗi muộn phiền, những mơ ước, những hoài bão, những mơ mộng về tình yêu đầu đời của tuổi trẻ cũng như những thất vọng của mỗi tình đầu... vốn đã đầy ắp trong cõi lòng. Giờ chúng ủa ra làm ta chênh vênh, đau khổ không nguôi. Ta thao thức, không sao ngủ được trong đêm :

“Thao thức giữa đêm dài, ngoài hiên mưa khuya buồn rơi. Lòng ta thấy nhớ thương ai mà luyến tiếc đêm vui xưa, nhưng giờ này đã phai”

Giọt lệ đang rơi trong tim, tìm đâu ra bàn tay lau khô :

“Muốn tìm trong lãng quên, đời chênh vênh như tình em. Tìm trong nỗi nhớ thương đau, mộng mơ phút ban đầu mong sao thời gian xóa nhòa”

Mưa mãi rơi, lòng luyến tiếc :

“Tàn canh mưa còn rơi mãi, mưa thấu cho lòng ai đau đón bao giờ nguôi. Mưa! mưa khóc hay sao, như giọt nước mắt sầu, thương tình đã đổi thay”

Đành :

“Giờ đây thôi đành tan vỡ bao giấc mơ thần tiên, năm tháng trôi triền miên. Mưa! mưa khóc cho ai, cho tình ta không trọn cho sầu nhớ mỗi mòn”

Nỗi muộn phiền, trần trở không thể biết tỏ cùng ai, chúng cứ gặm nhấm cõi lòng, khiến ta :

“Thao thức bao đêm rồi, giọt mưa rơi rơi buồn tênh. Đường xưa có bước chân quen, tìm lối cũ bao năm qua nay để lại xót xa”

Tự hỏi :

“Trách người hay trách ta, đời chia đôi cũng vậy thôi. Ngồi đây chiếc bóng đơn côi, ngoài kia đêm đã tàn mưa vẫn còn thao thức rơi”

Đời người, đẹp và tuyệt vời nhất là tuổi trẻ, tuổi của màu xanh hy vọng. Tuổi của trái tim trẻ trung, đầy nhiệt huyết. Và với tuổi trẻ, tình yêu như một nguồn suối mát tâm hồn. Nhưng tuổi trẻ cũng có sự nông nổi trong tình yêu, vì thế khó mà sông sẻ trong mỗi tình đầu đời. Trong nỗi chán chường tuyệt vọng khi tình yêu vỡ cánh bay đi, việc than trách và day dứt là điều không sao tránh khỏi. Nhất là khi màn đêm buông xuống, một nỗi cô đơn buồn bã phủ kín trong tâm hồn. Những kỷ niệm ủa ra. Còn đâu những ngày bên nhau vui đùa cùng tiếng cười giòn tan của em. Còn đâu những hôn giận đáng yêu khi trẻ hẹn. Còn đâu vòng tay ôm khi anh

chở em trên chiếc xe đạp qua phố. Trên đường đi mọi người nhìn đôi ta, nhìn giỏ xe đầy hoa phượng đã hái sau giờ học, cùng mỉm cười. Còn đâu những ngày hè nóng nực cùng ăn chè nơi góc phố, hay cơn mưa bất chợt, ta luống cuống tìm nơi trú... Còn thật nhiều nỗi nhớ. Giờ biết trách ai đây trong việc chia tay này? Anh chỉ còn biết đối diện với bóng đêm, tự than trách cùng hồi tưởng lại những ngày vui đã vụt bay. Cảm xúc mạnh của tâm hồn và những nỗi đau khổ thường bắt nguồn từ ký ức, và người nghệ sĩ Vĩnh Điện đa sầu, đa cảm, mơ mộng, ưu tư đã viết nên một nhạc phẩm làm người nghe chơi voi khi khúc ca lên tiếng. (**ĐÊM DÀI THAO THỨC**)

*Nha Trang ngày ấy xa rời
Biển xanh cát trắng một thời dẫu yêu
Ra đi để lại tình yêu
Mưa rơi tím cả ráng chiều thu sang
Tình đầu thuở ấy vương mang
Trở về tìm lại ngõ ngang dẫu chân...*

Khi nghĩ về biển, lòng ta bao giờ cũng có một cảm giác mình thật bé nhỏ trước sự mênh mông của biển khơi. Nhất là khi đứng trước màu xanh ngút ngàn đến tận chân trời của biển. Trên là bầu trời cao, từng cụm mây trắng đang trôi lững lờ. Dưới chân ta là cát trắng đang miên man vỗ về đôi chân trần khi sóng biển đùa vui tràn bờ. Một hạnh phúc thật bình an trong tâm. Ta thấy đời thật đáng yêu. Cúi xuống vốc lấy một nắm cát, nhưng những hạt cát đã tuột qua những kẽ tay dù ta cố nắm lại. Chạnh lòng, anh nhớ lại ngày đầu tiên quen nhau. Những chiều cùng nhau thả bộ dọc theo bờ biển hay ngồi hàng giờ dưới rặng phi lao, nhìn biển xanh, cát trắng thả hồn mơ mộng. Những ngày cùng nhau vui đùa trong làn nước trong xanh của biển. Những lúc ngắm hoàng hôn trên biển, đuổi bắt con dãi tràng trên cát... Nhìn những hàng dừa xanh ngắt nghiêng bóng bên bờ, cùng tiếng sóng biển rì rào khi gió lướt... Tất cả như phụ họa cho niềm hạnh phúc đang dâng trào trong tim. Nhưng cuộc sống đầy bất ngờ, tình ta như những hạt cát tuôn rơi trên tay :

*“Từ giờ Nha Trang chiều thu tê tái, mưa rớt rơi trên màu phượng tàn phai,
như nước mắt lăn âm thầm theo nỗi nhớ muện màng, chia nhau chút thương
đau. Trả hết cho ai biển xanh cát trắng, thêm những ước mơ dành dụm từ lâu.
Riêng tôi chắc sẽ đại khờ mang theo đến cuối đời, đâu một thoáng hương môi”*

Ra đi là chia ly, là mang nỗi đau :

*“Ra đi phương trời xa ôm một vết thương sâu, cho tình đầu phôi pha. Ra đi
quên mộng mơ, quên một giấc chiêm bao, quên ngày xưa ôm ấp mỗi tình thơ”*
Dòng đời cứ thế trôi đi và nỗi nhớ vẫn :

**“Ngày vẫn qua đi từng dòng từ ly, trên những nhánh sông đời trôi lặng lẽ.
Thu chưa ủa bóng xế tà, sao ta bỗng mơ hồ nghe như đã trăm năm”**

Một mình cô đơn :

**“Biển vắng Nha Trang một ngày thu mới, theo dấu chân xưa tìm về xa xôi.
Mênh mông nước mênh mông trời, sao chỉ thấy bóng mình trên bờ cát đơn côi”**

Với tất cả khát khao, mơ mộng, hy vọng về môi tình đầu đời. Anh đã để lòng mình thăng hoa cùng những ước ao, cũng như những kỳ vọng về tình yêu với em, trong những ngày tháng ta còn nhau. Anh không thể nào quên những ngày hè rực rỡ, hoa nắng rơi vãi trên những cành phượng thắm đỏ hái tặng em. Tất cả đã trở thành dĩ vãng. Anh luôn mang theo hình bóng em cũng như những kỷ niệm ngọt ngào về em. Anh xa em vào một chiều đầu thu, mưa rơi và những cành phượng đang phai màu, chuẩn bị cho mùa thu sang. Tình anh như sóng biển, sóng nổi sóng và tình yêu của anh cũng dạt dào như thế. Giờ anh trở về tìm lại kỷ niệm nơi chốn cũ, và tất cả những dấu chân về em đã không còn, chỉ còn anh một mình đứng trước biển. Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã thả hồn tìm về kỷ niệm, viết nên khúc tình ca đầy cảm xúc về môi tình đầu đời. **(NHATRANG CHIỀU THU XA)**

**Thu về làm rụng trăng sâu
Lòng tôi tê tái nỗi đau ủa về
Ước mơ, hy vọng trăm bề
Dòng đời gió cuốn nã nề chia xa
Yêu thương rồi cũng phôi pha
Trăm năm dù có vẫn là phù vân...**

Dòng đời cứ thế trôi đi như dòng chảy của con sông thời gian. Thời gian cứ thế xoay vần mà kiếp người thì có hạn. Trong đời, không ai sống mà không có mơ ước, không muốn mình được hạnh phúc tròn đầy. Mơ ước của con người thật nhiều, bởi lẽ giấc mơ thì vô cùng. Từ mơ đến hiện thực là một khoảng cách thật xa. Ai cũng có quyền mơ, ai cũng có quyền thực hiện niềm mơ ước của mình. Nhưng được như ý hay không lại là chuyện khác. Đời người, nếu thiếu tình yêu thì không có gì hết. Anh cũng đã mơ mình có một tình yêu thật đẹp. Chúng ta đã gặp và đã yêu nhau. Hai ta đã từng có biết bao nhiêu kỷ niệm dấu ái trong những tháng ngày đó. Anh vẫn nghĩ mình đã tìm được một nửa của mình. Một nửa thật vừa vặn và anh đã yêu em. Anh nghĩ mình đã chạm được vào tâm hồn em, anh muốn cùng em hát khúc tình ca trọn đời. Nhưng, không phải muốn là được. Phải, không thể nào, tất cả chỉ như một giấc mơ :

“Ngày ấy nay đã tàn giấc mơ, thời gian bóng câu xa mờ. Dòng đời cứ ngỡ êm trôi, nhìn trăng lên bên tôi, người thắm mơ ngày tới. Rồi bỗng nhiên trăng

thê vỡ đôi, người lặng lẽ xa tôi rồi. Lời hẹn ước mãi bên nhau, để gió cuốn mây bay, vành trăng khuyết ai hay”

Trong những đêm trăng sáng, anh mong tình ta sáng mãi như vàng trăng tròn ngày nào, nhưng :

“Trăng ơi, vì sao vàng trăng sầu không rạng chiếu, hay trăng buồn vì đời tôi. Trăng ơi một thời duyên nhớ, sao đành mãi vẫn vương, tình còn lắm sầu thương”

Thời gian sẽ hàn gắn những nỗi đau, xóa nhòa mọi ký ức, và tất cả sẽ chìm vào cõi hư vô :

“Nghìn nỗi đau như là lá thu, rồi sẽ úa sẽ rơi rụng. Dù đời có đến trăm năm, thì cũng sẽ ly tan, tịch lặng cõi phù vân”

Tất cả những nỗi vui buồn, hạnh phúc hay đau khổ cứ thế trôi theo luật vô thường của vũ trụ :

“Cuộc sống đâu đong đầy ước mơ, tình rục rở hay ơ thờ, thì tình cứ vẫn đong đưa, hạnh phúc quá mong manh, khổ lụy rất mênh mông”

Những đêm trăng tròn, rọi ánh vàng xuống trần gian, nhìn trăng lung linh toả sáng, lòng mình thật hạnh phúc. Những lá hoa, cây cỏ khi trăng phủ đầy đều in bóng trên mặt đất, lay động theo cơn gió. Những hình ảnh thật đẹp, thật mong manh lãng mạn. Ta thấy yêu đời và yêu em nhiều. Lòng thầm ước mơ cuộc tình của đôi ta mãi tròn đầy như vàng trăng trên cao, không sầu thảm, chia ly như vàng trăng khuyết nửa. Nhưng tình đến rồi lại đi. Tình yêu luôn là điều bất ngờ, đầy bí ẩn. Tất cả những lời hẹn ước giờ đã trở thành dĩ vãng, cũng sẽ trôi như dòng sông chảy xa nguồn. Khi chia tay, vết thương tình yêu sẽ luôn làm lòng ta khôn nguôi đau đớn. Nhưng nếu kiếp người là hữu hạn, là hư ảo, vô thường, dù có sống đến trăm năm rồi cũng sẽ có một ngày ra đi mãi mãi. Cát bụi cũng sẽ trở về cát bụi. Hạnh phúc và đau khổ luôn đan xen và chúng ta sẽ thấy kiếp người vui ít, khổ nhiều mà thôi. Hiểu như vậy, lòng sẽ bình an và chấp nhận mọi việc xảy ra. Có cảm nhận tinh tế về lẽ vô thường của kiếp người, người nhạc sĩ đã phủ hồn mình lên những âm giai, tạo nên một khúc ca đầy sâu lắng về cuộc đời, về kiếp sống.

(TRĂNG SẦU)

***Mưa chiều lay động tình em
Lá thu rơi nhẹ bên thềm lớp xưa
Xót xa kiếp lá trong mưa
Cất lên tiếng hát cho vira nhớ thương
Mắt nai cứ mãi vẫn vương
Một thời áo trắng yêu đương xa rồi...***

Trong những hồi ức mỗi khi chạnh lòng nhớ lại, điều đầu tiên ta nhớ nhất, tiếc nuối nhất, là thời học sinh. Đòi người đẹp nhất là tuổi hoa niên, tuổi áo trắng cắp sách đến trường, với kỷ niệm của những ngày tháng học tập, vui chơi nghịch ngợm cùng những rung động tình cảm của tuổi mới lớn mà chúng ta hay gọi là tuổi ô mai. Cảm xúc vui buồn thương nhớ lẫn lộn trong tâm hồn. Băn khoăn, hờn hờ, u buồn, nhớ nhung... Những rung động đầu đời bao giờ cũng vang lên thật dịu dàng và không kém phần lãng mạn. Những lá thư viết vội, những buổi lang thang trong chiều mưa, chờ đón buổi tan trường, cùng tiếng guốc khua vang trên đường về. Tất cả những điều này làm trái tim mới lớn của chúng ta băng khuâng, vương vấn. Thương sao nụ cười thật dễ thương của em, hay ánh mắt lém lỉnh, cùng bàn tay luôn thừa thãi hoặc lạnh toát vì lỡ chạm phải khi đưa vội quyển sách mượn... Nhưng thương nhất là tính dễ xúc động cũng như dễ khóc của em mỗi khi thấy lá vàng rơi :

“Một chiều mưa gió nhìn hoa lá rơi bên thềm, chạnh lòng nhưng nhớ ngày xưa ấy êm đềm. Ngập ngừng bên lớp học em đón khi tan trường, và khi đôi lứa lang thang trong chiều mưa”

Lá rơi chạnh lòng thương nhớ :

“Nhớ ánh mắt em mơ màng nhìn mưa khóc trên xác lá vàng, cất tiếng hát thương vay, lệ em đầy mắt nai”

Ước mơ :

“Rồi tay trong tay cùng mơ ước xây ước mơ, tưởng tình trăm năm tình tan vỡ đâu ngờ”

Tình đầu mong manh :

“Tình yêu đầu tiên mong manh quá như giấc mơ, rồi tình lặng lẽ nghe như chuyện xa xưa. Nhớ tiếng hát trong chiều mưa, nhớ tiếng hát chiều lộng gió”

Thơ ngây, trong sáng, mơ mộng, dễ xúc động trước những sự việc đơn giản như nhìn lá vàng rơi rụng, trời giăng mây xám, cất tiếng hát thương vay với nước mắt lưng tròng... Tất cả đó là em. Dư âm về tình yêu đầu đời với em đã luôn làm anh nhớ. Nhớ những mơ ước, hy vọng, nhớ rất nhiều về những tháng ngày bên nhau. Anh không ngờ tình đầu của đôi ta mong manh và dễ tan vỡ. Khi chợt nghĩ lại, anh ngỡ mình mới trải qua một giấc mơ và tình ta cũng lặng lẽ trôi xa. Anh vẫn nhớ mãi tiếng hát trong chiều mưa, tiếng hát em trong một chiều lộng gió. Mãi nhớ. ***(TIẾNG HÁT TRONG CHIỀU MƯA)***

***Trong em có đủ bốn mùa
Xuân đi, hạ đến, gió thu trở về
Đông qua trong nỗi tái tê
Tuyết rơi phủ kín lệ thê cõi lòng***

**Tình em anh vẫn nhớ mong
Ngờ đâu tan vỡ sâu đong lệ đầy...**

Trong xúc cảm của tuổi mới lớn, cái nhìn về cuộc đời đầy nhiệt huyết và nhân bản, nhưng cũng không kém phần thi vị hóa. Thật vậy, tuổi trẻ luôn mang trong mình những tình cảm thật ngây thơ, trong sáng và đáng yêu. Cách nhìn nhận về cuộc đời lấy con tim ra để làm thước đo cho sự việc, con người, còn lý trí chỉ tham dự phần nào. Nhìn cuộc đời qua 4 mùa của đất trời. Cảm xúc cũng hòa theo các mùa mà bộc lộ một cách thật rõ nét. Tuổi trẻ là như thế. Tuy vậy, đến một lúc nào đó, khi tình yêu bước vào, ta thấy tình cảm lại thăng hoa hơn, cách nhìn nhận mọi việc hầu như chỉ còn thuần về con tim. Riêng tôi, từ khi biết và yêu em, trải qua bao nỗi vui buồn trong tình em. Tôi đã thấy ở em một tâm hồn thật nhạy cảm, dễ rung động như những sợi dây tơ, chỉ chạm nhẹ là bật lên những âm thanh réo rắt, và luôn chìm đắm khi ánh tà dương đổ dài trên mặt sông lặng lẽ :

“Trong đôi mắt em mùa xuân tươi sáng, như muôn tiếng tơ cung đàn âm vang, như muôn tiếng hát mờ xóa đau thương, đôi mắt đầy áng mây vương, hồn chìm theo ánh tà dương”

Thu về, anh thấy ở em một tâm hồn thật mong manh, dễ tổn thương :

“Trong đôi mắt em mùa thu héo úa, như mưa khóc than cho tình đôi lứa, rơi trên xác lá lòng thấy mênh mang, đôi mắt buồn nát không gian, sầu dâng mắt em mơ màng”

Lòng anh ưu tư khắc khoải mỗi khi nghĩ về em :

“Đường trăng đưa lối hè sang, biết bao đêm tôi đếm thời gian lướt trôi, tình xưa tan vỡ còn đâu, biết bao thương đau nhuộm vành môi”

Đông về, trái tim em buốt lạnh vì thương cảm, vẫn vương :

“Trong đôi mắt em mùa đông tê tái, thương ai nhớ ai thương còn thương mãi, cây khô trút lá chờ gió xuân sang, đôi mắt đầy áng mây tan thì trọn kiếp ôi lơ lửng”

Người ta thường nói yêu là bắt đầu sống. Anh đã sống những ngày vui buồn khi gặp và yêu em. Trái tim em thật dễ xúc động khi nhìn lá vàng rơi trong gió thu về, mưa rơi như nước nở thương người cô lữ, tuyết trắng xóa trong đêm đông lạnh tái tê, xuân nồng ấm với muôn hoa cỏ rực rỡ... Tất cả những hồi ức về em mãi khắc ghi trong anh đến cuối cuộc đời. Người ta nói mắt là cửa sổ của tâm hồn. Ôi đôi mắt của em. **(TRONG ĐÔI MẮT EM)**

**Ngậm ngùi trong buổi chiều đông
Người xưa cảnh cũ mà hồn nơi đâu?**

**Mưa rơi phủ kín lòng đau
Hoàng cung còn đó nỗi sầu miên man
Thời gian dù có phai tàn
Phù du cát bụi cũng tan theo dòng.**

Nói đến cố đô Huế, ta nghĩ ngay đến Kinh thành Huế, nơi một thời xa xôi hàng trăm năm trước, các nghệ nhân từ mọi miền đất nước, tụ hội về. Với tài năng sáng tạo cùng đôi tay tài hoa, đã thể hiện được tư tưởng của các vị vua triều Nguyễn, xây dựng nên một tổng thể kiến trúc theo những quy tắc chặt chẽ, đăng đối, hài hoà. Thật tuyệt vời. Nhờ vậy ngày nay ta mới còn có thể hình dung về triều đại quân chủ cuối cùng của Việt Nam. Trong ánh chiều mùa đông, ta lang thang bước chân vào thăm Hoàng cung. Càng đi sâu vào trong Đại nội, ta càng thấy một nỗi buồn man mác dâng lên. Thời gian như đọng lại, yên tĩnh quá. Lòng bùi ngùi trước cảnh cũ, còn người xưa đâu tá? Ngàn xưa vọng tiếng về? Vua quan, quần thần, tiên triều, nghi lễ... Tất cả như đang hiện ra trước mắt. Thả hồn ngược dòng thời gian, trở về dĩ vãng cách đây mấy trăm năm, bỗng đâu cơn mưa làm ta tỉnh thức. Nhìn lại mình và khung cảnh chung quanh, lặng lẽ, rêu phong phủ đầy thành quách, cung điện, chạnh lòng nhớ lại mấy câu thơ của Bà Huyện Thanh Quan: “Dấu xưa xe ngựa hồn thu thảo. Nền cũ lâu đài bóng tịch dương”. Đúng với lúc này không? Chỉ biết rằng lòng mình đang hoài niệm về một thời huy hoàng xưa cũ :

“Một ngày mùa đông lang thang Hoàng cung chiều vắng, lạc vào thềm hoang rêu phong tựa đã nghìn năm. Giọt mưa rơi như trao lời hát cuối, mưa âm thầm mưa giăng sầu tiếc nuối, thời gian đâu ngừng trôi”

Và :

“Để rồi lầu son chênh vênh trong cơn hấp hối, một thời liệt oanh tan nhanh theo cơn lốc xoáy. Còn lại đây giang sơn đầy nước mắt, những oan hồn mang nỗi sầu chất ngất, hàng tượng đá lặng câm”

Thời gian vẫn cứ trôi, mọi việc cứ theo dòng chảy, quá khứ vẫn là quá khứ :

“Trời mưa, mưa như khơi, mưa như thương thời quá khứ, cố nút cũng trôi qua rồi”

Nỗi đau vẫn cứ là nỗi đau thêm :

“Nghìn sau chưa nguôi ngoai, thêm bao nhiêu là cay đắng, qua bao nhiêu ngày mưa nắng, nắng mưa mặc nắng mưa phai”

Xét cho cùng tất cả rồi cũng chỉ là cát bụi, phù du mà thôi :

“Đại nội chiều nay mênh mông mình tôi lẻ loi, bồi hồi lệ đang chia hai cùng mưa đổ xuống. Đời phù du như cơn mộng chán ngắt, dung nhan nào rồi cũng tàn héo hắt, chỉ là cát bụi thôi”.

Gần 400 năm trải qua biết bao cuộc biến động của lịch sử. Với cuộc trị vì 143 năm triều đại nhà Nguyễn (1802 - 1945) kinh thành Huế đã để lại cho Huế cũng như dân tộc Việt Nam nói riêng và thế giới nói chung một di sản về một hệ thống kiến trúc cung đình với một thể đất sung mãn. Trong một chiều đông, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã một mình lần về dĩ vãng qua Hoàng cung. Nhìn khung cảnh Đại nội trong bối cảnh chiều mưa, bốn bề hiu quạnh, thành quách rêu phong, cửu đỉnh và hàng trưng đá lạnh lùng câm nín, lòng ông dạt dào cảm xúc, chạnh lòng xót xa trước cảnh bẽ dâu của thời thế. Cả một thời khói lửa đao binh, huy hoàng rồi tàn lụi, tất cả cũng đã trôi xa theo thời gian. Có gì là tồn tại, vĩnh cửu ? (**ĐẠI NỘI CHIỀU MƯA**)

*Mở lòng ra đón chúa xuân
Ngờ đâu thăm cảnh muôn dân ngõ ngang
Khói lửa, đạn pháo kinh hoàng
Xác người chết đông ngập tràn nơi nơi
Thương đau uất hận ngút trời
Ngậm ngùi ký ức một thời Huế tôi.*

Ta thường nghĩ thời gian là liều thuốc có thể làm lành mọi vết thương. Thời gian sẽ xoa dịu mọi nỗi đau, xóa tan nỗi thống khổ. Nhưng với những người con dân Huế, mỗi khi Xuân trở về, lòng họ càng đau đớn khi nhớ về mùa Xuân Mậu Thân cách đây 44 năm. Phải, đã 44 năm qua! Thời gian vẫn mãi trôi, chỉ có nỗi đau là ở lại. Như bao mùa xuân khác, xuân Mậu Thân 1968, mọi người dân Huế cùng cả nước nô nức đón chào xuân mới, mừng Tết cổ truyền. Giáo đường cùng chùa chiền đều ngân vang tiếng chuông trong giờ khắc linh thiêng, mọi người mở lòng cầu nguyện bình an cho đất nước. Tiếng pháo nổ mừng xuân đã về... hay tiếng đạn bon, máu hận thù trôi dạt :

“Mùng một Tết hoang mang, giặc tràn về thành phố. Mùng hai tết mê oan, bom rơi thành giông tố. Mùng ba Tết tiếng thét, con thơ đòi sữa mẹ, cho ông già gạt lệ, đành câm nín làm ngơ”

“Mạng người chết bao nhiêu, đạn cày bằng thành phố. Cửa nhà cháy bao nhiêu, cho dân lành bơ vơ”

Ngõ ngang, đau thương, tan nát trong những ngày Tết :

*“Mặt trời cất tiếng khóc, khóc than vì loài người, khóc than về cuộc đời.
Quê hương ơi, quê hương. Người chết quá đớn đau, chết liệng trên đồng, chết vút dưới sông. Người chết quá đớn đau, chết vùi trong bùn, không có đất chôn”*
Quá đau đớn :

“Người chết quá đớn đau, thân ai đầy đường nuôi muôn loài thú. Thân ai

ngoài vườn nằm vắt cành cây. Thây ai vẫn còn ôm con trong tay”

Mừng Tết như thế này sao?

“...Mông ba Tết tiếng thét, cho tham tàn trời dậy, cho con người đoạ đầy, trời run đất cuồng quay. Tình người sớm đi hoang vì hận thù dày xéo. Loài dã thú mê man, trên thây người khô héo”

Thương xót :

“Ngày ngày cứ tiếp nối, đau thương còn tràn đầy, thê lương còn miệt mài. Quê hương ơi quê hương. Người chết có biết đâu, chó gặm xương người, không có đất chôn”

Thê lương vẫn chất chồng :

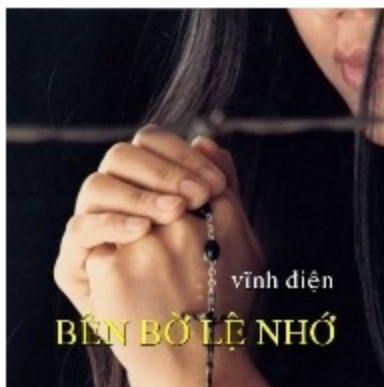
“Người chết có biết đâu, ba trăm mạng người chôn chung một hố. Cho ba vạn người ngời khóc ngời than. Cho ba triệu người thương đau miên man”

Vết thương trong lòng có dễ phai pha theo thời gian? Nỗi đau cứ âm ỉ và đôi lúc bùng lên, làm ta vật vã, thống khổ vì những mất mát để lại. Nhất là nỗi đau chiến tranh, nỗi đau của cả một dân tộc. Đến bao giờ những hung thần giết đồng bào vô tội trong Tết Mậu Thân ở Huế đền tội ác? Đến bao giờ những kẻ điên cuồng sát máu gây ra thảm cảnh này phải cúi đầu nhận tội trước lịch sử? Là một người lính, người nghệ sĩ thấm đẫm tình người. Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã không thể làm ngo trước những tang thương trong cuộc chiến. Với lòng đầy oán hận chiến tranh, oán hờn những kẻ nhân danh hoà bình giết hại dân lành. Ông đã dùng nét nhạc với tất cả tâm hồn viết nên một khúc ca bi tráng, khiến người nghe phải rơi lệ, đau lòng khi nghĩ về Huế một thời kinh khiếp. **(HUẾ 68)**

Ngoài 7 ca khúc được đề cập trên, còn có 5 ca khúc khác viết về cuộc chiến tranh Việt Nam : “Người ta cho anh, người ta cho tôi”, “Dòng máu hờn căm”, “Hãy nói tôi nghe chuyện hòa bình”, “Hát cho quên hận thù” và “Thằng chần trâu trên cánh đồng người”, người viết đã phân tích ở CD 1 (Tôi Mất Bóng Tôi) vì tính cách đặc biệt của nó.

Với CD 11, chủ đề “Soi Lại Đời Minh”, chủ đích của nhạc sĩ Vĩnh Điện có lẽ muốn giới thiệu lại một số ca khúc đầu đời còn nhớ lại được của mình, căn cứ vào thời gian sáng tác (từ năm 1961 đến 1965) được ghi trên CD. Những tình khúc này mang dấu ấn của cuộc tình đầu không trọn, với những âm hưởng và giai điệu đã được thịnh hành trong thời gian đó, như là Bolero, Habanera... không thấy ông dùng đến trong tất cả những sáng tác về sau này. Vậy có thể nói CD 11 là dấu tích của một thời ngây thơ, vụng dại nhưng rất đáng trân trọng.

ALBUM 12 - BÊN BỜ LỆ NHỚ

***Bắt chợt một chiều Renton
Mùa nghiêng tìm nắng ngóng trông một người
Nửa viên trăng thật chơi vơi
Bên bờ lệ nhỏ nụ cười còn đâu
Khúc đợi tình mãi u sầu
Chùm hoa nụ nhỏ vẫn màu thủy chung...***

Tình yêu? Biết bao định nghĩa, nhưng rồi cũng đều không có định nghĩa nào là chính xác. Ta chỉ có thể nghĩ tình yêu là một điều bí ẩn, là điều kỳ diệu, là điều khó đoạt được, là hai trái tim cùng một nhịp đập, là nguồn gốc của hạnh phúc và nguyên nhân của đau khổ... Khi đã yêu, em mong muốn tình yêu của đôi ta luôn bền vững như những lời thề ước ngày nào. Những lời nói của anh vẫn luôn vang vọng mãi trong tim em. Em hạnh phúc với ý nghĩ mình đã gặp được tình yêu đích thực. Khi yêu anh, em đã mong muốn đôi ta cùng bước chung trên con đường hạnh phúc, dưới chân là những đóa hồng đỏ thắm như tình yêu em đã dâng tặng anh. Nhưng! tình yêu của đôi ta đã đổ vỡ không ngờ. Chia xa. Em khốn khổ, trần trố với những nỗi đau :

***“Có những đêm thật buồn, nép mình bên song vắng. Để nghe từng giọt
đăng, rơi nhẹ trong thình không. Khi lòng còn vương đọng, một dĩ vãng xa xôi.
Hằn vết nhớ trong tôi, ôm nỗi đau xé người”***

Nỗi đau vì tình yêu thật dữ dội, như mưa cuồng thác đổ. Em trần trọc, đau lòng xót dạ, cô đơn, trống vắng khi màn đêm buông xuống :

***“Như mưa cuồng thác đổ, xoáy mòn dần trong tim. Niềm đau xưa trần trở,
gói chần lạnh từng đêm... Niềm đau xưa trần trở, gói chần lạnh suốt đời”***

Kỷ niệm của những ngày hạnh phúc bên nhau luôn ẩn nấp trong tim, chỉ chực ứa ra. Em luôn ray rứt về sự tan vỡ này. Em những tưởng thời gian sẽ làm phai pha nỗi nhớ về anh. Em đã cố quên, nhưng không thể nào quên được :

“Ôi giọt nồng hạnh phúc, giờ đang ở nơi đâu? Rưng rưng ngán lệ sầu, hồn

chìm giữa đêm thâu. Ngỡ tình đã phai pha, sao lòng còn tê tái. Đoạn buồn ta đi mãi, miệt mài kiếp trần ai”

Khi yêu anh, em ngỡ tình mình sẽ tròn đầy. Em hân hoan, vui mừng trong tình yêu của đôi ta. Tâm hồn em luôn cất lên khúc ca ngày hạnh phúc. Hẳn anh còn nhớ những lời em đã nói với anh khi chúng ta đến với nhau: “Đừng bao giờ nói yêu em, nếu anh không thật lòng“. “Đừng bao giờ nói em là duy nhất, khi trong giấc mơ của anh thấp thoáng một bóng hình khác“... Và em đã tin anh với những lời anh đã từng nói. Nhưng rồi đôi ta không phải sinh ra là dành cho nhau. Anh đã ra đi, để em lại với vết thương tình yêu, vĩnh viễn không bao giờ lành. Biết bao đêm em đã trăn trở khi nghĩ về anh. Về những ngày tháng chúng ta đã mặn nồng trong yêu đương. Lệ thấm ướt gối. Thật tê tái khi muốn quên mà không quên được. Phụ nữ luôn yếu đuối và thiệt thòi trong tình yêu. Từ nay và sau này, em sẽ mang mãi nỗi thống hối, sống nốt kiếp người trong cõi trần ai đầy muộn phiền. Cảm xúc khi gặp bài thơ của Khang Nhii, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã phổ thành một nhạc phẩm thật hay, đầy nỗi ray rứt, trăn trở. ***(TÌNH VẮN CHƯA PHAI, thơ Khang Nhii)***

***Nghiêng mình gọi mãi tình anh
Bóng anh xa thẳm long lanh lệ buồn
Như con sông chảy xa nguồn
Đành chia tay nhé cho hồn bớt đau...***

Cuộc sống thiếu tình yêu, không phải là sống mà chỉ là tồn tại mà thôi. Có tình yêu, ta thấy yêu người, yêu đời hơn. Với em, tình yêu của anh đã sưởi ấm con tim em. Em vui trong tình đôi lứa. Mãi chìm đắm, không chút băn khoăn, ngờ vực. Cứ ngỡ yêu anh hết lòng là sẽ được anh yêu. Mà không hề nghĩ tình yêu này chỉ có ở một nửa- em mà thôi. Để rồi bất chợt một ngày nắng, anh như cơn gió bay về chốn đây ánh mặt trời, nơi có người anh yêu không phải là em! Không một lời từ giã. Em chơi vơi trong nỗi đau mất anh. Bao kỷ niệm đã tan nhanh như sương khói trên sông, không đọng lại một chút gì trong anh. Những dấu chân của đôi ta trên con phố xưa giờ đã mất, chỉ còn lời phố vang vọng trong nỗi nhớ nhưng sâu thẳm. Em đã khóc thật nhiều. Em nghiêng mình, gọi mãi anh :

“Mất nhau phía mặt trời, em nghiêng mình gọi nắng. Con phố xưa vang lời bất tận, em gọi mình nỗi nhớ chẳng tan đi”

Gió, thu vàng giăng thêm nỗi nhớ cùng sự chờ đợi :

“Thấy gió quay về và mùa thu giăng mắc, tháng mười không còn nghe tiếng hát. Chỉ lá vàng rơi và những đám cỏ khô, cùng nỗi đợi chờ rũ rượi”

Anh ra đi, để lại em nỗi cô đơn, tối tăm :

“Đâu ánh mắt nhìn cứu rỗi, khi phía mặt trời đã khoả lấp trong em. Chỉ

còn những vùng đêm, trên vách thời gian bụi bặm. Trái tim đầy khoảng vắng, chấp chùng nỗi cô đơn”

Giờ trong em chỉ là nỗi đau tái tê, còn đâu những ngày chờ đợi anh, chỉ có nỗi quạnh hiu làm bạn trên con đường ngập đầy xác lá :

“Đợi chờ, một điều không còn nữa, em nhặt từng cánh gió, thả bay trên dòng sông, thả bay trên những con đường chỉ còn xao xác lá. Mùa đã rơi cuốn trôi theo mùa hạ, mùa đã về để năm tháng mất nhau”

Em đau nỗi đau của lá :

“Chiếc lá cũng biết đau, thì làm sao em thân nhiên được, dù vẫn biết đã đến mùa kết thúc”

Và giấc mơ tình yêu đã không còn, đã không giữ cũng như ngăn cơn mưa trong lòng và mưa ngoài trời được, em đành :

“Khi không giữ được giấc mơ, khi không ngăn nổi những cơn mưa. Mưa đã rơi bạc lòng số phận, như chiếc lá bay giữa mùa thu”

Em nhìn lại mình trong tỉnh thức, em nhận ra sự thật, em chẳng còn anh, em đã mất anh. Tình em đã nghiêng và ướt sũng trong cơn mưa :

“Em chẳng còn lừa dối được tim em, đầy những mảnh vỡ. Em chẳng còn lừa dối được tim em, đã không còn anh, đã không còn anh...mùa nghiêng”.

Người ta thường nói kỷ niệm hạnh phúc không còn là hạnh phúc, kỷ niệm đau khổ là đau khổ chưa nguôi. Chỉ vì yêu anh không tính toán mà trái tim em giờ đã bị tan nát, đầy mảnh vỡ. Làm sao em có thể hàn gắn những mảnh vỡ trong tim, khi tình đã sâu đậm? Anh đã ra đi mất hút. Rồi mùa hạ cũng đã trôi xa, mùa thu thương nhớ trở về cùng lá vàng rơi. Lá rơi như tình em. Dù em cố chờ đợi, cố tìm kiếm, cố níu kéo những kỷ niệm ngày chung đôi, nhưng ngày hôm qua đã thành dĩ vãng. Tình đã phôi pha, phai tàn như vệt nắng cuối chiều rơi trên ly cafe trong quán cuối phố ngày nào. Em thổn thức với tình yêu đã mất. Em đã mất anh thật rồi... Đã từng yêu, đã từng mất mát trong mối tình đầu của thời vụng dại, mới lớn. Nhạc sĩ tài hoa Vĩnh Điện đã chìm mình trong lời thơ của nhà thơ Phạm Ngọc, gửi đến cho chúng ta một nhạc phẩm đầy nỗi xót xa, ray rứt khi tình yêu chỉ là mùa nghiêng, đầy luyến tiếc làm người nghe phải nao lòng. (***MÙA NGHIÊNG, thơ Phạm Ngọc***)

***Nhớ em đôi mắt gọi mời
Tâm anh chao đảo một đời tình ơi
Còn em cứ mãi xa khơi
Đợi hoài năm tháng chơi vui nỗi niềm...***

“Tình yêu nào đến bất ngờ nhất là thứ tình yêu chữa trị lâu nhất” (La Bruyère).

Người ta thường nói yêu nhau là đừng nhìn nhau mà cùng nhìn về một hướng. Vô tình gặp ánh mắt ướt, gọi ngọn lửa tình nơi em, anh đã yêu thầm đôi mắt biết nói ấy và đem lòng nhớ thương. Anh yêu em trong mê muội. Anh vẫn nghĩ em là định mệnh cả đời anh. Đôi lúc anh nghĩ tình mình chỉ là tình yêu đơn phương. Yêu âm thầm và cũng rất say mê. Anh luôn sống trong ảo tưởng, trong giấc mơ hào huyền. Nhưng dù thế nào, anh vẫn chờ, vẫn đợi em. Còn em, em cứ sống và trôi theo những cuộc tình em :

“Anh chờ em từ lâu rất lâu, mong em nhìn anh bằng đôi mắt ướt. Đôi mắt có ngọn lửa tình, mà anh chắc không bao giờ nhận được. Anh chờ em từ ngày hôm trước, đến ngày hôm sau của những cuộc tình em. Anh đứng ngắm em từng ngày rụng rớt, anh cúi đầu khổ hạnh một đời riêng”

Và anh, anh cứ vẫn xót xa dõi theo từng bước chân em :

“Anh chờ em từ ngày hôm qua. Khi người đàn ông bước qua ngưỡng cửa, không ngoái lại nhìn một lần. Căn nhà, mảnh vườn và những dấu chân đã thành vết hằn. Không ngoái lại nhìn em, không ngoái lại nhìn em”

Dẫu biết yêu em trong tuyệt vọng, nhưng anh vẫn chờ cho đến khi em mỏi mệt với những cuộc tình không bền đỗ :

“Anh đợi em nửa thế kỷ qua, đợi những mối tình em tắt vội. Anh lập ló bên bờ hy vọng, canh giữ cuộc đời em còn lại... Anh đợi em dài dài, cho đến một ngày anh hụt hơi... Anh chỉ sống trong giấc mơ anh, với khúc đợi tình vô vọng”

Đôi lúc nghĩ lại việc chờ đợi tình yêu của em trong những năm tháng qua, anh tự nhận thấy trái tim mình thật mù loà. Chỉ qua đôi mắt ướt biết nói, biết gọi mời mà anh đã lay động tâm hồn và chờ đợi. Chờ em trong khi em cứ mãi mê với những cuộc tình không điếm dừng. Nhưng biết nói thế nào cho em hiểu tình anh đây? Mối tình hoang tưởng như chuyện cô tích. Anh nhớ nhà văn Andersen cũng đã thốt lên: “Tôi đã phải trả một giá đắt vô cùng cho những truyện cổ tích của tôi. Vì chúng mà tôi đã từ chối hạnh phúc mà đáng lẽ tôi được hưởng, đã bỏ quãng thời gian mà đáng lẽ sức tưởng tượng mặc dù là mạnh mẽ và sáng láng, phải nhường cho thực tế“. Em thấy thế nào trong hai trường hợp anh và nhà văn? Riêng anh vẫn chờ tình em trong vô vọng, không nghĩ ai ngoài em. Tình anh là mối tình tuyệt vọng, nhưng anh đã quyết tâm, còn sống ngày nào thì vẫn mơ về...bên cũ, nơi có em. Thương cho mối tình đầy huyền hoặc qua lời thơ của Trần Yên Hoà, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã phổ thành một khúc ca thật xót xa cho nỗi chờ đợi một tình yêu vô vọng. **(KHÚC ĐỢI TÌNH, thơ Trần Yên Hoà)**

***Tình ta năm tháng mù khơi
Nhớ thương lệ nhỏ thành lời đón đau
Bao năm lòng vẫn ghen ngào***

Yêu em cách trở nỗi sầu miên man...

Với anh, yêu nhau không phải là thề thốt, hay ràng buộc nhau. Yêu chỉ là sự hòa nhịp cảm xúc trong trái tim của anh và em. Chúng ta đến và yêu nhau không phải vì những lời hoa mỹ, danh tiếng, vật chất... Chúng ta tìm kiếm, gặp gỡ và yêu cũng chỉ vì sự thôi thúc của trái tim mình đã bắt nhịp đúng tần số của nhau. Từ đó, anh thấy chung quanh mình thật nhiều màu sắc, lung linh trong ánh sáng của tình yêu. Anh cảm xúc khi thấy nắng vàng phủ trên đoá sen tàn trong buổi chiều thu muộn, bên bờ sông khi hai ta cùng ngồi ngắm. Hay vẻ đẹp huyền hoặc của ánh trăng đang hiện dần lên, trong buổi chiều mờ sương của ngày cuối tuần dã ngoại của đôi ta... Biết bao vẻ đẹp trong đời đã ngự trị trong hồn anh từ khi em bước nhẹ nhàng vào tình yêu của anh. Và em cũng cảm nhận những nét đẹp của cỏ cây, hoa lá như anh vậy. Tình yêu cứ thế mà thăng hoa. Nhưng đến một ngày, tình yêu đã bay xa. Anh ngỡ ngàng và đau khổ vô cùng. Đôi lúc anh ngắm lại nỗi đau vì cuộc tình chia xa giữa đôi ta và tự vấn lòng mình. Nhưng tất cả chỉ là mờ ảo, không chân dung. Anh nghĩ tại số phận. Lòng vẫn luôn nghĩ về :

“Có phải chẳng tình ta là liễu rũ. Yêu với trăng để soi bóng đêm về. Rồi ngày mai tình rất xa vời vợi. Chắp thêm buồn trên ngàn nhánh lê thê. Thương em tôi còn đó bên trời lạnh. Nhớ trên mi từng hạt gió cay nồng. Chiều đã về sao còn bên cửa đợi. Đến bao giờ em sẽ hết chờ mong”

Cảm giác cô độc luôn trong tim, thương em :

“Biển trời mơ gửi về em tất cả. Bản tình ca từ tạ giữa đêm dài. Vàng trăng kia chớ nhìn theo xa lạ. Xin cảm thương cho hai mảnh linh hồn. Trời lạnh vắng chợt thấy mình cô quạnh. Tình lẻ loi còn bám mãi trong tim”

Đôi khi anh nghĩ yêu em là đã làm khổ em :

“Em yêu hồi như cánh buồm xuôi gió. Giác mơ nồng chớ nhạt xoá vào đêm. Có phải yêu đưa em vào cay đắng. Chốn xa xôi lại thương nhớ một người”

Mưa sẽ làm em ray rứt nhớ thương :

“Ngày mưa rơi sẽ có ai làm bạn. Khi đã yêu có trang điểm nụ cười? Chuyện thời gian em khóc mưa từng ngày”

Riêng anh, luôn giữ mãi bóng hình em và tìm em trong giấc chiêm bao :

“Vết thương này anh cũng đau từng giờ. Tình chỉ thấy bằng chiêm bao mở lối. Giữa đêm gầy với dòng lệ đang rơi”.

Nhiều khi anh nghĩ đúng là số phận và tạo hoá đã trêu ngươi đôi ta. Đã tìm, đã gặp, đã yêu. Và giờ cũng đã xa nhau. Nỗi đau ở cả hai, cô đơn, lẻ loi. Nỗi nhớ về nhau chỉ có thể vui khi ta tìm gặp lại nhau trong giấc mơ mà thôi. Và mỗi khi nghĩ về em, lòng anh luôn dâng lên những cảm xúc tuyệt vời. Anh vẫn còn yêu em, quên em nào có dễ. Nhạc Vĩnh Điện đã chắp cánh cho thơ Trường Định, thành một

khúc tình ca sâu lắng. (**BÊN BỜ LỆ NHỎ**, thơ Trường Đình)

*Hồn tôi chiếc lá sắp rơi
Tháng năm nhìn lại một đời đắng cay
Tình yêu như giấc mơ say
Giật mình tỉnh giấc thấy cay lệ nhòa
Trên cao mây vẫn trôi xa
Cô đơn, tiếc nuối cũng qua một ngày.*

Trong chúng ta, khó ai có thể dám chắc cuộc đời mình mãi luôn suông sẻ, bình an và thong dong cho đến cuối một đời. Mỗi người một số phận, không ai giống ai. Cuộc đời chúng ta luôn là một chuỗi vận hành như con sông thời gian, tuôn chảy không ngừng. Ta cũng bị cuốn trôi theo. Niềm vui và nỗi khổ cùng song hành. Bóng tối nhiều hơn ánh sáng. Mất mát và tổn thương nhiều hơn hạnh phúc... , để rồi khi nhìn lại những tháng năm qua, lòng bồi hồi nuối tiếc trong nỗi ngậm ngùi. Tình yêu, danh vọng, sự nghiệp...tất cả chỉ là bóng mờ, hư ảo mà thôi. Càng đắm chìm trong những mê muội đó, ta càng đau khổ. Cuộc đời ta cũng giống như chiếc lá vàng thu, rồi cũng sẽ rơi theo chiều gió cuốn :

“Chút nắng còn vương đọng lại, trên thân cây xơ xác lá vàng thu. Đường như cố níu từng hơi thở, cũng đành thôi đau đớn lia cành. Một đời ôi mong manh cùng những cơn bão cuồng. Từng ngày ngó lại, thấy mỗi đau thương”

Nhưng bản năng sinh tồn vẫn luôn thấp thoáng đâu đó, ta sẵn sàng quên những tổn thương trong đời để sống với khát vọng của mình. Hy vọng trong tuyệt vọng, dù trong tâm vẫn còn đó vết thương tình yêu cùng nỗi cô đơn, lẻ loi trong những đêm dài mộng mị :

“Khi ta đang rơi rụng, sẽ với lấy tay đưa. Khi hy vọng tàn đi, qua từng đêm rã rời, chơi vui, chơi vui. Sao đời ta chật chội, mang thêm nhiều bận bịu. Thân ta còn lặn lội, giữa dòng đời quạnh hiu, cô liêu, cô liêu”

Không ai có thể sống thiếu tình yêu. Nhưng tình rồi cũng trôi theo dòng, để lại trong tim ta nỗi chơi vui, luyến tiếc :

“Theo tình nào trôi xa, trong ngày giông bão tới. Rồi từng đêm cơ khổ, ôi thềm chút ngọt ngào. Ta còn lại hư hao, ta còn lại trống vắng. Tình chỉ thêm hư ảo, tình lại quá xa xăm”

Vẫn đầy khát vọng dù rất mong manh :

“Mang bao nhiêu thân phận, trên chiếc lá mỏng manh. Đang trông một cơn mưa, đang chờ cơn gió lùa, đong đưa, đong đưa”

Một mai đời sẽ qua, nhưng vẫn cố níu kéo từng ngày :

“Xin đợi thêm một ngày, mai sẽ qua một đời. Mai nghe ra thật lạ, những

chuyện ngày hôm qua.. .bay xa, bay xa”.

Sau những cơn biến động lịch sử của đất nước, sau những bước thăng trầm, cùng những nỗi mất mát trong sự nghiệp, trong tình yêu, cùng những nỗi đau đớn, trần trở, hoài niệm về một thời đã qua, nhất là sau cơn bạo bệnh. Người nhạc sĩ tài hoa của chúng ta, vẫn luôn hy vọng về một ngày mai với ánh bình minh rực sáng, dù những tổn thương vẫn còn đọng trong tâm hồn vốn tinh tế và thật nhạy cảm của mình. Với những hoài niệm về một thời dĩ vãng, cùng những kỷ niệm đau thương, mất mát. Trong sắc nắng vàng mùa thu xứ người đang đến, nhìn ra ngoài sân vườn, thấy lá vàng rơi theo cơn gió. Chạnh lòng thương cảm chiếc lá cũng giống đời mình, cũng muốn xanh tươi, cũng muốn ở lại trên cành, cũng muốn có những cơn mưa làm lá tươi hơn, sáng hơn, sạch hơn... Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã chìm trong kỷ niệm, viết nên một khúc ca thật sâu sắc, ta nghe mà lòng vương vấn mãi.

“Bản chất của chân hạnh phúc rất kín đáo. Ta tìm thấy nó trước hết ở nội tâm“. -Joseph Addison. **(XIN ĐỢI THÊM MỘT NGÀY)**

*Nhớ về Đà-Nẵng quê tôi
Chiến tranh tan nát, nổi trôi một đời
Xót xa tác dạ sao vơi
Nước nhà khôn khổ thân rời xa quê
Bao năm lòng vẫn nảo nề
Quê hương mất dấu ngày về còn xa...*

Cuộc nội chiến tương tàn trên quê hương Việt Nam đã gây ra biết bao thảm cảnh cho mọi người dân trên mảnh đất hai miền Nam Bắc. Cùng thở chung một bầu trời, cùng là con dân Việt, cùng chung tiếng nói, cùng một màu da, mà nhìn nhau thù địch. Bao nhiêu xương máu đã đổ xuống để bảo vệ mảnh đất nhỏ bé miền Nam Việt Nam trước sự xâm lăng của phương Bắc. Có người lính trở về thân thể xác xơ, kẻ gửi lại nơi chiến trường một vài bộ phận thân thể, cũng có người không còn gì ngoài tám thẻ bài, chiếc ba-lô lỗ chỗ vết đạn hay lá thư còn đang viết dở... anh ở đâu? Họ ra đi hay còn trở về được, cũng chỉ mang lại tang thương trong lòng và nỗi đau cho gia đình. Hệ quả của chiến tranh thật khủng khiếp: con mất cha, vợ mất chồng, mẹ mất con... Vết thương lòng trong cuộc chiến tương tàn vẫn là nỗi ray rứt của những người con dân Việt. Thảm thoát thể mà đã 37 năm, kể từ ngày ấy : 29/3/1975, ngày Đà-Nẵng quê nhà yêu dấu của tôi đã :

“Ngụm cafe buổi sáng bỗng dưng nghẹn nửa chừng. Ta nghe tim vỡ nát, người xướng ngôn lạnh lùng : Đà-Nẵng đã bỏ cuộc, Đà-Nẵng đã tan hàng, Đà-Nẵng đã giải phóng(!), Đà-Nẵng đã sang trang”

Cảm giác trong tôi :

“Vị cafe quá đắng, sớm ba mươi tháng ba, bản tin nghe quá muộn, Đà-Nẵng chết hôm qua”

Nhìn lại gia đình, bà con, quê nhà khi Đà-Nẵng được “giải phóng“, đau long :

“Cha tôi vừa bảy chín, già một đời “ngụy quyền“. Anh tôi là công chức sau khi là “ngụy quân“. Chị tôi vợ “lính ngụy“, em tôi hẳn bỏ trường. Bà con tôi thất sắc, đồng bào tôi tang thương”

Nỗi đau khi nhớ về quê nhà ngày ấy :

“Bây giờ trời đang nắng, nơi tôi hẹn về thăm, tôi nghe ra gió bão, Đà-Nẵng giờ mất tâm”

Đà-Nẵng mất, miền Nam Việt-Nam mất, quê hương đất nước tôi triền miên chìm trong tăm tối. Và ngày 30/4 được gọi là Tháng Tư Đen, nhắc nhớ lại một giai đoạn đen tối nhất trong lịch sử của dân tộc Việt Nam. Bài hát “Đà-Nẵng 29-3” là tâm sự của một sinh viên đang du học ở nước ngoài, khi nghe tin quê nhà của mình đã mất vào ngày tang tóc đó. (**ĐÀ-NẴNG 29/3, thơ Lê Hân**)

***Bao năm lòng những đón đau
Viết lên những khúc ca sâu nước non
Dù xa tâm vẫn sắt son
Quê hương nỗi nhớ vẫn còn trong tôi
Rời xuân sẽ sớm về thôi
Lời thơ tiếng nhạc một thời mãi vang.***

Là một con dân Việt, người nhạc sĩ Vĩnh Điện còn là một người lính. Nét tài hoa bẩm sinh của ông đã sớm bộc lộ qua những sáng tác âm nhạc từ thuở còn rất trẻ. Bầu trời cao rộng cùng sóng biển bao la Nha Trang thuở ấu thơ đã làm thăng hoa nét tài hoa, cùng lòng yêu quê hương, qua những nhạc phẩm đầy tình tự dân tộc. Những tác phẩm đã nói lên tất cả nỗi niềm đau thương, những mất mát, những đổ vỡ về tình người, tình yêu, tình gia tộc khi chiến tranh hiện diện và hòa bình là ước mơ tha thiết nhất của ông. Đó cũng là niềm mơ ước của nhân loại. Ta hãy lắng nghe :

“Lá rơi, lá rơi, ngoài hiên gió, tiếng nhạc nào lên vút cung mây. Tiếng bản khoăn trần trở khúc lưu đầy. Tiếng nhạc nào bay cao, bay cao... thênh thang. Như đường bay trên không gian bằng bạc. Gọi hồn quê mùa bão nổi phong ba. Giọt lệ nào chan hoà xót xa”

Nỗi niềm về quê hương trong những khúc ca :

“Ơi quê hương, vết thương sỏi đá. Người hãy nói tôi nghe chuyện hoà bình. Chao ôi, cuộc chiến tranh dài, khốc liệt điêu linh. Những khúc quanh tù đày nghiệt ngã. Hãy hát đi em, hát cho quên hận thù, quên tất cả. Quên đất

nước mình phân tranh tôi tớ. Cùng máu đỏ da vàng, mà nhìn nhau như kẻ lạ không quen. Hát đi em, hát đi em. Em có nhớ về những ngõ không đèn. Em có nhớ về... thằng chẵn trâu trên cánh đồng người lửa hạ”

Và :

“Tôi nhớ về quê hương, ơi quê hương khổ đau ròn rã. Giữa phố lạ, sao nghe chùng rất lạ. Mưa ngoài trời, mưa buốt giá trong tim. Ai đi tìm, ơi bóng chiều, ơi dấu xưa. Thoáng đâu đây còn gợn chút âm thừa. Ôi nhớ quá, Nha Trang ngày trở gió. Như sông nhớ một vầng trăng thuở nọ...”

Hỡi em, người em gái hiền hậu của tôi. Nghĩ về em, tôi vẫn :

“Nhớ khôn cùng em hiền hậu tuyệt vời, em gái Phương Đông. Có phải chăng em đang ngồi vá áo, vá đau thương khổ não mỗi mòn. Mình hẹn nhau, niềm hy vọng vẫn còn. Ta cùng mơ xuân thanh bình Quê Mẹ. Rồi tôi làm thơ, rồi anh viết nhạc và em hát ca. Lời tha thiết đậm đà tình yêu thương”

Hy vọng một ngày mai thanh bình sẽ trở về trên quê hương, chúng ta sẽ:

“Có phải mùa xuân đang tới, những mầm non đang trở lộc. Ta hát khúc ca tương phùng, hẹn xuân nào đi lễ chung. Tiếng mõ ban sớm an hoà, chuông thánh đường chiều thanh thoát. Như vầng thơ như tiếng nhạc, trên khắp cánh đồng nhân gian”

Cuộc chiến tranh xảy ra từ lòng quê hương đã là nỗi đau cho cả dân tộc. Cuộc chiến kéo dài đã để lại vết thương lòng không bao giờ khỏi. Bởi lẽ ký ức kinh hoàng trong những năm tháng dài lửa đạn, người chết như rạ, đồng khô cỏ cháy, nhà tan cửa nát cùng những cuộc chia ly, mất mát khi đi tìm tự do trong những cuộc trốn chạy trên biển, trên đường bộ... đã và sẽ mãi luôn là dấu ấn, là hồi ức kinh hoàng của tất cả người ra đi nếu còn sống và của những người còn ở lại. Nỗi đau, nỗi nhớ thương, cùng hoài niệm sẽ luôn là chất liệu cho cuộc sống của những người con ly hương. Nhà thơ Tuệ Nga, với tâm hồn luôn hướng về những kỷ niệm của một thời đã qua, khi nghe những nhạc phẩm đầy tính nhân bản của nhạc sĩ Vĩnh Điện, đã kết hợp nỗi mong nhớ, nỗi hy vọng về quê hương qua vầng thơ thấm đậm lòng hoài hương. Và người nghệ sĩ đã phổ thành một nhạc phẩm thấm đượm chất nhân văn, gây cảm xúc tuyệt vời cho người nghe. **(CÓ PHẢI MÙA XUÂN ĐANG TRỞ LỘC, thơ Tuệ Nga)**

*Thân như hạt bụi hồng trần
Vương trên nhánh cỏ ân cần ngọn lau
Gió mưa thổi mãi ngàn dâu
Tha hương một kiếp mãi sầu bụi ơi...*

Đời người, đến một lúc nào đó, bất chợt thấy tóc úa màu thời gian, chạnh

lòng, ngẫm nhìn lại chặng đường mình đã qua, lòng băng khuâng tiếc nuối, khi thấy cuộc đời dù trôi nổi bôn ba, cuối cùng cũng chỉ là phù du, cát bụi lại trở về cát bụi, không có gì trên cõi đời là vĩnh hằng. Niềm vui chưa qua, khổ đau lại đến. Có sinh tất phải có tử. Mọi vật đều mong manh, hư ảo như hạt bụi đường và thân ta cũng chỉ là một hạt bụi trong hàng bao la vô tận những hạt bụi ở chốn trần gian này mà thôi :

***“Có hạt bụi nào vừa bay qua đây. Hạt bụi băng khuâng trên nhánh cỏ gầy.
Hạt bụi hững hờ bên hàng giậu biếc. Hạt bụi tha thiết vương áo em thơ”***

Và tình cờ :

“Hạt bụi tình cờ giữa dòng tâm sự. Đi từ quá khứ vọng tới tương lai. Mắt lệ u hoài bụi nào vương vất. Nguồn sâu chất ngất hạt bụi hồng trần”

Nỗi buồn tha hương :

***“Ai đi tìm xuân, mùa xuân rất cũ. Lòng kẻ tha phương ơ chiều phong vũ.
Ta như hạt bụi đầu non cuối ghềnh. Về đâu về đâu, hồn sâu lênh đênh”***

Tất cả chỉ là phù du :

***“Biển trời mênh mông, thơ nào nhẹ tênh. Nghe từ vô thủy, sắc không ảo
hình. Ai về hỏi mình, ai đi hỏi gió. Một vòng mây nổi, một vòng phù du”***

Tất cả chỉ là vô thường :

***“Mơ đóa chân như trong chiều gió lộng. Gió lộng tà huy có bước chân đi.
Quyển sách gấp lại, ngày mới mở ngày. Ngoài hành lang vắng... gió bay, bụi bay”***

Thời gian cứ âm thầm trôi mãi như dòng song. Xuân, hạ thu đông cứ thế mà tiếp diễn. Con người mãi theo guồng quay của nhịp sống như đuổi hình bắt bóng. Dòng đời cứ thế vô tình cuốn trôi mọi thứ vào quá khứ, phủ lên kiếp phù sinh một lớp bụi mờ. Tất cả đều là hư ảo, kể cả thân ta. Một sáng nào đó, ta thảng thốt, bàng hoàng khi thấy mái tóc xanh ngày nào nay đã đổi màu trắng xóa. Giờ ta đã được gì? Hay tất cả những bôn ba vất vả tìm kiếm cả đời mà ta nghĩ đó là hạnh phúc rồi cũng chỉ là hư huyền? Ta chợt thấy chỉ còn nơi quay về là tâm hồn mà thôi. Hạnh phúc nhất của con người là tâm tĩnh lặng. Tĩnh lặng để nhìn lại mình, để thấy đời người rồi cũng phải có điểm kết thúc. Cả cuộc đời vất vả, tìm kiếm cũng chỉ là chạy theo ảo mộng, không thực. Cuối đời nhìn lại, thân ta nào khác chi hạt bụi bay theo làn gió. An nhiên tự tại chấp nhận mọi việc xảy ra. Nhà thơ Tuệ Nga, với tâm hồn thấm đẫm chất thiền, đã quán chiếu nhìn lại mình, nhìn lại người nơi xứ lạ quê xa mà cảm tác nên bài thơ. Và người nghe thấy lòng thật bình an khi thưởng thức bài hát đã được nhạc sĩ Vĩnh Điện phổ thành ca khúc. **(HẠT BỤI HỒNG TRẦN, thơ Tuệ Nga)**

***Thương con bé bỏng à ơi
Mẹ ru con ngủ cùng lời ước ao***

*Ngoài kia sóng vỗ rì rào
Ngân vang trong gió như chào đón con
Ra đi nhớ giữ lòng son
Quê nhà thơ ấu mãi còn khắc ghi.*

Ai trong chúng ta cũng đã từng được mẹ ôm trong lòng, ru ngủ trong những ngày thơ ấu. Được nằm gọn trong lòng mẹ ru, thật là một niềm hạnh phúc, một cảm giác thật êm ái và an lành. Lời mẹ ru bao giờ cũng là những lời nhân nghĩa, những lời đạo đức, những lời ghi nhớ tiền nhân khai phá và dựng xây nước non. Thật vậy, những lời ru luôn là những dấu ấn sẽ đọng mãi trong tâm hồn chúng ta từ tuổi ấu thơ đến lúc trưởng thành và theo suốt cả cuộc đời. Khi mẹ ôm ta trong vòng tay, mẹ bao giờ cũng gửi những mơ ước của mình cho con qua lời ru ngọt ngào. Và ta thường ví lòng mẹ như biển, lời mẹ là tiếng sóng, vòng tay mẹ :

“Vòng tay mẹ ngỡ vông trời. Bước chân nhẹ nhàng chơi với chim chuyền. Âm thanh sóng vỗ biển hiền. Hoà cùng tiếng gió của miền thùy dương. (Ru con, ru con ơi à)”

Lời mẹ ru mênh mang, như biển rộng sông dài :

“Ru con ru cả biển thương. Mẹ mơ thế giới bốn phương thái hoà. Bầy con chập cánh bay xa. Không gian tứ hải đều là anh em. (Ru con, ru con ơi à)”

Mẹ ru con trong đêm, tiếng sóng ngoài kia vẫn luôn rì rào, mẹ gửi lời ru của mình theo sóng :

“Ru con dỗ giấc êm đềm. Bên bờ Thanh Hải sóng đêm rì rào. Ru con lòng những ước ao. Gửi vào sóng vọng dạt dào nhấp nhô. Ôn đây Trời Phật độ cho. Thuyền con đỗ bến giấc mơ xứ người”

Lòng mẹ như thuyền nhớ biển:

“Nhưng lòng mẹ nhớ biển khơi. Nhớ từng tiếng sóng à ơi đêm trường. Con ơi chớ quên biển thương. Chuỗi ngày thơ ấu sóng thường ru con”.

“Nơi ả nấu yên ổn nhất là lòng mẹ” (Florian). Lòng ta luôn có cảm giác bình an khi đứng trước biển trong một ngày trời cao xanh và mây trắng. Nhìn biển, ta tưởng chừng như vòng tay mẹ đang ru ta trong tiếng sóng vỗ bờ. Lòng mẹ thật bao la như biển khơi. Mẹ là biển và biển cũng là mẹ. Mẹ luôn dang tay ôm con vào lòng, dù con bao nhiêu tuổi. Mẹ đã lo lắng cho con biết bao khi con ra đi tìm tự do. Và trong cuộc vượt thoát đến được bến bờ bình an, cũng nhờ vào lòng mẹ của biển thương. Họa sĩ Thanh Trí đã lặng lòng nhớ lại cuộc đời mình trong cơn biến động của quê hương. Nhờ mẹ biển dang tay, nhờ ơn Trời Phật độ, các con đã bình an đến bến bờ tự do. Và nay, khi đứng trước biển mênh mông, bà đã cảm xúc viết nên bài thơ thật hay. Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã hoà mình vào lời thơ, tạo nên một nhạc phẩm với nhịp điệu tha thiết và đầy âu yếm làm người nghe hiểu được lòng mẹ thương

con như thế nào. *(TIẾNG SÓNG RU CON, thơ Thanh Trí)*

*Con tôi áo trắng thơ ngây
Mắt nai ngơ ngác tràn đầy mây bay
Tơ trời thắm sáu bữa vầy
Phủ lên áo lụa ngập đầy hoa tươi
Nhìn con mẹ thấy lòng cười
Tặng con sinh nhật một trời yêu thương...*

Làm cha mẹ, không gì hạnh phúc cho bằng nhìn con mình mỗi ngày một lớn khôn, ngoan ngoãn và dịu dàng. Hồi con gái của mẹ đang tuổi trăng tròn! Mẹ cũng từng đi học, cũng đã trải qua những cảm giác vui có, buồn có, băng khuâng và cả nhớ thương vợ vắn, khi thấy những chùm hoa phượng đỏ thắm đang lung linh trong nắng hạ về. Hay vắn vương khi những dòng lưu bút được viết trong nỗi nhớ bạn, với màu tím thương yêu. Nhìn con cùng chúng bạn trong tà áo trắng của trời Tháng Sáu, mẹ thấy thật ấm lòng. Con như những nụ hoa bé nhỏ trong vườn :

“Áo tơ trời Tháng Sáu, tặng con làm quà vui. Có chùm hoa nụ nhỏ, chụm đầu trong áo cười. Tháng Sáu mùa rất xa, sân trường nở đầy hoa. Oï phượng hồng tươi thắm, trên áo lụa màu ngà”

Giờ con đã là thiếu nữ, mẹ luôn nghĩ về con :

“Thiếu nữ cười trong nắng, thiếu nữ cười bên hoa. Áo lụa tơ óng mượt, trong dáng người thướt tha. Thời gian thời gian qua, năm nay trời Tháng Sáu. Cho con áo lụa hoa, có nghe hoa thân ái”

Và Tháng Sáu này, với mẹ là tháng đặc biệt vì mẹ đã có con :

“Thời gian thời gian qua, năm nay trời Tháng Sáu. Có nghe hoa thân thì, yêu người hiền nét na. Hoa cười vui vui quá, trên tà lụa lướt là. Áo tơ trời Tháng Sáu, sinh nhật con là quà”

Mùa hạ thường bắt đầu vào Tháng Sáu, khi tiếng ve đang ngân vang trên các cành cây ngọn cỏ. Hoa phượng cũng khoe mình bằng những sắc màu đỏ thắm, và nắng cũng rực rỡ hơn khi bùng mình trên sân thật chói chang. Những tà áo trắng thơ ngây như những đàn bướm trắng, không còn tung bay khi hè về, sẽ tạm nghỉ sau những tháng ngày học tập vất vả. Đây đó những mái đầu chụm nhau lại, cười đùa, chuyền tay nhau những cánh hoa phượng rơi trên sân. Đâu đó có những đôi mắt hơi ươn ướt, trao vợi quyền lưu bút... Tất cả những hình ảnh này mãi mãi là nỗi nhớ khôn nguôi trong cuộc đời mỗi người chúng ta, khi nghĩ về thời học sinh. Năm nay, cũng Tháng Sáu, Nữ sĩ Tuệ Nga, mừng sinh nhật con gái mình trong tâm trạng vui tươi, hạnh phúc vì con mình luôn vắn là đứa con bé bỏng, nét na dịu dàng trong nắng tơ trời Tháng Sáu bằng một bài thơ thật hay. Và qua tài phổ thơ của

mình, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết thành một khúc ca vui tươi, thật trong sáng nhẹ nhàng. **(CÓ CHÙM HOA NỤ NHỎ, thơ Tuệ Nga)**

*Lời thơ ngày ấy chơi vơi
Yêu thương anh viết một thời thu qua
Nhớ nhung rồi cũng trôi xa
Trăm năm dù có chỉ là sắc không
An nhiên tự tại trong lòng
Trăng nghiêng nửa mảnh sầu mong chóng tàn...*

Tình yêu làm cuộc sống của con người thêm ý nghĩa. Tình yêu là động lực để ta vươn lên, vượt qua những nghịch cảnh trong cuộc sống. Tình yêu biến điều không thể thành có thể. Tình yêu quả là bí ẩn, kỳ diệu và luôn có những bất trắc. Ta chỉ có thể biết chắc mình đang được yêu trong lúc này, thế thôi. Bởi lẽ trong cuộc sống, luôn có những yếu tố bất ngờ, ta không sao tránh được. Chúng ta rồi cũng rời xa nhau. Em hồi tưởng lại tình yêu của đôi ta ngày xưa. Những lời yêu trao nhau, những bài thơ anh viết tặng em cùng những tháng ngày có nhau. Tất cả giờ chỉ là hư ảo:

“Hoa xưa nụ ấy thâm thì. Bài thơ anh tặng bay đi hướng nào. Đất trời xưa bỗng xôn xao. Thơ ra biển gió, thơ vào sông trăng. Trăm năm thì vẫn lẽ rằng. Cầm bằng mây nổi, cầm bằng hư vô”

Những lời thơ thật tha thiết ngày nào, viết bằng con tim của anh, luôn làm em :

“Lệ nào ai nhỏ thành thơ. Bài thơ năm ấy ngẩn ngơ thu này. Rượu sầu không uống mà say. Thơ sầu không đọc, lệ đầy trong tim”

Nhưng nghĩ cho cùng, em thấy tất cả cũng chỉ là :

“Áo hình sao lại đi tìm. Thì ra biển dạo, an nhiên với chiều. Hoa xưa nụ ấy hư không. Hoa xưa nụ ấy đẹp lòng thơ tôi”

Lòng chơi vơi :

“Ô hay gió cũng bồi hồi. Trang thơ chép nửa trang đời buồn tênh. Đêm nay mình đọc thơ mình. Trăng lên nhẹ nửa vành trăng nghiêng. Dường như tiếng nhạc êm đềm. Dư âm tiềm thức nửa viên trăng mơ...”

Một khi tâm của chúng ta đã tĩnh lặng, đã nhận thấy được quy luật của thời gian và sẵn sàng chấp nhận mọi sự việc trên đời không có gì là bất biến. Trăng tròn rồi khuyết, hết ngày lại đêm. Hạnh phúc và đau khổ. Tình có rồi lại không. Tóc mới ngày nào còn xanh, giờ thì đã màu. Thời gian vô cùng, không gian vô tận...nhưng đời người thì có hạn. Do vậy ta phải biết cách trân trọng và nâng niu sự sống cũng như những gì đang có trong tầm tay. Giữ tâm bình an, chấp nhận mọi việc đến, có thể ta sẽ thấy lòng mình an nhiên, tự tại. Từ đó ta sẽ thấy an vui và

sống tích cực hơn với đời. Với thêm một bài thơ của nữ sĩ Tuệ Nga, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã gửi đến người nghe một nhạc phẩm phảng phất nét thiền, nghe thật thanh thoát và dịu êm. (*NỬA VIÊN TRẮNG, thơ Tuệ Nga*)

*Bao năm thương nhớ vô cùng
Bỗng nhiên ta lại tương phùng nơi đây
Tâm tư gói trọn tháng ngày
Hương xưa nhớ lại ngất ngây cõi lòng...*

Những tưởng tình yêu của chúng ta sẽ mất dấu sau cuộc chia tay đầy nước mắt đó. Trong cơn biến loạn của quê hương, mỗi người mỗi ngả. Anh ra đi mang theo bóng hình em trong tim. Làm sao anh có thể quên đi những kỷ niệm dấu ái của đôi ta, anh vẫn nhớ hoài nụ cười xinh cùng những lời dịu dàng, những sẻ chia trong cuộc sống cũng những lo âu cho anh khi anh sống đời quân ngũ... Những hồi ức luôn làm lòng anh quặn thắt, tim anh xót xa. Đôi lúc anh có những giấc mơ hải hùng khi nghĩ về em. Lặn độn nơi xứ lạ quê người với nhiều lo toan để tồn tại, nhưng hình bóng em vẫn luôn mãi trong anh. Đời người là một chuỗi dài của gặp gỡ, của chia xa và của cả bất ngờ :

“Bất chợt chiều mưa bay, bất chợt chiều gió bão. Tháng năm dài mong đợi, anh về đây em ơi! Anh về đây em ơi! Bất chợt chiều Renton, đợi mùa xuân trở lại. Bất chợt tình đẹp quá, ngỡ lòng mình đang say”

Anh bồi hồi nhớ lại :

“Renton ơi một ngày, bù tháng năm mong đợi. Bàn tay trong bàn tay, sao lòng ta bối rối. Tình chiều nay vẫn gọi, anh đã về em ơi! Nắng chiều nay thương nhớ, chuông tim ai rung hoài”

Sau bao năm sống đời lữ thứ, cũng còn một niềm vui, một hạnh phúc :

“Bất chợt một chiều vui, mọc trong đời lữ thứ. Bất chợt tình đẹp quá, mùa xuân về em ơi!”

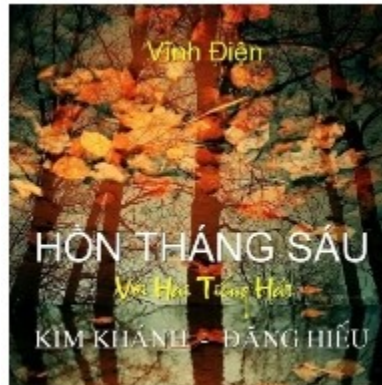
Mãi mê với cuộc sống đời thường, nhưng nỗi nhớ về em, về tình yêu của chúng ta ngày nào vẫn ngự trị trong tâm hồn anh. Làm sao có thể quên đi một thời mơ mộng và hạnh phúc. Chúng ta chia tay thật bất ngờ và lại gặp nhau cũng thật bất ngờ. Anh đã bất chợt tìm lại mùa xuân của lòng mình.

“Trên thế gian này chẳng có vị thần nào đẹp hơn thần mặt trời, chẳng có ngọn lửa nào kỳ diệu hơn ngọn lửa tình yêu” (M.Gorki). (*BẤT CHỢT CHIỀU RENTON, thơ Trần Thế Phong*)

Với CD 12- “Bên Bờ Lệ Nhớ”, qua những vần thơ của các thi sĩ thân hữu, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã phủ lên chúng những cung bậc âm thanh rất lạ. Gây xúc động

xen lẫn đón đau về những mất mát của quê nhà một thời lửa đạn. Những luyến tiếc, ray rứt về một tình yêu mong manh, tan vỡ. Những hy vọng về cuộc đời khi cuộc sống mong manh... Nét nhạc của ông càng lúc càng thăng hoa trong những ca khúc phổ thơ.

ALBUM 13 - HỒN THÁNG SÁU

*Ngày Cha tháng Sáu mỗi năm
Chạnh lòng bao nỗi thặng trầm đã qua
Thời gian dù có trôi pha
Con ơi hãy nhớ Ngày Cha mà về
Lòng cha như ánh sao khuê
Mãi soi muôn dặm đường về cho con*

Khi nghĩ về đấng sinh thành, ta thường nghĩ ngay về mẹ. Về một thời bé bỏng nằm trong vòng tay mẹ được vỗ về hát ru, được bú mớm, được nựng nịu, được dìu dắt những bước chân đầu đời.. và với ta, mẹ là tất cả. Thường chúng ta ít nhắc về cha. Có khi nào ta tự hỏi sao mình không nghĩ về lòng cha mà chỉ nghĩ đến tình mẹ vậy? Hay khi nghĩ về cha, chúng ta chỉ nghĩ đến hình ảnh nghiêm nghị, ít nói và có khi là xa cách, khó gần, dù ngay cả khi ta vừa mới chào đời, cha vẫn luôn túc trực, mắt rướm lệ mừng khi thấy hình hài con mình khoẻ mạnh. Và cha mẹ đều thương con như nhau, chỉ khác nhau cách biểu lộ. Cố nhớ về cha, có lẽ chúng ta phải hồi tưởng lại thuở ấu thơ, khi ta chập chững bước đi, cha đã công kênh đặt lên cổ, hay làm ngựa cho ta ngồi để mẹ dứt muỗng cháo, thìa nước... để chợt nhớ câu ca dao:

“Ơn cha như núi như non

Hy sinh tất cả cho con nên người”

Chính vì được ví như núi, ta cảm thấy công ơn của cha thật to lớn như dáng núi, làm nên những nỗi e ngại chẳng khi nói về cha? Từ xưa, xã hội đã tự phân công mẹ là người lo lắng mọi việc trong nhà, và việc lo toan, bươn chải vất vả kiếm tiền để nuôi sống gia đình là cha. Lo đối phó ngoài xã hội thật mệt mỏi, nên khi về nhà, cha chỉ muốn yên tĩnh, đôi lúc sự bức dọc hiện lên trên gương mặt, khiến ta cảm giác cha thật khó gần, nên sợ sệt. Thế là ta len lén tránh, không dám đến gần cha mình. Lúc đầu là như thế, từ từ cha con xa cách. Chẳng bù khi ở bên mẹ ta luôn được chiều chuộng, muốn xin gì mẹ cũng cho... Ta không cần biết tiền ở đâu ra để khi ta xin mua thứ này, mừng sinh nhật nọ... mẹ luôn cung ứng.... Theo thời gian, con lớn khôn, cha chỉ nói khi cần thiết. đúng nơi đúng chỗ, truyền dạy kinh nghiệm sống. Ta nhận thấy mẹ là tình cảm, cha là lý trí. Giữa cha và con có một khoảng cách vô hình theo sự lớn khôn của con từ đây. Cha chỉ góp ý, chỉ dạy cho ta những điều tốt đẹp nhất. Và cha cứ chăm chỉ làm lụng kiếm tiền nuôi sống gia đình, không một lời than trách hay đòi hỏi các con phải có bổn phận gì đối với công ơn dưỡng dục của cha mẹ. Cha luôn hy sinh thầm lặng. Chỉ mong con học hành đến nơi đến chốn và sống biết trên dưới, có đạo đức.

Sau Ngày Mẹ (tháng Năm) là đến Ngày Cha (tháng Sáu). Vậy ngày này với vai trò làm con, báo hiếu thế nào đây? Theo thời gian, khi con trung niên, cha cũng đã già. Tục ngữ có câu: “Trẻ trông cha, già trông con”. Cha nghĩ hiếu chỉ là tự nguyện, là tấm lòng không bắt buộc. Các con của cha mãi lo gia đình riêng của mình, lo sự nghiệp, bè bạn, nên chệnh mảng trong việc thăm viếng, hỏi han bậc sinh thành. Có nghĩ đến cha cũng chỉ là qua loa, thoáng chốc... Chậm thăm viếng với lý do bận, không có thì giờ. Con đâu biết rằng báo hiếu cha chỉ cần lời thăm hỏi thường xuyên, chăm nom sức khỏe, miếng ăn, giấc ngủ thế nào. Cố gắng hiểu lối sống của cha mẹ, cố gắng ở cạnh và giúp cha mẹ hoàn tất cuộc đời với lòng yêu thương và nhẫn nại. Nếu đợi con có thì giờ nghĩ đến mà báo hiếu, thì e lúc ấy... đã muộn. Có ân hận cũng không còn kịp để ân hận. Để tháng Sáu không còn là :

“Trời tháng Sáu sao chiều hiu hắt. Ngày đã bạc màu, hạt nắng nào còn vương, thì vẫn còn chút hoài mong. Khi đêm chìm trong bóng tối, ước mơ rồi cũng sẽ tàn phai”

Sau cuộc nội chiến tương tàn, người nhạc sĩ vốn là một quân nhân QL/VNCH, ông đã bị ở tù một khoảng thời gian tương đối dài. Trải qua bao trại tù khắc nghiệt. Ranh giới giữa sự sống chết chỉ trong gang tấc. Để lại nơi quê nhà người vợ trẻ và đàn con thơ dại đang cần sự hình thành nhân cách qua bóng dáng người cha. Thật đau lòng khi nghĩ về con trẻ và những trăn trở trong lòng :

“Có dành một chút tình con để nhớ về cha, khi tuổi già chắt chùng. Đâu những người con ngày hôm qua còn ôm ấp và gục đầu say giấc trong lòng cha”

Đáng lòng, người cha đã lặng buồn khi nghĩ về những năm tháng đã qua không có mình kề bên, các con đã thiếu vắng tình cha. Đôi khi tiếng lòng của ông cứ mãi ẩn sâu trong tâm, không nói ra để con hiểu mình, dù tình thương với con rất bao la. Lòng ông :

“Rồi hôm nay một mình để cha ôm tủi hờn tháng Sáu. Có nghe âm giọt lệ làm héo úa môi khô. Vì tháng Sáu mỗi mòn trong tim cha, chất thêm từng ngày trên đôi vai già nua”

Đôi với con trẻ, giai đoạn đầu đời rất cần thiết cho việc trưởng thành sau này của con, nhưng tiếc thay vì hoàn cảnh, lại vắng bóng người cha. Cha như cây tùng, cây bách, vươn trong bão tố, là trụ cột che chở cho mái ấm gia đình. Hồi tưởng lại, thương những đứa con thiếu thôn tình cha suốt năm tháng ấu thơ. Tuổi thơ bị hụt hẫng. Lòng người cha đau đớn, chỉ nghĩ :

“Lạc mất tuổi thơ nên quên dấu yêu xưa, và những người con quên mất “Ngày Của Cha”.

Sau những biến cố tang thương xảy ra trên quê hương, cùng những năm tháng dài tù tội trở về với hàng hàng, lớp lớp ký ức không bao giờ nguôi. Giờ đây, khi bóng chiều dần buông xuống nơi quê tạm và Ngày Cha đã đến. Ông ngồi bên góc hiên nhà, luyến nhớ những năm tháng đã xảy ra trong cuộc đời mình, Chạnh lòng, người nhạc sĩ với trái tim tinh tế, nhạy cảm, đã viết nên khúc nhạc “Hồn tháng Sáu” thật xúc động, khiến những ai đang là con phải xót dạ nhìn lại mình. Lời nhạc nhẹ nhàng nhưng thật sâu lắng và xót xa.

“Bạn không cần phải đắn đo phân tích cha chúng ta là người như thế nào, vì lúc nào lòng cha cũng thật vĩ đại” - Anne Sexton - **(HỒN THÁNG SÁU)**

***Thương em một thuở ngây thơ
Bước chân vụng dại bên bờ yêu đương
Hồn anh vẫn cứ tha phương
Tìm trong quên lãng gió sương một đời***

Tình yêu là một điều vô cùng kỳ diệu mà tạo hóa đã ban phát cho con người chúng ta. Không có tình yêu, tất cả mọi điều đều trở nên vô nghĩa. Những khoảnh khắc tưởng như vô hình và êm ái ấy, đôi khi lại là điều chúng ta phải tìm kiếm cả cuộc đời.. Bởi lẽ yêu và được yêu như bề mặt và bề trái của một vấn đề. Yêu khi cả hai con tim cùng chung nhịp đập, cùng nhìn chung một hướng. Trong tình yêu của đôi ta, khi nghĩ đến tình em, anh thật trần trở, xót xa. Không biết nói thế nào với em, bởi tình em thì khôn cùng. Em đã đến, đã yêu anh với tất cả tấm lòng thơ ngây, trong sáng. Nhìn nhận cuộc sống chung quanh với một ánh nhìn trong veo đầy ắp lòng nhân ái. Trong khi với anh, một người đã phải trải qua bao nỗi cay đắng trong

đời, đã từng bao phen cận kề sinh tử, nên :

“Tâm hồn anh như cánh đồng. Tình em - những bước chân cừu im lặng. Cánh đồng mọc toàn cỏ đắng. Tội nghiệp cừu non chưa biết gian truân. Tâm hồn anh, có khi là sa mạc. Thức ăn xanh chỉ là ảo giác. Tội nghiệp cừu non thơ ngây. Không bao giờ tin điều có thật”

Cuộc sống vẫn cứ trôi, mặt trời vẫn mọc và tỏa sáng mỗi ngày, và em vẫn ngây thơ đi trên con đường tình yêu của mình với tia nhìn đầy hy vọng, dù có anh hay không có anh :

“Mặt trời mọc mỗi ngày, trên con đường em đi tới. Miền hạnh phúc lưu đầy, vùng khổ đau sáng chói. Nơi có anh, nơi không có anh. Với mắt cừu non thao thức. Nơi chỉ đêm tuyền màu xanh”

Mạng nặng nỗi u hoài , thao thức cùng những nỗi đau về một thời đã qua, trái tim anh đã bị tổn thương sâu sắc. Tâm hồn anh giờ không còn có thể cùng em ngân lên những nốt nhạc tình yêu. Anh thật không nỡ nói lên những cảm nghĩ của mình đối với tình em, cũng như nói rằng trái tim em đã đi lạc. Anh chỉ còn biết :

“Tâm hồn anh một cánh đồng hoang, ngập đầy cỏ đắng. Tội nghiệp bước em lang thang. Những dấu chân cừu im lặng”

Tình yêu là sự rung cảm đồng điệu của hai tâm hồn. Trong tình yêu của em, anh không thể nào cùng em hòa chung nhịp đập con tim. Bởi lẽ sau những nỗi đau anh phải chịu đựng trong những năm tháng đã qua, có thể tâm hồn anh đã chai sạn và con tim anh đã không còn vang vọng nhịp đập vì đã bị nhiều vết rạn nứt. Năm tháng đã in vết hằn sâu trong tâm hồn anh, nỗi đau phải chịu đựng không thể phai. Tâm hồn anh giờ đây chỉ có thể ví như cánh đồng hoang mà thôi. Trong khi em, với tâm hồn trong sáng, cùng cách cảm thụ cuộc đời dưới góc độ đầy màu sắc. Và cũng chính với cách nhìn còn thơ ngây, chưa vướng bụi đời đó mà em cứ bước những bước chân đầy vụng dại vào ngưỡng cửa tình yêu, không một chút nghi ngờ, e ngại. Với lời thơ của thi hữu Lữ Quỳnh, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã phổ thành một khúc ca đầy nỗi thương đau, khiến người nghe thấy lòng chơi vơi. ***(NHỮNG DẤU CHÂN CỪU LẶNG IM, thơ Lữ Quỳnh)***

***Thức giấc cùng ánh bình minh
Sau ngày giông bão ân tình chưa vơi
Lòng tôi vẫn cứ không rời
Lời thơ vụng dại cùng lời thiết tha
Yêu đời không muốn rời xa
Và em tôi nữa dù là chưa quen...***

Với tâm hồn đầy ấp những sợi tơ yêu thương về tình người, tình quê hương

cùng tình yêu đôi lứa... chỉ chờ có những sự va chạm nhẹ của cơn gió cảm xúc vô tình chạm khẽ. Lòng tôi sẽ buông ra những lời thơ thấm đẫm những lời yêu người, yêu đời và cả yêu em. Dù rằng sau những nỗi tang thương, mất mát về tình người, về quê hương yêu dấu và cả cuộc đời riêng của tôi trong một thời khói lửa chiến tranh. Có thể với một ai đó, sau những biến cố của đất nước, họ sẽ rút vào một góc tối của cuộc sống, ẩn mình, họ không còn đủ dũng cảm để đối diện sự thật là ngày sẽ tàn, đêm sẽ đến và ta vẫn còn hiện hữu trên cõi trần gian này. Nhưng riêng tôi, tôi vẫn thương và yêu cuộc đời này. Phải, cuộc đời này vẫn còn nhiều góc đáng cho ta tìm hiểu và trân quý. Với tôi, được làm người là đã hạnh phúc và khi Thượng đế tạo ra loài người, Ngài đã kèm theo số phận cho mỗi con người chúng ta rồi. Đời ta đã được lập trình, vậy ta cứ thế mà sống, cứ hy vọng :

“Cùng mặt trời mọc sau một ngày giông bão. Cùng mặt trời mọc sau một đêm tối mù loà. Tôi viết một bài thơ cho một người nào đó, có thể em dù tôi chưa biết tên, nhưng đã nhớ nhung, nhưng đã sướng vui và buồn bã”

Đối diện với nỗi đau thương trong khung cảnh đất nước bị đổi tên, tình người bị rã tan, cuộc sống đầy khổ đau về mọi mặt. Với hoàn cảnh xã hội như vậy, tôi luôn mang nỗi đau không tên trong tâm và lòng không thể nào nguôi ngoai, nhưng cảm xúc trong tôi vẫn cứ thôi thúc tôi luôn cố vượt lên nỗi đau :

“Dù mặt trời mọc sau một ngày mưa lũ. Dù mặt trời mọc sau một đêm tối ngục tù. Nỗi lo sợ của tôi có ngày bỏ cuộc chơi, tâm hồn tôi sẽ tả tơi, trái tim tôi hành chai đá. Nên vẫn cứ mơ, nên vẫn yêu thơ và mãi mãi yêu em”

Cảm xúc về cuộc đời, về những gì đã và đang xảy ra, cho mình và cho người, luôn dào dạt trong tim tôi và tận cùng trong sâu thẳm trái tim, tôi vẫn luôn và mãi mãi yêu người dù đó là ai. Tâm luôn rộng mở đón chào với lòng yêu quý hết mọi người :

“Tôi không thể nào già nua, tôi không để mình héo úa. Nay em có biết bài thơ này tôi viết từ sớm mai, khi tôi thức dậy cùng mặt trời, từ dòng máu tôi, từ trái tim tôi yêu hết mọi người”

Sau cuộc nội chiến tương tàn, những người lính bại trận trên quê hương sẽ bị định đoạt số phận bởi kẻ thắng. Với tôi, dù thân xác có bị nhục hình, hay có bị giam cầm bao nhiêu lâu, hay dù bị đày đi nơi rừng thiêng nước độc. Tâm hồn tôi vẫn luôn ca ngợi cuộc sống và tôi vẫn mong :

“Cùng mặt trời mọc lên từ cơn hấp hối. Cùng mặt trời mọc lên từ năm tháng nhục hình. Tôi viết ngàn bài thơ cho người làm quà vui, không bận tâm, không hồi âm. Hãy nâng niu và giữ kín nơi trái tim”

Trong cảnh tranh tối, tranh sáng của một đất nước vừa trải qua một cuộc nổi da xáo thịt đẫm máu và nước mắt, những gì còn lại sau chiến tranh là một cảnh tượng tan nát, tan nát từ con người đến sự vật. Còn đâu cảnh trâu nằm nhai cỏ dưới

bụi tre già, bên cạnh cổng làng. Xa xa những cánh đồng ngày xưa lúa chín vàng mơ, giờ chỉ là một cánh đồng hoang cỏ cháy. Tình người đối xử tệ bạc, hiềm nghi, sẵn sàng bán đứng lẫn nhau... Thế nhưng với trái tim đầy nỗi thương yêu đồng loại, luôn mơ mộng, giàu cảm xúc và nhiệt huyết, nhà thơ Luân Hoán vẫn luôn gửi tặng cho đời, cho người những bài thơ thật hay về tình người, tình riêng cũng như tình quê hương bằng những cảm xúc chân thật. Và nhạc sĩ Vĩnh Điện, đã thổi hồn vào lời thơ, phổ nên một khúc ca tuyệt vời. (**THỨC DẬY CÙNG MẶT TRỜI, thơ Luân Hoán**)

***Chở em đi học mỗi ngày
Thương sao hơi ấm bàn tay ngọc ngà
Vòng tay ôm trọn tình ta
Xe lăn bánh chậm đường xa còn dài***

Tuổi trẻ có những kỷ niệm thật dễ thương, nhất là những kỷ niệm khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Trong thời gian còn học chung dưới mái trường, góc nào trên sân trường cũng ghi dấu tuổi thần tiên. Khi hè về, những dòng lưu bút được chuyền tay, giữ lại những ngày tháng thân thương bên nhau. Để khi ta chia tay và nhất là ngày rời xa mái trường để bước chân vào đời, những nỗi nhớ một lúc nào đó chợt ùa ra, làm lòng băng khuâng lưu luyến, tiếc nuối những ngày còn đi học.

Thương nhất là kỷ niệm những ngày tháng chở em đi học. Anh vẫn nhớ ngày đầu làm quen em, nhớ hoài dáng nhỏ nhắn trong tà áo dài trắng tinh khôi cùng mái tóc đen dài ngang lưng eo nhỏ. Tay ôm cặp, trông em thật dễ thương. Anh mãi miết đạp xe theo em... qua bao nhiêu sáng, qua bao nhiêu chiều. Em không thể tưởng tượng được nỗi vui của anh khi được em kết bạn. Thật hạnh phúc cho anh là được đưa đón em đi học mỗi ngày :

“Chở em qua phố vắng, chiều nắng vầy bốn bề. Đường dài không đủ biết, hai đứa cùng u mê. Xe qua từng dốc chậm, gió nghiêng vai bụi mù. Vòng tay em khép chặt, đời nhau vào thiên thu”

Cuối cùng em đã đồng ý để anh được đưa đón em đi học. Em không thể hiểu nổi cảm giác lần đầu khi chở em đâu. Tim anh rộn rã, mặt anh nóng bừng lên. Có lẽ anh yêu em rồi. Phải, anh đã yêu em. Và em cũng thế, phải không? Thật hạnh phúc khi thấy em e thẹn ngồi lên xe anh. Nhìn em lúc ấy, lòng anh vui sướng :

“Chiều chở em đi học, lưng ta ủ tóc nồng. Lần đầu em biết nói, niềm vui tràn mênh mông. Chiều chở em đi học, bao giờ đến cổng trường. Bao giờ em biết khóc, cho ta về nhớ thương”

Em bước vào lớp, anh nhìn theo em. Đôi ta chỉ biết chào và từ giã bằng những ánh mắt trao nhau. Anh cứ muốn thời gian dừng lại, để anh chần chừ nhìn bước em

đi :

“Giờ này em đến lớp, xe ngại chùng vết lằn. Hôn nhau bằng ánh mắt, dài bao niềm bấn khoăn”

Trong tình yêu tuổi trẻ, việc biểu lộ tình cảm với nhau thật giản đơn và trong sáng, pha thêm nét đáng yêu qua những cái nắm tay, nụ cười tươi, hay nét phụng phịu khi giận hờn... Tình cảm của chúng ta ngày một thăng hoa, lòng anh sướng vui lúc em vòng tay ôm anh khi em ngồi sau xe. Niềm hạnh phúc dâng lên trong anh khi em tựa đầu vào lưng anh... Đê rồi hôm nay, những hương vị tình yêu ngày đó mãi mãi là những đóa pensée tím của thương tiếc, anh luôn cất vào trong ngăn kéo của ký ức, đôi lúc anh lại mở ra để nhớ lại những ngày xưa : một thời ta đã có nhau. Nhạc sĩ Vĩnh Điện khi đọc những dòng thơ dễ thương của nhà thơ Luân Hoán, đã cảm xúc viết nên nhạc phẩm thật hay, nhẹ nhàng khiến người nghe băng khuâng nhớ lại ngày xưa của mình. (**CHIỀU CHỖ EM ĐI HỌC, thơ Luân Hoán**)

***Cả đời chỉ mãi loay hoay
Khổ đau, hạnh phúc hết ngày lại đêm
Ước mong sao sống êm đềm
Được yêu em mãi mà quên kiếp người
Nhưng tình tựa chiếc lá rơi
Vô thường một kiếp để đời gọi qua.***

Khi nghĩ về kiếp người, ta thấy thật mong manh, hư ảo, và chúng ta chỉ là một hạt cát trong sa mạc thời gian. Và thời gian như một con sông, cứ thế trôi chảy mãi xa nguồn. Cho dù ta có sống đến trăm năm, cuối cùng ta cũng phải ra đi. Vì thế, ta thấy được làm người là một hạnh phúc, dù vui buồn, hạnh phúc, hay đau khổ... Ta hãy chấp nhận, nương theo những nỗi vui buồn mà sống. Từ đó đời sống ta sẽ thăng bằng và tâm sẽ an tịnh hơn. Vì cuộc đời ngoài những góc tối đó, vẫn còn nhiều điều đáng yêu. Bỗng nhiên chợt nhớ lời thơ của thi sĩ Bùi Giáng :

**“Ngày sẽ hết ta sẽ không ở lại
Ta sẽ đi và không biết đi đâu?
Nhưng ta nhớ trần gian này mãi mãi
Vì nơi đây, ta sống đủ vui sâu”.**

Ta thấy cuộc sống rất quan trọng. Sống một kiếp người là lẽ đương nhiên, nhưng thật ra không đơn giản, bởi lẽ làm người thật khó và để sống cho ra một con người càng khó hơn. Đôi khi ta cứ mãi theo đuổi những điều không tưởng. Chỉ khi chịu nhìn lại những nỗi vui buồn, cùng chiêm nghiệm được mất, ta mới thấy :

“Loay hoay cũng hết ngày, một ngày qua mau quá. Đời người nhẹ như mây, đời người phai như lá. Loay hoay cũng hết đời, một đời qua vội vã. Ai đến đi buồn vui, ai quen rồi bỗng lạ”

Khi chúng ta hạnh phúc, ta thấy thời gian quá ngắn, nhưng khi ta khổ đau, sẽ thấy thời gian thật dài. Thật ra thời gian vẫn như thế, dài hay ngắn tùy tâm trạng của chúng ta mà thôi. Và kiếp người tất nhiên cũng phải có vui buồn, đau khổ và hạnh phúc đan xen lẫn nhau. Vì thế ta nên chấp nhận mà vui sống, tuy có lúc vẫn còn :

“Loay hoay tìm kiếm mình, giữa dòng người trên phố. Loay hoay tìm kiếm em, trong tình yêu nỗi nhớ. Loay hoay với hạnh phúc. Loay hoay với khổ đau. Tình gần tình xa cách, có nhau rồi mất nhau”

Trải qua bao nỗi khổ đau cùng những va vấp và nhận thấy cuộc đời vốn đã như thế. Hãy tĩnh lặng người để nghe từng tiếng thở :

“Loay hoay tôi bật cười, mình loay hoay mãi thế. Sao không tĩnh lặng người, nghe từng hơi thở nhẹ. Loay hoay tôi loay hoay, hỏi mình sao loay hoay. Mong em bình yên nhé, trong cõi vô thường này”

Với ca khúc “Loay hoay tình tôi”, phổ thơ của Bắc Phong, nhạc sĩ Vĩnh Điện thật đã góp cho đời một tác phẩm hay về kiếp nhân sinh. (***LOAY HOAY TÌNH TÔI, thơ Bắc Phong***).

***Sài Gòn chợt nắng chợt mưa
Đang mưa bỗng tạnh cho vừa vãn vương
Trời thu bàng bạc nhớ thương
Mưa lá trút xuống ủ hương nỗi sầu.***

Nghĩ về thành phố Sài Gòn, nơi một thời được mệnh danh là Hòn ngọc Viễn Đông, mọi người Việt Nam chúng ta luôn tự hào . Thật thế, Sài Gòn là một thành phố tuy mới thành lập hơn 300 năm, nhưng nó là nơi lưu giữ biết bao dấu ấn của một thời thuộc địa đã qua. Đây đây Viện Bảo tàng, Thảo cầm viên. Trường Trưng Vương, Gia Long, Lê Văn Duyệt, Pétrus Ký, Võ Trường Toản, Hồ Ngọc Cẩn... Nhà thương Đồn Đất, Khách sạn Caravel, Majestic... Đại học Văn khoa, Đại học Luật, Đại học khoa học Sài Gòn, Chợ Bến Thành, Chợ Lớn..., và còn rất nhiều dấu ấn khác : Nhà thờ Đức Bà, nhà thờ Tân Định, Chùa Vĩnh Nghiêm, chùa Xá Lợi... cùng nhiều nơi khác nữa. Ai đã từng là người Sài Gòn, hay sống tại Sài Gòn (bởi lẽ Sài Gòn là nơi đất lành chim đậu), hoặc đã một lần đặt chân đến Sài Gòn, khi đi xa, cũng sẽ mãi nhớ về nơi chốn này. Sài Gòn thật khó quên. Khó quên vì tính cách con người: bộc trực, hiếu khách, năng động... cùng với cảnh vật tuyệt vời và thời tiết thuận hòa. Tuy được tiếng là 4 mùa: xuân hạ, thu, đông. Nhưng mùa thu chỉ

hơi bàng bạc với lá úa màu thời gian, mưa rơi đó nhưng không rõ rệt như thu Hà Nội. Mùa đông rõ nét hơn với màu sắc của áo len thấp thoáng trên đường, và trời chỉ hơi lạnh lạnh. Cái lạnh chỉ vừa đủ cho sự nhớ nhung. Như vậy ta có thể nói thật ra Sài Gòn chỉ hai mùa mà thôi: nắng và mưa. Mới thấy mưa đó, nhưng rồi lại nắng ngay, nắng thật dòn :

“Sài Gòn có những cơn mưa bất chợt, mau đến đi cũng vội vã. Và nắng mênh mông như lòng em”

Và bất chợt, từng cơn gió đến làm lá thu rơi rụng khiến cho tim ta bồi hồi :

“Lang thang trên phố, hôm nay trời bỗng mưa bay. Bóng cây hai bên đường, từng cơn gió lá thu rụng rơi. Trút xuống xoay xoay lá đang bụi người”

Và ta không khỏi so sánh kiếp lá như kiếp một con người :

“Kiếp lá băng khuâng, lá như đời người. Thời gian qua mau quá, tiếc thương cũng muộn màng. Lá khô lìa cành, cây khô đứng giữa trời bơ vơ”

Đưa mắt nhìn mưa, tình cờ mưa hôm nay cũng vào mùa thu. Nhìn những xác lá vàng rơi từ những cành cây sao sừng sững hai bên đường, nhìn xe chạy trong cơn mưa vội vã, nhìn những đôi bạn tìm chỗ trú mưa. Lòng em bỗng nhớ nhung về ngày xưa của một thời áo trắng tinh khôi, lang thang trên những con đường rợp lá me bay. Những hàng cây me của Sài Gòn thật đẹp vào lúc nắng hanh vàng. Gió thổi, những lá me bé bỏng, rơi lả tả vương trên áo, trên cặp sách thật là đẹp và cũng thật lãng mạn với những người yêu nhau. Chạnh lòng, em nhớ về :

“Lòng em vương vấn nhớ thu năm nào, qua phố mưa rơi tâm tã. Mình đã chia tay cũng mùa thu. Như đang tiếc nuối, thu qua sao lá chưa phai. Vẫn cơn mưa bất chợt, mà sao mưa mãi còn chơi vơi”.

Khi nói và nghĩ về Sài Gòn, về những cơn mưa chợt đến chợt đi, lòng đầy nỗi nhớ thương về một thời cặp sách đến trường cùng với những tình cảm thơ ngây ngày xưa. Hôm nay ra phố, lại bất chợt một cơn mưa. Nhìn mưa lá rơi trên mặt đường cùng cơn gió thổi mạnh và mưa tuôn xối xả. Em chạnh lòng hồi tưởng lại, cũng vào mùa thu, em đã chia tay một người. Tuy thời gian vẫn trôi, nhưng những huyền nhớ của kỷ niệm về một thời yêu nhau vụng dại vẫn còn thấp thoáng đọng lại trong em. Chợt nghe bài hát “Mưa lá”, nhạc Vĩnh Điện phổ thơ Nguyễn Thu Hà, em mới thấm thía thế nào là niềm đau chia cắt, sự nuối tiếc và nỗi cô đơn rã rời. ***(MƯA LÁ, thơ Nguyễn Thu Hà).***

***Đêm nghe tiếng sóng vỗ bờ
Lòng em ray rứt cơn mơ nhớ về
Biển ơi còn nhớ câu thơ
Ước mơ sóng, biển một bề trăm năm
Một mình buồn với gôi chẵn***

Nghe mưa lặng lẽ bắn khoản nổi lòng...

Khi nghĩ hay nói về biển, ta nghĩ ngay đến một khoảng không gian bao la, bát ngát không có bến bờ. Và nói đến biển ta sẽ liên hệ đến sóng. Biển, sóng luôn song hành, cũng như khi đề cập đến tình yêu, ta nghĩ ngay đến mối quan hệ nam nữ. Và tình yêu đã có từ ngàn xưa, nói đến tình yêu là nói chuyện xưa như trái đất. Nhưng vẫn luôn mới tinh khôi và vẫn luôn làm con người chúng ta phải tìm kiếm suốt đời. Tình yêu là sự hòa hợp giữa hai tâm hồn, hai cá thể. Vì vậy con người thường tìm đến và yêu nhau. Cũng như con chim nếu không có đủ đôi cánh sẽ không thể nào bay được lên trời cao để cất lên tiếng hót véo von ngợi ca khoảng trời xanh cao rộng lớn, ngợi ca thiên nhiên và cả con người.

Trở lại chuyện chúng mình, tình yêu của anh và em ví như sóng và biển, luôn sóng đôi, khăng khít, cùng gắn bó để sinh tồn. Đêm nay, một mình, lòng em :

“Không phải sóng đêm nay không ngủ. Mà là em để biển thức bên màn. Nghe chẵn gối cũng buồn như thương nhớ. Đêm ở đâu mà biển vây quanh”

Sự trống trải, cô đơn vây quanh trong đêm tối, làm dậy nổi nhớ thương về anh, em thổn thức :

“Sóng có thể xưa bọt bèo khỏi biển. Sao buồn không theo nước mắt trôi. Đâu phải sóng chỉ lên bờ vỗ. Sao lẻ em chỉ mặng một bên đời”

Em tự hỏi biển, sóng luôn đi cùng nhau. Biển buồn sóng khóc. Biển động, sóng gào. Em đây. Anh đâu? Em nhớ thương, đau khổ :

“Đêm đêm biển có nằm nghe sóng. Hỏi chân trời con nước về đâu. Sao bóng tối vẫn đôi bờ vọng. Và biển chờ ai để sóng bạc đầu”

Em đau đáu trông ngóng :

“Không phải sóng muốn trào ra mắt. Mà là em để biển mặng trên mi. Sao kỷ niệm ngậm ngùi như bóng tối. Đêm mịt mù như bóng một người đi”

Và :

“Để đêm đêm lại ngồi bên cửa. Nghe sóng xa thổn thức bờ gần. Nghe tiếng thở cũng buồn như tiếng sóng. Biển buồn gì mà sóng cứ băng khuâng”

Em chợt tỉnh, nhìn lại mình, long :

“Không phải biển chấp chùng tiếng bước. Mà là đêm gõ nhịp trong lòng. Không phải sóng long lanh bóng tối. Mà là mưa lặng lẽ rót bên song”.

Biển và sóng, hay thuyền và biển... luôn là những hình tượng được dùng trong văn chương để nói về tình yêu đôi lứa. Biển bao la, sâu thẳm. không bến bờ. Sóng luôn quán quýt bên biển. Biển âm thầm, sóng dịu êm. Biển cuồn phong, sóng xô bờ... Ta có thể nói sóng và biển luôn tác động lẫn nhau, như tình yêu của đôi ta cũng có những ngày gió bão, và cũng có lúc êm đềm. Trong tình yêu, yêu nhau nhiều chỉ có thể đo bằng nhớ thương, bằng sự chờ đợi. Chờ đợi để rồi sóng bạc đầu

thương nhớ quá quay. Em cũng đã có những khoảng thời gian nhớ nhung, ray rứt trong tình yêu của đôi ta. Để rồi đêm nay, trong thỉnh lặng của màn đêm, trong nỗi cô đơn, em thổn thức với tiếng sóng lòng khi nghĩ và nhớ anh... Với lời thơ đầy tâm trạng của nhà thơ Đặng Kim Côn, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã thổi hồn vào và phổ thành một nhạc phẩm giàu cung bậc cảm xúc. (**ĐÊM NGHE TIẾNG SÓNG, thơ Đặng Kim Côn**).

*Tình em muôn triệu đoá hồng
Chờ tin anh đến tiếng lòng âm vang
Nhưng tim em bị xé tan
Anh về với đất bàng hoàng nỗi đau
Còn đâu hương vị ngọt ngào
Biển lòng, sóng nổi em đau một đời*

Sau cuộc nội chiến tương tàn, biết bao nhiêu cuộc trốn chạy ra đi để tìm miền đất hứa. Đi để đòi lấy sự tự do, nhiều xác thân đã vùi sâu dưới lòng biển cả cũng như nơi rừng sâu, nước độc. Người còn kẻ mất. Chia ly, đón đau không sao kể xiết. Có khi sống cũng không bằng chết vì trong quá trình đào thoát, đã bị thương tổn vì đã trực tiếp chứng kiến những thảm cảnh giữa cái chết và sự sống chỉ mong manh như sợi chỉ. Chia ly, mất mát, xum họp... đã trộn lẫn, đan xen. Niềm vui chưa trọn, nước mắt đã tuôn rơi, khiến lòng người đón đau. Trở lại chuyện chúng mình, sau ngày giông bão, anh cũng ra đi tìm sự tự do. Và như đã hẹn ước. Em sẽ đứng bên bờ này, trong niềm vui với tình yêu anh vô bờ. Hân hoan chờ anh với ngàn lời yêu dấu là thật nhiều hoa hồng, những hoa hồng đỏ thắm như tình em :

“Thực giác với bình minh hoa hồng, tiếng sóng biển báo tin anh đến. Lòng bao la hạnh phúc, em đếm từng bông hoa, không phải triệu đoá mà nhiều vô cùng với em, ngày mở ra rực rỡ”

Đứng trước biển, em chờ trông anh cùng nỗi mơ màng, nhớ nhung :

“Rộn ràng trái tim em chờ anh đến. biển hôm nay xanh, những chú còng gió, đuổi nhau trên đồi cát. Và em đuổi anh trên tháng ngày cuồng điên nỗi nhớ. Biển sẽ dìu anh, sẽ dìu em xuống đáy sự khát khao”

Như một tiếng sét, xé toang bầu trời thương nhớ, bức điện tín màu xanh :

“Nhưng mà anh đâu đến, biển đổi gạt em rồi. Đoá hồng lụi tàn nhanh vì tưới bằng nước mắt. Bức điện tín màu xanh, đưa tin anh về đất. Em đứng dưới tàn cây, ngoài kia trời dậy sóng”

Đất trời như sụp đổ dưới chân em, nỗi đón đau không thốt nên lời, chỉ có tiếng biển động trong lòng :

“Bão nổi và mưa tuôn, lòng em mùa biển động. Em bám bờ cát lạnh, một

ngày mà trăm năm. Bão nổi và mưa tuôn, lòng em mùa biển động. Nước mưa hoà nước mắt, một ngày mà trăm năm”

Sự chờ đợi nhau trong tình yêu dù với bất cứ lý do gì cũng làm trái tim ta đau đớn. Bởi lẽ vui quá cũng làm cho con tim ta rung động theo cảm xúc của tiếng lòng. Đón đau quá con tim sẽ rạn vỡ. Trong nỗi khát khao chờ đợi hạnh phúc có nhau, em đã áp ủ tình anh bằng thật nhiều, nhiều đoá hồng yêu thương, luyến nhớ. Thế nhưng hôm nay, đứng trước biển với bình minh hoa hồng, biển xanh, cát trắng, xa xa đàn hải âu bay lượn như chúc mừng em. Em hạnh phúc, mở lòng hân hoan, đón mừng anh đến với triệu triệu đoá hồng thương nhớ.. Nhưng trời không chiều lòng người, bức điện tín đã xé toang hạnh phúc của đôi ta, anh sẽ và mãi mãi không trở về. Thất vọng, hụt hẫng quá lớn trái tim em không thể chịu nổi cơn đau này. Thôi, em đã mất anh. Từ nay và mãi mãi không thấy nhau, một ngày mà trăm năm! Với bài thơ của thi sĩ Lữ Quỳnh, người nghệ sĩ của chúng ta đã viết thành một khúc ca nghe quá thảm thiết về nỗi đau tận cùng khi người yêu đã không còn nữa. (***MỘT NGÀY MÀ TRĂM NĂM, thơ Lữ Quỳnh***).

***Chia tay từ ấy chơi vui
Từ em thiếu phụ một đời nổi trôi
Nhớ nhung tiếc nhớ sao thôi
Trong tôi cứ mãi bồi hồi vấn vương***

Yêu và được yêu đó là hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc sẽ toàn vẹn hơn nếu cuối cùng cả hai sẽ nắm tay nhau cùng đi về bến đỗ bình yên. Sau những năm tháng yêu nhau. Cuối cùng chúng ta cũng không tìm được tiếng nói chung. Bởi lẽ, trong tình yêu, cả hai phải có hạnh phúc và cùng nhau sẻ chia, làm dịu bớt nỗi khổ của nhau trong cuộc đời. Mà muốn thế chúng ta ngoài tình yêu, còn cần phải hiểu nhau. Nếu yêu mà không hiểu nhau, sẽ chỉ làm thương tổn nhau mà thôi. Mỗi người phải hy sinh bớt cái tôi của mình, thì chuyện đôi ta sẽ chẳng phải tan vỡ. Chúng ta chia tay nhau từ ấy. Em vui với hạnh phúc riêng của mình. Còn tôi vẫn như xưa, vẫn luôn nhớ thương những kỷ niệm của đôi ta ngày nào. Và cuộc chia tay, dù với bất cứ lý do nào, vẫn luôn để lại nỗi đau. Làm sao có thể quên đi những kỷ niệm một thời ta đã yêu nhau. Và trong tôi, em :

“Em vẫn đi về dòng sông ký ức. vàng trăng đại vực in bóng thuyền tôi. Tóc em mây trôi trên sông áo lụa. Thuyền tôi hạt lúa vàng lung linh vàng”

Nỗi nhớ về em khi chia tay, lòng tôi :

“Một chuyến đò ngang sông xưa mất ngủ. Từ em thiếu phụ lúa vàng thổi trôi. Từ em thiếu phụ tóc rối vành nôi. Hồn xanh bóng phủ u uẩn lời ru...”

Sau cuộc chia tay, hai ta vẫn không thể nào quên nhau. Và thấy cả hai đã bỏ lỡ

cơ hội đến với nhau, giờ thì :

“Từ em thiếu phụ tóc rối vành nôi. Hồn xanh bong phủ u uẩn lời ru. Sông em sóng nổi, hạt lúa thuyền trôi. Vàng không bến đậu mù sa bãi bồi”.

Trong tình yêu đôi ta, em như con sông, tôi như con thuyền. Thuyền đi đâu, chỉ có sông mới hiểu. Thuyền, sông luôn quấn quýt, vỗ về. Sông vỗ về mạn thuyền. Thuyền trôi lững lờ trên sông... Nếu chúng ta cùng gắn bó với nhau thì sẽ cùng nhau sinh tồn, tình yêu trong trường hợp này sẽ thăng hoa. Thế nhưng tại sao lại chia tay nhau? Và không hiểu nhau?.. Vì tình yêu luôn là điều bí ẩn. Yêu và không yêu, được và mất quả là không ai có thể nói trước được. Để rồi sau cuộc chia tay này, chúng ta lại càng nhớ về nhau hơn, nói gì bây giờ? Tất cả đã dở dang. Nhịp điệu Boston của ca khúc đã đưa hồn thơ của Lữ Quỳnh bênh bồng như con thuyền trôi dòng sông định mệnh. ***(TỪ EM THIẾU PHỤ, thơ Lữ Quỳnh)***

***Bâng khuâng chợt nhớ về anh
Soi trong ký ức loanh quanh tìm về
Đôi ta chẳng vẹn câu thề
Chập chờn giấc mộng gói mê đêm dài.***

Trong nỗi cô đơn khi tình yêu vụt mất, nỗi buồn trong hồn cứ thế ùa ra. Lòng em chên vênh trong nỗi nhớ thương những ngày tháng ta còn nhau. Những kỷ niệm cứ thế thấp thoáng trong hồn và sẵn sàng gọi nhớ khi chợt ngang qua lối cũ ta về ngày nào. Từ khi xa anh, lòng em thật buồn, nhìn đâu cũng thấy những hình ảnh ngày xưa khi ta còn yêu nhau. Có những lúc em không sao níu lại những giọt nước mắt. Chúng cứ thi nhau rơi, làm cõi lòng em chơi vơi. Lệ sao mặn chát môi như những lời chia tay nhau ngày nào. Nhìn trời chỉ một màu tím ngắt, tím cả tình em. Ngoảnh lại nhìn bóng mình thật điu hiu y như lời thơ em đã đọc ở đâu đó:

“Hai người yêu nhau đi trên hành lang
Tay vịn bờ vai bước qua rất khẽ
Một mình tôi đi đi trên hành lang
Chiếc bóng, bức tường thi nhau kê lễ.

Lòng em thật buồn bã :

***“Xanh xao từng giọt lệ. Lặn xuống môi cay nồng. Buồn đâu mà lặng lẽ.
Đong đầy đôi mắt trong. Một mặt trời tím ngắt. Lặn xuống đời buồn thiu. Người về không ngược mặt. Nhìn bóng mình điu hiu”***

Nỗi nhớ nhưng làm sàu héo lòng em. Em bần khoản, ray rứt xen lẫn chán nản, thất vọng :

“Người đi không nhắc bước. Ngày mai không thấy đâu. Nghe nã nê tiếng guốc. Lạc loài rơi đêm sâu”

Có những buổi tối trên đường về một mình một bóng, em chỉ muốn khóc. Em quanh quẽ cô đơn dưới ánh đèn vàng vọt. Rồi đêm về sẽ chập chờn trong giấc ngủ :

“Đèn đường co ro lạnh. Soi bóng mình bóng ai. Trời võ oà trong mắt. Nửa vầng trăng lạc loài”

“Mai nửa vòng trái đất. Mây bay có hẹn về. Đêm bồi hồi tiếng bước. Khuya chập chờn gói mê”

Tình yêu là điều con người luôn tìm kiếm. Dù tình yêu có mang đến cho chúng ta hạnh phúc hay đau khổ đi chăng nữa, nhưng con người vẫn cứ yêu. Chính vì thế mà tình yêu tồn tại từ ngàn năm qua. Trong nỗi đau khi tình yêu không còn, chỉ còn nỗi cô đơn gặm nhấm tâm hồn cùng những cảm xúc pha trộn nhớ nhung, buồn bã cùng nỗi thất vọng, trần trọc khi bóng đêm dần buông xuống. Với bài hát “Gói mê”, nỗi cô đơn trong thơ Đặng Kim Côn đã được nhân lên gấp bội trên giai điệu thể thiết trong cung nhạc Vĩnh Điện.

“Nơi nào không có chàng trước mặt tôi, cả thế giới khác chi một nắm mồi” - Goethe (Faust). (**GÓI MÊ, thơ Đặng Kim Côn**).

***Sau ngày chinh chiến lụi tàn
Trong cơn gió loạn vô vàn nỗi đau
Lòng tôi cứ mãi âu sầu
Quê hương còn đó đón đau ngút ngàn
Một lần rồi xóa tan hoang
Cõi lòng lạnh trắng ngõ ngàng dấu chân***

Sau những năm tháng dài sống cuộc đời ly hương, nỗi đau từ những ngày quê hương tan rã cứ mãi theo ám ảnh người ra đi. Không ai có thể đánh mất quê hương cũng như chối bỏ nguồn gốc của mình. Thật vậy, ký ức về những năm tháng nơi quê nhà không thể nào phai tàn trong tâm khảm người con dân Việt. Hình ảnh người mẹ già bên bếp lửa chiều. Này đây con đường làng rợp bóng tre, đàn trâu nằm trằm mình trong vũng nước mát, tiếng sáo diều vi vu trên bầu trời chiều lộng gió, cùng những hội hè đình đám trong ngày Tết cổ truyền... Còn rất nhiều những hồi ức về quê nhà luôn ẩn sâu trong hồn, khiến lòng tôi, một người con xa xứ không thể nào quên. Trong một đêm tối, nơi phương trời đông bắc lạnh giá xứ người, lòng tôi chạnh nhói đau khi nghĩ về những năm tháng đã qua :

“Ta đứng giữa trời đêm, dưới ánh đèn soi màu lá đỏ. Tuyết đã rơi bên miền đông bắc, và nơi đây lạnh giá lê thê”

Lòng chợt nghe :

“Đêm thất thanh khi tiếng thở dài, từ bên kia trái đất. Âm u sóng xô về làm

buốt trái tim ta”

Nỗi buồn phương xa khi nghĩ về :

“Lá đổ dưới ánh đèn mùa đông. Mùa lá xanh đổi từ bao giờ. Ta quanh năm chỉ một mùa vàng lạnh. Giấu bạn bè trong những giấc mơ”

Nỗi đau về quê hương vẫn ám ảnh trong tâm hồn, không nguôi ngoai, tôi vẫn:

“Ta đứng giữa trời đêm, người sũng nước mưa quất vào mặt. Không làm tắt đi từng cơn sốt, đang bốc lửa thịt da”

Đề rồi :

“Gió gào lên mê sảng, chỉ một lần rồi xoá tan, chỉ một lần rồi tan hoang”

Những tưởng khi bước chân ra đi tìm tự do nơi xứ người, sẽ làm quên đi những ký ức về một thời lửa đạn, nhưng không. Biết bao kỷ niệm thân thương cùng những hình ảnh tang thương mất mát về con người, về những cánh đồng giờ chỉ khô cằn sỏi đá, nhà tan cửa nát. Đón đau hơn nữa là sự chia ly về tình người. Tất cả cứ ám ảnh tôi. Để rồi hôm nay, tôi không thể nào giữ mãi nỗi ray rứt trong lòng. Tôi phải tìm cách thoát khỏi nỗi ám ảnh này. Chỉ một lần xoá tan, chỉ một lần rồi tan hoang... Qua lời thơ của Lữ Quỳnh, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã viết thành một khúc ca buồn với nhịp điệu Slow sâu thẳm. (***MỘT LẦN RỒI XOÁ TAN, thơ Lữ Quỳnh***)

***Mưa rào về phố hôm nay
Lòng em ngây ngất tình này không phai
Xôn xao từng giọt ngắn dài
Anh lau tóc ướt thương hoài ngàn năm***

Trong đời người của chúng ta, không ít lần tay trong tay đi dưới cơn mưa bất ngờ đổ xuống. Nhất là những người trẻ tuổi hay những đôi lứa đang yêu. Cảm giác đội mưa nắm tay nhau chạy tìm chỗ trú thật là thú vị. Ta luống cuống lòng e thẹn, xấu hổ khi được người yêu lau tóc ướt. Và chiều nay, đôi ta trên con đường về nhà, đã bị một cơn mưa rào bất chợt ủa về. Tiếng mưa reo trên ngàn thông, nghe thật thánh thót, mưa rơi trên tóc, trên mắt môi em, thật ngọt ngào như ngày xưa mẹ đã tắm cho em khi còn bé. Làn nước đó chứa đựng những thương yêu của tình mẹ. Và cơn mưa bất ngờ hôm nay làm em thật vui :

“Cơn mưa rào về phố, reo trên ngàn thông cao. Xôn xao từng giọt nước, lăn xuống môi ngọt ngào. Mưa rung vòng tay ấm, thăm thì mười ngón tay. Để anh lau tóc ướt, trên vai đời mây bay”

Cơn mưa cứ rơi, rơi mãi, nhìn những bong bóng mưa chập chùng trên mặt đường, nước mưa phủ trắng xoá, em miên man mơ mộng trong hạnh phúc khi cùng anh :

“Mưa se từng nổi nhớ, dệt hồn nhau gấm hoa. Bập bênh bong bóng nổi, trời chợt gần chợt xa. Hàng thông dài mù mịt, dẫn mưa theo đường về. Như những dòng sông rộng, bay trắng trời say mê”

Anh nhìn mưa và nhủ lòng :

“Mưa, mưa mưa rồi rít, về Naples chiều nay. Có làm đêm trở lạnh, sao mây tần ngần bay...”

Bài thơ thật dễ thương của nhà thơ Đặng Kim Côn về cơn mưa chiều bắt chợt trên đường về cùng người yêu, đã được NS Vĩnh Điện viết thành một ca khúc thật lãng mạn như là kỷ niệm khó phai mờ của những kẻ yêu nhau. **(CON MƯA RÀO VỀ PHỐ, thơ Đặng Kim Côn)**

Nổi bật trong CD 13 này là nhạc phẩm “Hồn tháng Sáu”, viết về nỗi lòng của một trong những người cha muốn nhắc nhớ các con về “Ngày Cha”. Thấm thoát tháng Sáu lại về. Là các con, chúng ta hãy nghĩ lại, nếu lỡ có vì cuộc sống, đã chệnh mảng với bậc sinh thành, thì hãy chịu khó bỏ chút thì giờ thăm viếng, hỏi han, kéo muện. Bởi lẽ, chúng ta có được hình hài ngày hôm nay, cũng do công ơn dưỡng dục của đấng sinh thành. Cha mẹ giờ chỉ cần các con cố gắng hiểu lối sống của cha mẹ, cũng như cha mẹ từng cố gắng hiểu các con từ khi mới chào đời cho đến ngày các con khôn lớn. Vậy nhé, tuy muện nhưng vẫn còn hơn không.

Ca dao ta có câu :

“Nước biển mênh mông không đong đầy tình mẹ
Mây trời lồng lộng không phủ kín công cha”

Ngoài ra, xuyên suốt 11 khúc ca còn lại, người viết nhạc Vĩnh Điện đã thả hồn mình vào các lời thơ của thi sĩ thân hữu, phổ thành những khúc ca thật tuyệt và cũng thật đáng nghe, đáng lắng đọng trong tâm hồn chúng ta trong cuối ngày với bao vất vả, lo toan trong cuộc sống đời thường.

ALBUM 14 - SẦU KHÚC

***Từ em rải vó ngựa hồng
Dòng sông, ngô trúc hoài mong em về
Trong anh sầu khúc nãi nề
Con mê sương nguyệt võ về giấc mơ***

Những tan vỡ trong tình yêu đôi lứa, dù sâu nặng hay mới thoáng qua cũng luôn để lại nỗi đau mà ta thường gọi là vết thương lòng. Thời gian là liều thuốc làm lành vết thương, nhưng cũng có thể làm nỗi đau thêm nhức buốt. Có gặp gỡ thì có chia xa, có đến sẽ có đi, có được phải có mất là lẽ thường tình. Chấp nhận mọi việc xảy đến như một điều tất yếu. Nhưng nói như vậy không có nghĩa là ta sẽ bình thản được trong nỗi đau khi tình yêu tan vỡ.

Trong cuộc tình của đôi ta, sau những tháng ngày cùng nhau cất lên những lời thương yêu, những chia sẻ về cuộc sống, những lần hò hẹn, những rong chơi vui đùa, những hờn giận... Tất cả đều được anh lưu giữ và trân trọng. Trong tình yêu của chúng mình, anh luôn nghĩ em là một nửa cuộc đời anh. Từ khi có em, đời anh luôn là những ngày vui, những tháng năm hạnh phúc. Thế nhưng, tất cả những mơ ước, những khát khao về một tình yêu đã vượt mất khỏi tầm tay. Em đã ra đi, để lại trong anh nỗi u sầu :

“Từ em cưỡi ngựa hồng ra đi. Dòng sông giữa thành phố mong em về, con nước xuôi. Những cánh hoa bèo lặng lẽ, thị thành này buồn bã nhớ em”

Những ngày tháng có em, không gian như bừng sáng :

***“Từ em khăn áo vàng như nắng. Những trái tim tượng đá thấy ấm thêm.
Đôi gót chân son làm bày chim cuống quýt”***

Em đi, bỏ quên biết bao kỷ niệm của hai ta, quên luôn cả anh :

“Ta bỗng thấy mình ngồi chờ vợ, trên con đường tên lãng quên”

Em đã đến và em đã đi. Tàn con mê, đời anh như một phiên chợ đã tan rôi :

“Từ em, mang con mê sương nguyệt. Ta ngỡ đời là một chợ phiên. Để lối hoa dăng đưa em vào mộng. Ta sẽ ân cần hát tiền đưa em”

Những khúc ca trong anh theo người hát dạo, đã lặng lẽ nín câm :

***“Từ khi em biết ép khô xác bướm. Hành trang em, ta tặng nỗi ngậm ngùi.
Bọn hát dạo đã âm thầm biến mất. Ta cũng nghe mình buồn muốn quyên sinh”***

Một ngày nào em có trở về, xin đừng quên một cành hoa trắng cho anh :

“Em có về, xin ngắt hộ ta một cành hoa lê...”

Bài hát phổ thơ Bắc Phong tựa một lời trần trời, như một tuyên ngôn về tình yêu của nhà văn Tennyson : “Chúng ta phải yêu nhau hoặc chết“. (**SÁU KHÚC, thơ Bắc Phong**)

***Thương người em gái ngây thơ
Sống sao hiu hắt bên bờ tử sinh
Đời em tắt ánh bình minh
Hai mươi năm chẵn linh đình kiếp người***

Căn bệnh quái ác đã làm em tắt đi những khát vọng của tuổi trẻ. Đã cắt đi những ước mơ, hoài bão. Và cuối cùng đã ngắt đi cuộc đời của em khi còn quá trẻ. Bài thơ viết sau lưng tấm hình của em, trong những ngày tháng em nằm ở bệnh viện, cuối cùng gần 40 năm sau mới được đọc, cũng lại là những lời trần trời :

“Bỏ lại sau lưng tuổi vàng, ta đi vào cõi hoang của những chiều bệnh viện. Và mỗi đêm buồn trước mặt với bốn bức tường lạnh câm, ta nghe hồn rã rời, chực tan thành mây trắng”

Một sự lạnh lẽo, trống vắng với bốn bức tường của bệnh viện trong màn đêm, trong cơn đau đớn vì bệnh, em đã :

“Xin qua mau những đêm đen hãi hùng hoang vắng, chỉ có ta với dãy hành lang buốt lạnh và những giọt nước mắt trong ta rơi xuống âm thầm. Chỉ vì ta lo sợ phải làm vì tình tú đơn cô”

Trong mỗi đời sống, có đối diện với cái chết, mới thấm thía nỗi cô đơn, hoang vắng của kiếp người. Và với em, lòng chỉ muốn :

“Thôi ngưng đi hồi cuộc đời quay cuồng gió lốc, để cho ta có một lần yên nghỉ với trăng sao. Và cỏ cây kia đừng rên rỉ thét gào, ta dưới lòng đất lạnh buồn tình nên thức giấc”

Trong thời gian nằm ở bệnh viện, giành giật lấy sự sống từng giây phút. Trong khoảng không vô cùng, em nhớ lại những năm tháng thơ ấu sống cùng mẹ cha, anh chị, những tháng ngày của tuổi học trò, cùng nỗi đau của thời cuộc khi em bước chân vào ngưỡng cửa Đại học. Em vui với nỗi vui của một thời thơ dại cùng gia đình, của những ngày đi học chơi đùa với bè bạn. Và em buồn với nỗi đau vì quê nhà đầy khói lửa chiến tranh... Em chỉ muốn phút cuối của mình :

“Thôi im đi hồi loài người những chuyện ân oán, cho ta xin những nụ cười luôn nở thắm trên môi. Ôi bàn tay ta từng âm thầm gạt lệ, cho hai mươi

năm trời, một đời nặng trĩu thương đau”

Là một người con gái vốn có trái tim nhạy cảm, nhìn đời với tấm lòng đầy nhân hậu, sống chân thành với mọi người và với bản thân. Vừa bước chân vào ngưỡng cửa Đại học, niềm vui chưa trọn vẹn đã gặp cơn bão tố. Nhìn lại mình trong cơn đau vật vã, em đã khóc. Những giọt lệ rơi như những lời than trách về số phận nghiệt ngã, đau thương của mình. Một cuộc đời thật ngắn ngủi, chưa đi đã đến.

Khi vô tình đọc được những lời thơ đầy nỗi cô đơn ngậm ngùi đó của người em gái út thương yêu, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã phủ hồn mình trong từng lời thơ, phổ nên một nhạc phẩm đầy nỗi thiết tha, đau đớn. Khi bài hát cất lên, người nghe phải ray rứt và rơi lệ, tiếc cho một người con gái tài hoa sớm lìa bỏ cuộc đời khi tuổi đời còn rất trẻ.

“Gửi lại đây một quãng đời con gái
Một nửa hồn và một nửa tư vương” (***CÔI HOANG, thơ Tôn nữ Ngọc Lâm 1948-1968***)

***Cuộc đời sắc sắc không không
Kiếp người hư ảo tâm, lòng vẫn vương
Đời tôi một kiếp tha hương
Mê xa trên đỉnh nhớ thương côi người...***

Trong dòng đời vô tận đầy những nỗi muộn phiền bất trắc, nên tâm ta thường lay động, căng thẳng, bất an, nhìn cuộc đời chỉ thấy toàn phiền não. Ai cũng đều mong ước mình được hạnh phúc, luôn mơ ước những gì tốt đẹp. Và khi những mong muốn, ước mơ không đạt được, ta lại sinh ra đau khổ trong tâm. Con người luôn chìm đắm trong vòng quanh quẩn của những ham muốn, khát vọng... mà không nghĩ đến kiếp người là giới hạn, vũ trụ thì mênh mang. Vì vậy trong dòng đời hối hả này, ta hãy dành ra một khoảng thời gian để tâm tĩnh lặng, tự mình chiêm nghiệm về cuộc sống quá đổi mong manh :

***“Trời đất thấy ta ngồi trên núi không? Ngồi với trái tim một kiếp bèo
bông. Như trăng đỉnh đồi trông mây trông gió. Tuổi sợi tơ vàng cùng khắp núi
sông”***

Từ trên đỉnh núi, ta sẽ thấy ánh hào quang chỉ là khoảnh khắc tắt lịm của vì sao muộn :

***“Trời đất thấy ta ngồi trên núi vọng. Hát với muôn chim một sớm mai
hồng. Đâu chút hào quang những vì sao muộn. Hiu hắt nỗi lòng về đời mênh
mông”***

Ta sẽ tự hỏi mình có còn là mình không, hồn của mình đâu, bóng của mình đâu :

“Những sớm sương giăng những chiều mây dựng. Ta vẫn còn đây hay ở đâu rồi. Cho ta tìm ta trong từng chiếc bóng. Giữa những nhịp nhàng nhịp nguyệt đầy vui”

Trên đỉnh mê xa, thấy mình vẫn còn đầy cảm xúc về nhân thế :

“Ta còn trái tim rộn ràng trời đất. Nhân thế mang mang soi bóng muôn trùng. Trên đỉnh mê xa lập loè đuốc nhớ...”

“Trái tim như mây chợt sáng vô cùng. Để soi thấy ta ngùi từng lệ nóng. Bay ngút ngàn qua muôn lối mù không...”

“Ta đã rêu phong nghìn năm sinh tử. Mưa nắng cõi người bao giờ đơm bông”.

Chớp mắt đời người rồi cũng qua mau, ngó lại có tiếc nuối cũng đã muộn màng. Vì thế còn trên cõi đời này, chúng ta phải sống như thể hôm nay là ngày cuối, sống sao để khỏi ân hận xót xa. Với lời thơ đầy chất hư ảo của nhà thơ Đặng Kim Côn, nhạc sĩ Vĩnh Điện đã phổ thành một ca khúc cũng nhuộm màu huyền mộng. (**TRÊN ĐỈNH MÊ XA, thơ Đặng Kim Côn**)

***Chia tay trong buổi chiều vàng
Ngậm ngùi nỗi nhớ ngõ ngang bước chân
Thương em vẫn cứ âm thầm
Hết ra ngõ ngóng vào sân đợi chờ.***

Tình yêu vẫn luôn là điểm tựa, là sức sống nâng đỡ con người. Khi tình yêu đến, chúng ta nhìn đời qua lăng kính màu hồng rực rỡ, nhìn đâu cũng thấp thoáng bóng dáng người mình yêu. Anh nhớ sao những hình ảnh thơ ngây, dịu dàng và nụ cười thật đáng yêu của em. Em xinh xắn, trong sáng và tinh khiết như những đóa hoa đang hé nụ tỏa hương thơm trong vườn. Hình ảnh em luôn hiện diện trong tâm hồn anh. Thế nhưng :

“Tóc xưa thôi bỏ đuôi gà, môi xưa thôi bỏ mận mà tay che. Mắt cười còn biếc ngọn tre, lòng ai thôi đã vắng hoe nắng chiều. Trong tay đầy nỗi tiêu điều, choàng vai nghe lạc niềm yêu thương người. Lời sâu dài biết bao nguôi, ai vun quén để ngậm ngùi lòng nhau”

Bỗng dưng một khoảng lặng giữa hai ta xuất hiện. Em chợt xa cách, không còn những nét hồn nhiên như ngày nào :

“Xin trời một thoáng mưa ngẫu, vườn xanh lá chuối che đầu trao hôn. Chút hơi phù phiếm trong hồn, dăng làm kỷ niệm héo hon một đời. Người về sâu lẫn trong tôi, em về sâu lẫn trong lời thơ bay”

Tình yêu giờ đây giữa hai ta đã dần phai nhạt. Giờ này anh chỉ biết mình là người buồn nhất trên đời :

***“Không ai buồn bằng tôi sao, sáng ra đường đứng chiều vào cửa trông.
Mắt heo hút cát bụi hồng, chân em không vướng sao lòng tôi đau. Mây trời còn
tựa bóng nhau, người tôi nở cách lời đau xót này. Đời tiêu hoang mấy trăm
ngày, ôm em không nổi trong tay thơ sầu”***

Một nỗi nhớ thương, buồn bã cứ chập chờn ẩn hiện làm ray rứt trong tâm hồn,
không sao ngủ được khi nghĩ về tình yêu tan vỡ của đôi ta. Muốn nói nhưng
không sao thốt nên lời. Thì đành :

***“Không ai buồn hơn tôi đâu, nửa đêm ra đứng giữa cầu soi gương. Nước
mang bóng ngủ chân nguồn, tôi mang hồn thức giăng buồn canh tôi. Yêu em
nào dám lựa lời, thở than cũng ngại nụ cười em khô. Thanh xuân ơi rộng nắm
mỏ, tặng riêng em muốn ra vào tự do”***

Giờ anh chỉ còn biết ngậm ngùi trong nỗi nhớ thương, luyến tiếc với những
tháng ngày không em.

Sâu biếc, Ngõ trống của nhà thơ Luân Hoán là 2 trong 12 bài thơ lục bát đã
được Ns Vĩnh Điện phổ thành ca khúc trong tập nhạc “Lục Bát Ca” (gồm 6 bài của
Luân Hoán và 6 bài của Lê Vĩnh Thọ) xuất bản bằng ronéo và đã được trình diễn
tại Đà Nẵng khoảng năm 1969-70. (***SÂU BIẾC-NGÕ TRỐNG, thơ Luân Hoán***)

***Nhớ anh em vẫn hoài mong
Ái ân ngày ấy đượm nồng hương yêu
Dù cho lá đổ muôn chiều
Trong em giữ mãi tim yêu nồng nàn..***

Mỗi khi mùa thu trở về với khí trời lạnh lạnh, nắng vàng hơn và cây cỏ cùng
hoa lá khoác lên mình một màu vàng pha trộn cam đỏ. Tất cả đã hoà quyện nên
một bức tranh phong cảnh thiên nhiên thật đẹp và trữ tình. Nhìn những nét chấm
phá trong bức tranh màu sắc của thiên nhiên. Lòng em bật lên : mùa thu đã về. Và
thu đẹp thật. Một màu vàng óng trong chiều như mật vậy. Em nghĩ thương đé cũng
thương con người chúng ta thật, đã cho những lứa đôi yêu nhau có một mùa lưu
giữ tình thu. Và mùa thu là mùa mà luôn làm cho con người ta dễ bật lên cảm xúc
nhất trong các mùa. Với em mùa thu là mùa yêu nhau, trong đó có anh và em. Em
nhớ mãi khúc mùa thu của chúng ta. Anh đã cho em biết thế nào là hương vị tình
yêu :

***“Mỗi khi mùa thu lại đến, lòng càng thấy nhớ anh thêm. Nhớ lời yêu
thương triu mến, thì thầm hai tiếng “yêu em“. Nhớ vòng tay anh ôm ấp, hong
ấm cả vàng trời đông. Đắm say trong vườn ân ái, ngỡ như một giấc mơ hồng”***
Em đắm chìm trong hạnh phúc của yêu đương. Anh là tất cả của em. Với em, chỉ
có anh và mãi mãi anh là người em trao trọn tình nồng, tình anh luôn mãi là những

gì đẹp và tuyệt nhất với riêng em :

“Thương anh em nguyện dâng trọn, một trái tim yêu nồng nàn. Cho làn môi thêm dịu ngọt, thiết tha tình mãi dâng tràn. Vì tình anh trao về em, như dòng suối chảy êm đềm. Đẹp muôn ngàn vì sao sáng, như niềm hạnh phúc bình yên”

Em vui trong tình yêu anh trao, em mong muốn giữ và ôm chặt lấy hạnh phúc, em rất sợ vuột mất. Em đôi lúc tự hỏi mình sẽ thế nào khi tình yêu lỡ bị rơi. Vì thế, em luôn cầu xin :

“Xin mình được mãi yêu nhau, cùng chung xây một nhịp cầu. Cho tình ta luôn ngời sáng, muôn đời thắm đượm bền lâu”

Cảnh sắc thiên nhiên khi mùa thu trở về làm chúng ta ngỡ ngàng, lá vàng rơi đầy trên đường, không khí se lạnh, nắng vàng ngọt lịm, thời gian dường như chậm lại...Tất cả hòa quyện lại làm không gian thật đẹp. Một vẻ đẹp làm nao lòng người, tạo thành một bức tranh thiên nhiên thật tuyệt mỹ. Và trong mùa thu, thật tình cờ, đôi ta đã nói lời yêu nhau. Và em, với tình yêu của anh, em đã dâng hiến tất cả cho tình anh với trái tim thật nồng nàn. Luyến nhớ về tình yêu của anh, làm em thấy lòng mình bình yên, em vui trong tâm và luôn nguyện cầu cho chúng ta mãi được bên nhau đến cuối cuộc tình. Và với tình yêu của anh, khiến em cảm thấy điều tốt đẹp nhất vẫn luôn ở phía trước. **(TRÁI TIM NỒNG NÀN, thơ Khang Nhi).**

***Xa rồi tôi mãi vẫn vương
Chùa Cầu, Cửa Đại cố hương một thời
Hội An ray rứt bồi hồi
Mẹ già chiếc bóng bên đồi rau xanh.***

Là người ai cũng có một nơi chốn để nhớ thương cũng như để trở về sau những chuyến đi xa. Quê hương là nơi ta được sinh ra và là nơi ta đã lớn lên. Ai cũng phải có một quê hương và không ai có thể chối bỏ quê hương dù quê hương mình thế nào đi nữa. Quê hương là nơi lưu giữ ký ức của cá nhân cũng như của cả một dân tộc. Không ai không có quê hương và cũng không ai có quyền bắt ta không được nhận quê hương của mình. Dù xa quê hương để đi tìm tự do từ rất lâu, và thời gian ly hương đã chắt chùng theo năm tháng, lớp bụi mù đã phủ dày lên nỗi nhớ thương quê hương. Thế nhưng ngày trở lại quê nhà đối với tôi thật xa vời. Ra đi vào một sớm mùa thu, để giờ nỗi nhớ cứ vẫn vương. Nhớ từng hàng cây ngọn cỏ, từng con phố nhỏ rêu xanh, nhớ bóng Chùa Cầu vào đêm trăng sáng, nhớ thời áo trắng thơ ngây :

“Đã từ lâu tôi mơ một ngày về phố Hội, nhìn trăng lên soi bóng nước chùa Cầu, nhìn sân trường màu áo trắng xôn xao, buổi tan học ngày tôi vừa mới

lớn. Tôi ra đi phố Hội vào thu sớm, mưa giăng giăng che khuất lối đi về. Để bây giờ như mất một trời quê, đời tôi khó mong ngày cố quận”

Nỗi nhớ đưa tôi trở về quê nhà, nỗi nhớ trải dài phủ lên gốc dừa, gốc mận, vuông sân cùng những đêm trăng, dòng sông... những hình ảnh của một miền quê bình dị, thân thương :

“Tôi nhớ lắm những gốc dừa gốc mận, những con đường lát gạch mái nhà cong, những đêm trăng trải lụa lát hương nồng, sóng thì thầm Cửa Đại nắng chiều phai”

Nhớ tình cảm thơ dại với cô bé hàng xóm kề bên nhà :

“Tôi còn nhớ mãi tháng năm tuổi dại, hàng dậu lưa thưa ngăn cách hai nhà, mùa hè bên nhau hai đũa nhật hoa, hoa khô mấy lần em đi lạng lẽ”

Nhớ mãi hình bóng người mẹ già chiều chiều thấp thoáng bên liếp rau xanh :

“Tôi còn nhớ mãi dáng gầy của mẹ, bàn tay chăm bón húng, quế, ngò thơm, rau sống Hội An cơm chiều mẹ đợi, dẫu ở nơi mô chợt nhớ vẫn thèm”

Ôi nỗi nhớ quê nay đã quá xa vời :

“Phố Hội ơi hôm nay xa vời vợi, cho tôi xin một chút nắng quê nhà”

Tình cảm dành cho nơi chốn mình sinh ra và lớn lên dường như ăn sâu vào tiềm thức con người chúng ta. Ta cảm thấy tình cảm này thật thiêng liêng. Để rồi khi đi đâu, ở đâu dù có sung sướng, có nhiều điều kiện vật chất hơn nơi chốn quê nhà, nhưng vẫn không giữ hồn ta được. Không nơi nào đẹp hơn quê hương của mình. Với nhà thơ Lê Cẩm Thanh, quê nhà Hội An còn hơn thế nữa, nên mới có những vần thơ làm rung động lòng người, đã dẫn dắt nguồn âm thanh nhập hồn khiến Ns Vĩnh Điện tạo thành một ca khúc rất tuyệt. **(NHỚ PHỐ HỘI, thơ Lê Cẩm Thanh).**

***Tháng Tư cùng những nỗi đau
Tìm em nào thấy lòng sầu miên man
Cuộc đời lữ thứ ngõ ngang
Bao năm lang bạt chỉ toàn nhớ quên***

Trong cuộc đời chúng ta, đôi lúc có một bất ngờ xảy ra, làm thay đổi cả một cuộc đời, ta nghĩ bước ngoặt này đã đánh dấu số phận mình. Và trong chừng mực nào đó, sự thay đổi của đất nước cũng kéo theo nhiều hệ lụy mà cá nhân ta cũng nằm chung số phận đó. Sau tháng Tư đen tối ngày đó, tôi cũng như mọi người sống trên mảnh đất miền Nam Việt Nam đã có một bước ngoặt, kèm theo nỗi đau thương : tan rã, chia ly, mất mát. Hôm nay, cũng vào tháng Tư, nơi xứ lạ quê người, nhớ nhung một tình yêu đã vượt mất. Nhìn mưa gió, chạnh nhớ mùa đông ngày nào em dỗi hờn, những giọt nước mắt nhưng những cơn mưa. Nhớ sao tình

yêu của đôi ta trong những tháng ngày hạnh phúc trong tay, cùng dệt mộng yêu đương. Nhưng rồi, tất cả đã chia xa sau ngày định mệnh đó. Ta lạc nhau. Giờ đây, nỗi nhớ em luôn ám ảnh tôi, tôi mang nỗi nhớ em đi giữa mưa rơi. Những giọt mưa như những giọt nhớ rơi xuống mặt đường và tan vỡ. Tìm em nơi đâu ? Kỷ niệm giờ xa xôi :

“Đã qua chưa mùa đông và những cơn mưa dỗi hờn. Gió vẫn vẫy thổi với bao lời chưa nói, với nỗi buồn phổ xao xác phổ trong tôi. Em đâu rồi tàn vỡ trái tim tôi, lạnh buốt tháng Tư ơi!. Mang nỗi nhớ người đi giữa mưa rơi, mưa vỡ giữa mặt đường trăm ngàn bong bóng nước. Trôi hết đi thôi, còn gì giữ được nữa? Ta mất nhau rồi mặc cho tháng ngày qua. Kỷ niệm bây giờ chộp mắt đã xa xôi”

Nỗi nhớ dẫn dắt về đời sống tâm linh, nhớ lại những năm tháng bên thánh đường ngày xưa cũ :

“Đã qua chưa mùa đông và những cơn giông cuối mùa. Ai có về qua giáo đường ngày xưa cũ, nghe tiếng chuông chiều buồn xót thương đời lữ thứ. Ôi vô cùng lời kinh khuya hắt hiu buồn cho kiếp cô liêu. Cây Thánh giá còn treo ngang lời xưng tội, đâu những chân trời xanh biếc tuổi thơ tôi”

Thời gian vẫn vô tình cùng nỗi niềm của người ra đi :

“Niềm nhớ khi xưa bên bồi bên lở, và nỗi yêu thương khi đầy khi vơi, mà dòng sông kia cứ chảy mãi vô tình”

“Ba mươi một năm tôi còn mãi miết, tìm nào thấy em thao thức nỗi niềm. Còn lại trong tôi nguyên vẹn lời nguyện, một khoảng trời xanh xa xưa đầy nắng. Mưa vẫn bay trên tháng ngày lặn đặng, tôi lạc loài đi giữa những nhớ quên. Khi đã xa nhau tháng ngày lạ mặt, nhưng nhớ thật nhiều màu trắng áo em”.

Theo dòng đời cuốn hút, tôi cũng đã ra đi về một miền đất lạ thật xa. Để lại quê hương và em. Quê hương với nhiều hệ lụy, nhiều nỗi đau thương, lòng người biến ảo khôn lường, nghi kỵ lẫn nhau sau ngày tháng Tư đó. Em thì không một dấu vết, mù khơi. Tôi ra đi mang theo tất cả những kỷ niệm của một thời tuổi trẻ với những nỗi niềm. Nơi phương xa này, thậm thoạt đã hơn ba mươi một năm, sống đời lữ thứ. Tôi vẫn nghĩ thời gian sẽ làm ta quên đi nỗi nhớ thương, lưu luyến. Thế nhưng ngược lại, tôi càng thêm nỗi ngậm ngùi khi chạnh lòng nhớ lại. Nhớ mùa đông và những cơn mưa cùng em trong những tháng ngày cũ. Nhớ về một thời ta đã yêu nhau. Ra đi với nhiều nỗi mất mát, và tôi đã mất rất nhiều thứ, nhưng nỗi mất lớn nhất là mất em. Tôi đã mãi miết kiếm tìm...nhưng chỉ còn nỗi nhớ màu áo trắng của em. **(ĐÃ QUA CHƯA MÙA ĐÔNG, thơ Phạm Ngọc)**

Đông đã về rồi em biết không?

**Sao hôm nay thấy ấm cõi lòng
Nhìn thông anh nhớ ngày xưa đó
Một thuở quê nhà nổi ngóng trông**

Sau những vất vả, lo toan của những ngày đầu bước chân qua xứ người, với tâm trạng đầy những nỗi đau về một quê hương tan rã cùng nhiều nỗi mất mát, tan thương. Trong những ngày mừng đón đêm thánh vô cùng lần đầu tiên nơi xứ lạ, bên bữa cơm chiều cùng những người thương yêu, lòng anh ngập tràn hạnh phúc của sự bình yên :

**“Bắt đầu những ngày bình yên, ngắm mùa đông ấm áp trong tóc em.
Trong ánh mắt reo vui bữa cơm chiều, lần đầu tiên nơi xứ người. Để hiểu thế nào là hạnh phúc trong nhịp đập trái tim”**

Trong niềm vui xum họp, nhìn cây thông được trang trí trong nhà, chạnh lòng nhớ lại :

“Mùa đông nhìn cây thông Giáng sinh, lấp lánh quả cầu giấy bạc. Nhớ quê nhà những buổi chiều mưa, trên sân nở đầy bong bóng nước. Em mặc áo len vàng, tung tăng cánh đồng kỷ ức. Cánh đồng mùa xuân, hoa cúc vàng nở rực hương thơm”

Nhìn ra ngoài, mùa đông trời trong veo, anh thả hồn nhớ về bạn cũ nơi quê nhà :

“Mùa đông này trời trong veo và rất lạnh. Hai bàn tay buốt cóng, cảm nỗi nhớ nhà lang thang trên phố Sài Gòn. Trước Givral nhìn bạn bè đùa còn đùa mát, lệ tràn mi khóc cười”

Băng qua nỗi nhớ, trở về hiện tại, lòng tự nhủ:

“Lần đầu tiên biết thế nào là sự bình yên, là lúc nỗi cô đơn dịu dàng, cùng mùa đông thấp lén những ngọn nến hồng trong mỗi trái tim. Cùng mùa đông bắt đầu thấp lén những ngọn nến hồng trên trái đất này”.

Qua những bôn ba, những lo toan, những lúc tưởng chừng gục ngã trước khó khăn vất vả, những va vấp trong cuộc sống xa lạ. Trong những ngày bình yên rất giản dị, mặc cho tuyết lạnh ngoài trời, trong nhà đầy ắp tiếng cười hạnh phúc, ấm cúng với những người thân yêu. Để rồi, chiêm nghiệm lại, ta nhận thấy con người chúng ta, chỉ cần sự bình yên theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng trong tâm hồn, chúng ta sẽ có một cuộc sống an vui, chúng ta sẽ có tất cả... Một bài thơ lời nhẹ nhàng, ý đượm nhân văn của thi sĩ Lữ Quỳnh đã được người nghệ sĩ Vĩnh Điện phổ thành khúc ca thật êm đềm và cũng rất bình yên. **(MÙA ĐÔNG, NHỮNG NGÀY BÌNH YÊN, thơ Lữ Quỳnh.**

**Em về mang cả cơn mê
Lời ca wót sững bên lề chơi vơi**

***Ngoài hiên mưa vẫn đang rơi
Nhìn em buốt lạnh rạng ngời niềm vui***

Tình yêu là động lực giúp con người vượt qua mọi trở ngại, khó khăn trong cuộc sống. Và tình yêu chỉ thật sự thăng hoa khi hai người cùng đi trên một cung đường hạnh phúc. Nhưng cuộc đời là một chuỗi thay đổi, có những yếu tố bất ngờ. Anh và em bây giờ tạm thời xa cách nhau, nhưng lòng anh lúc nào cũng nghĩ về em. Anh nghĩ trong tình yêu phải có sự tin tưởng và đó cũng là một trong những yếu tố giúp tình yêu bền vững. Anh thường lo lắng về em một mình vô những ngày không anh :

“Cho anh nghe chút gió, trên tà áo em bay. Để anh trông thấy phố theo em về đêm nay. Ngọn đèn mờ chiếc bóng, một mình em một mình. Mưa vây đường phố rộng...mưa...mưa...và không anh”

Anh lắng nghe mưa rơi và tưởng nhớ :

“Cho anh nghe mưa rơi, bên hiên đời swốt murót. Tiếng ca nào sững wót bay giữa đời chơi vơi”

“Vâng anh đang nghe gió, rung từng con phố đêm. Anh thấy em mắt đỏ, tuôn những giọt mưa mê”

Từng giọt mưa rơi tí tách như tiếng em gọi thầm :

“Giọt thầm như hơi thở, mưa xa mưa xa ơi. Từng nốt trầm bổng rót, trên bài ca không lời”.

Trong nỗi nhớ thương, anh muốn mượn chút gió theo về để thấy phố xá nơi em ở. Nghe tiếng gió, tiếng mưa rơi, anh muốn đó là tiếng nhạc đang reo lên khúc ca êm đềm cho em vui bớt nỗi buồn khi vắng anh. Những giọt nước mắt của em anh nghĩ như những giọt mưa đang giậm hồn. Nhìn em đang lạnh cóng đôi tay, tuy xa nhưng anh cũng đang luynes quynh muốn chia sẻ cái lạnh cùng em. Mong em hiểu và đừng buồn khi mưa rơi, vì mưa chỉ là những bài ca không lời anh viết tặng em.

Một bài thơ, một ca khúc nhẹ nhàng nghe như tiếng mưa rơi. ***(NHẠC MƯA, thơ Đặng Kim Côn).***

***Thời gian như thoáng chim bay
Ba mươi năm lẻ lòng lay lắt buồn
Trời thu tháng tám về nguồn
Ơn cha nghĩa mẹ lệ tuôn thành dòng
Xin anh hãy bớt nhớ mong
Mừng anh sinh nhật hoa lòng em dâng***

Thấm thoát đã 37 năm kể từ tháng Tư u ám đó. Nỗi đau của người dân Việt ở cả hai bên chiến tuyến vẫn còn âm ỉ mãi theo thời gian. Còn riêng em, em chỉ muốn nói :

“Anh của em! Vậy là đã hơn ba mươi năm, khoảng thời gian có thể là dài đối với một đời người, nhưng chắc là quá ngắn đối với một dân tộc. Với em chỉ biết đó là chặng đời hạnh phúc xen lẫn đau khổ, của anh và của em”

Với anh, người nghệ sĩ, em chỉ nghĩ thời gian đó :

“Trên mảnh đất yêu thương, bao nỗi xót xa, em nghĩ chỉ là dấu lặng của bản tình ca quê hương, anh viết bằng tình yêu của anh, của em, với mọi người. Trong bao la vô tận, trong cõi đời phù vân”

Mãi cuốn vào cuộc sống với bao nỗi lo toan đời thường của một đất nước sau chiến tranh. Đôi lúc quên mất cả thời gian. Giờ đây cố an tĩnh, để rồi mỗi lần nhìn thấy những đóa hoa cúc vàng lung linh trong nắng, chạnh nhớ thu đã về. Em nhớ lại những khúc ca của anh ngày nào của một thời quê hương lửa đạn. Những khúc ca luôn làm người nghe phải ray rứt, phải lặng lòng vì lời của nó quá thực, đã chạm vào góc khuất của mỗi tâm hồn :

“Và nay lại một mùa thu nữa trở về. Với hoa vàng, lá biếc, mây bay trong nắng. Trong hương thu bàng bạc, ngoài hiên tiếng thu đang thánh thót. Em nghe thấy những khúc ca mang thân phận anh, đang vang lên những lời tình tự. Những lời thương tiếc, những lời ngợi ca, những lời trần trối, những lời gào thét. Luôn tha thiết trong anh, luôn da diết trong em...”

Thu về cũng là thời khắc kỷ niệm ngày anh có mặt trên đời. Thật vậy, hạnh phúc thay khi ta được cha mẹ trao cho một cuộc sống với sự kết tinh tình yêu của cha và mẹ. Em vui với ngày sinh nhật của anh :

“Mùa thu cũng là ngày sinh nhật của anh. Ngày cha mẹ cho anh xương thịt, ngày chôn nhau dưới lòng đất quê. Ngày em mừng vui, tuy không ngọn nến nào cho ngày sinh nhật. Nhưng trên hết cả điều thường tình đó, chỉ có tình em kết thành ngàn đóa hoa yêu. Mừng sinh nhật anh, mừng anh đã qua một thời lặn đạn...”

Với tâm hồn tinh tế, luôn cảm xúc trước mọi việc của cuộc đời qua nét nhạc, em ước mong :

“Giờ đây trong niềm vui nhỏ bé, em luôn hy vọng anh vẫn giữ mãi con tim nồng cháy, đi tiếp trên những cung bậc âm thanh. Có lúc trầm lặng, có lúc thống hối, có lúc hy vọng, chờ mong. Viết tiếp đi anh những khúc ca sâu lắng tuyệt vời. Về tình người về tình yêu đôi lứa, về cuộc đời (để gọi đời qua)...”

Dù những ước mơ có là ảo vọng, nhưng em nghĩ, là người ai cũng có ước mơ. Và hoàn cảnh xã hội cũng là tác nhân làm ước vọng thăng hoa hay biến thành ảo vọng. Mong anh hãy vượt lên nỗi đau, mãi mãi là người Việt Nam và là một người nhạc

sĩ của quê hương :

“Em vẫn tin anh, như tin điều diệu kỳ. Dù đã cưu mang bao nhiêu là ảo vọng. Anh chỉ muốn được làm con người mà thôi (làm người Việt Nam sống trên quê hương khôn khổ). Anh như cây khô đã bật gốc, như con thú hoang bị đuổi xa rừng. Việt Nam ơi! nghe khi nằm nôi. Một Việt Nam rất gần, một Việt Nam xa xôi”.

Sau những năm dài bị tù vì là người lính của QL/VNCH, người nhạc sĩ và chiến sĩ Vĩnh Điện cũng đã rời bỏ quê hương đất nước ra đi tìm tự do với vết thương lòng về một thời khói lửa chiến tranh. Những vết thương tâm hồn không bao giờ chữa khỏi, bởi lẽ chúng không có hình hài, chân tướng mà chỉ cảm nhận được bằng con tim và khối óc. Nó cứ gặm nhấm đục khoét hồn ta. Người ta nói vẫn là người, em nghĩ nhạc cũng là người. Nhạc chuyên chở những gì mà cuộc sống đã nói lên, vì vậy rất thực, không mị ai, không lừa dối... Những khúc ca của anh luôn là những tự sự về thân phận con người, về tình yêu quê hương và đôi lứa. Khi những lời nhạc vang lên, nỗi thống khổ ùa ra, làm những con tim mỏng manh của người nghe muốn vỡ tan, vì đã chạm vào những nỗi đau mà có người muốn giấu kín, muốn xóa bỏ, muốn trốn lánh vì rất nhiều lý do. Mong anh cứ tiếp tục đi hết con đường âm nhạc chông chênh của mình.

Và thật tình cờ, mùa thu với không gian u trầm, lá vàng, hoa biếc, nắng và cả mưa thu đã cùng hòa mình tạo nên một bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ để đón mừng ngày sinh nhật của anh. Em không có nến bánh, không có cả hoa, chỉ có tình em gửi đến anh với lời chúc thật tốt đẹp. Mong anh hãy bình an, để gọi đời qua bằng những khúc nhạc chân tình. ***(ĐỂ GỌI ĐỜI QUA, thơ Nguyễn Thu Hà)***

***Một đời sống kiếp con tằm
Nhả tơ thành khúc nhạc trầm em nghe.
Quê hương vạn dặm sơn khê
Đắng lòng ly khách ngày về mù khơi***

Trọn cả cuộc đời của anh đã dành cho âm nhạc, một cuộc đời lận đận cho những cung bậc u trầm, cho những giai điệu say đắm để nói về tình yêu đôi lứa, về kiếp phù sinh, và nhất là về một quê hương điêu tàn, chiến tranh tan nát. Anh đã luôn đắm hồn mình bên cây đàn, vật bất ly thân của anh. Nơi quê tạm, hôm nay cùng với tiếng đàn, tiếng hát và với cả tâm hồn, anh muốn dẫn em về lại quê nhà đã muôn trùng xa cách. Anh nhớ sao lời ru của biển, của gió, của những hàng dừa đã ấp ủ anh một thời thơ dại :

“Em yêu dấu của anh. Hôm nay bên tiếng đàn trầm, anh sẽ hát cho em nghe những lời tự tình. Về những tháng ngày đã qua, về tình yêu, về tình người.

Về cuộc đời, về quê hương xa cách, về nơi anh cất tiếng chào đời. Nha Trang ơi, nơi sóng biển rạt rào, bên những hàng dừa cao lộng gió. Bên những bờ cát trắng, nơi chắt đầy kỷ ức tuổi thơ, cùng với bao kỷ niệm của một thời thanh tân”

Nhưng chiến tranh đã về, phá hủy tất cả mọi thứ trên con đường nó đi đến :

“Và rồi có những điều ta không muốn, đã đến. Đàn bò câu trắng đã bay đi, bởi tiếng đạn bom, bởi những tham vọng điên cuồng. Máu và nước mắt thấm lòng quê hương, một quê hương tan nát thể lương”

Đề rồi, sau cuộc chiến, kẻ thắng đã định đoạt số phận người thua. Anh đã phải chịu chung số phận tù đầy với những đồng đội. Và đã phải trải qua biết bao trại tù, sống không bằng chết. Và trong những năm tháng tù đầy, cha mất không có một lời câu kinh, và khi hết hạn tù, trở về chưa kịp hoàn hồn thì mẹ cũng đã theo cha. Nỗi đau quá lớn :

“Rồi từ đây bao nhiêu là oan trái, bao nhiêu là hận sâu. Và trong những năm tháng lao tù, nghe tin cha chết đất trời mịt mù. Chín năm đọa đầy. Khi con về mẹ già cũng mất, trong tay con một ngày lạnh giá”

Sau những năm tháng chịu nhục hình, trở về với một cuộc sống đọa đầy khác, cơ cực không kém. Rồi anh cũng phải trút hết, rũ sạch mà ra đi :

“Với niềm đau thắt ngực, để lại mộ mẹ cha. Bỏ lại sau lưng một quê nhà với bao kỷ niệm, một mảnh đất với bao vết cắt. Anh ra đi mịt mịt trong cơn đau trăm trở và hy vọng. Rồi mãi mãi khôn nguôi từ đây, lòng anh luôn mang nặng u hoài. Từng mộng mơ anh luôn ủ kín, đã nhạt phai. Niềm cô đơn xót xa từng ngày, chịu một đời làm cây hoang dại, làm chiếc lá lênh đênh quê người”

Những kỷ ức đau thương về một thời lửa đạn, về nhục hình phải chịu đựng trong tù, về tình người khi bước chân sang xứ lạ... Vậy mà cũng đã hai mươi năm trôi qua, nỗi nhớ thương quê hương cứ mãi luôn đeo đẳng anh, tâm anh không thể nào an tĩnh. Em có hiểu cho anh không? Nỗi đau đó cứ cắn rứt hồn anh :

“Ôi đã hai mươi năm qua, qua rồi. Anh vẫn chưa nguôi cơn đau trong lòng. Vẫn là nước mắt lăn dài trong tim. Anh mãi luôn ân hận suốt đời... Ngày nào sao không chết đi, mà vẫn sống cuộc đời lắm than, sống không hy vọng. Rồi thì lưu vong làm người mất nước. Vì sao? Ngày nào sao không chết đi, mà vẫn sống ôm mối hờn căm, tháng năm lặn độn...”

Dù thu xứ người có rơi bao nhiêu lá, tuyết của mùa đông có phủ mờ bao kỷ niệm, nhưng những nỗi trống vắng trong con tim không thể lấp đầy. Lòng anh luôn ước ao một ngày có nắng nơi quê nhà :

“Thấm thoát lại đến mùa thay lá, làm chạnh lòng những kẻ ra đi. Mùa thu qua, mùa đông sẽ đến, tuyết rơi. Tuyết trắng phủ mờ bao kỷ niệm, nhưng khoảng trống vắng trong tim làm sao lấp được khi lối về tăm tối. Có nắng sớm

mai, trôi đi lặng lẽ. Có nắng buổi trưa, nắng dọi lên đầu. Có nắng buổi chiều, buồn sao hiu hắt. Có nắng mùa nào, rọi sáng quê tôi”

Là người lính, những nỗi đau về một thời lửa đạn vẫn luôn làm ray rứt, khôn nguôi trong tim anh khi nhớ lại những cái chết của đồng đội. Anh luôn bị dằn vặt mỗi khi nhớ về quê nhà. Một quê nhà rất thân thương nay bỗng thành xa lạ. Một quê hương yêu dấu mà mình bị chối từ. Anh chỉ là người khách lạ trên chính quê hương của mình, nếu có một ngày nào đó bất chợt trở về. Thôi thì đành làm người ở trọ nơi quê người, mà lòng mãi ngậm ngùi nhớ lại nơi một thời đã sống :

“Ôi vẫn long lanh trong anh bao chặng đời. Ôi vẫn mang luôn trong tim những đồng đội. Đã nằm vĩnh viễn trong lòng quê hương, không nén nhang không lời kinh cầu. Giờ này em yêu dấu ơi! Anh vẫn thấy về thăm quê xưa, anh vẫn là khách lạ. Ở trọ phương xa, chọn làm đất nước mà dung thân. Thật tình, em có biết không? Anh vẫn mãi ngậm ngùi một đời anh, ngắm soi phận mình !”

Thật ta không ngạc nhiên trong cuộc đời người nhạc sĩ của chúng ta có nhiều nỗi lặn độn. Với tâm hồn mong manh, khiến ông cứ ngậm ngùi mãi, mỗi khi nghĩ về buổi hoàng hôn cuộc đời mình sẽ buông xuống nơi xứ người. **(NGẬM NGUỘI MỘT ĐỜI ANH)**

***Gánh đời nặng trĩu trên vai
Làm người sống kiếp bi hài đờn đau
Bao năm chắt mãi u sầu
Tang thương đất khách ghen ngào đời tôi
Trăm năm rồi cũng xa rồi !***

Xuôi theo dòng người ra đi tìm tự do nơi miền đất hứa, mới đó đã hơn 20 năm dài, với bao nhiêu vất vả chắt chùng trên đôi vai. Một gánh nợ đời trĩu nặng đắng cay phải gánh một cách tự nguyện. Giờ đây, trong khoảng thỉnh lặng của không gian, ngời ôn lại những việc được và mất trong cuộc đời, như chúng ta thường hay quay lại phía sau, nhìn chặng đường đã đi khi tóc mình chớm bạc :

“Sao bao nhiêu năm tháng chắt chùng những đắng cay trên vai gánh đời rất nặng. Đêm nay trong thỉnh lặng của không gian, trong vũng bùn lầy của đời anh, cùng trái tim rạn vỡ. Đêm nay trong gió thu lạnh, trong hương thu hiu hắt, trong khói thu làm cay mắt. Khi lệ ứa lưng tròng và tiếng thu vang vọng, đầy xót xa, đầy nuối tiếc, cho tình thu dang dở. Những mùa thu đã qua, cùng sắc lá vàng rục rỡ, hay những chiều thu bàng bạc, màu nắng ủa tàn mênh mang”

Đôi lúc trong con người chúng ta cảm giác có một sự trống vắng trong lòng. Đang sống nhưng không cảm thấy thật sự đang sống. Chỉ là một sự tồn tại. Một tâm

trạng cô đơn giữa chốn đông người...Anh đã có những khoảnh khắc như vậy. Sau bao nhiêu năm nơi quê người, những biến cố của ngày xưa, anh tưởng chừng đã quên, nhưng không, chúng vẫn cứ hiện diện thấp thoáng trong anh. Tuổi tác cũng trôi theo thời gian. Bóng xế chiều tà! Đêm nay, anh muốn nói với em những điều anh vẫn luôn trăn trở, đau đáu trong lòng :

“Đêm nay anh muốn nói với em về những tháng ngày bình yên, với trăm nghìn điều lưu luyến, không biết đâu là bến bờ, cùng hạnh phúc hay đau khổ, rồi cũng qua sau một cuộc đời. Đêm nay trong cô đơn thống hối cho kiếp tha phương. Biết nói với em điều gì, khi mơ ước đã khánh tận. Em đâu hiểu được người xa xứ, qua bao nhiêu mùa thu tàn tạ. Bao đêm trở trăn nhức nhối điên cuồng, gặm nhấm một thời đã qua”

Khi nhớ về những năm tháng cũ nơi quê nhà. Nhớ những ngày thơ dại, thời đi học cùng tình cảm ngây thơ của tuổi mới lớn. Anh nhớ mùi rom rạ, mùi phân trâu bò, nhớ những cánh đồng đang vào mùa lúa chín, nhớ những buổi chơi đùa tắm sông cùng chúng bạn... Lớn lên với những ước mơ ấp ủ chớm thực hiện đã bị đứt đoạn vì cuộc chiến. Có ra đi mới hiểu được nỗi lòng của người xa xứ, thân xứ người mà hồn ở quê nhà, bên gốc đa, bên dòng sông nhỏ :

“Em yêu ơi, hương thu đêm nay làm lòng anh đau buốt. Chợt nhớ về quê hương, về những dòng sông, nhớ những con đường, nhớ từng hàng cây, gốc rạ. Nhớ tuổi thơ ngây, những cuộc rong chơi, ôi ngày xưa nào còn nữa”

Nhớ lại tình yêu của đôi ta ngày ấy cùng bao nỗi gian truân :

“Em yêu ơi, ngày ta yêu nhau, tình sao quá vật vã. Từng năm trôi qua, ngó lại cũng giật mình. Làm sao sống sót, một kiếp đời gian truân và gánh nặng trên vai. Xé nát linh hồn, sống lạc loài nơi xứ lạ”

Thường khi không còn trẻ, chúng ta hay để tâm tư, tình cảm trở về ngày xưa cũ, lục lợi lại trong cõi mù tăm của ký ức với hàng hàng lớp bụi thời gian, để mà nhớ lại một thời tuổi dại. Dù rằng trong ký ức xưa cũ, có những sự việc ta muốn quên, vẫn không thể quên được, cứ ray rứt ta suốt đời, vừa tiếc nuối, đôi lúc ăn năn, đôi lúc xót xa, lẫn lộn. Và anh cảm giác nặng trên vai, trên thân :

“Qua cuộc phong ba, tóc xanh ngày nào nhuộm thời gian bạc trắng xoá. Đau trên thân và đau trong tim, vì nói cũng không cùng. Anh ngỡ mình đang mơ, mơ một giấc mơ dài. Chợt khi mình tỉnh thức, sao thấy nặng hai vai. Còn lại gì, một gánh đời nặng trĩu, những thương tâm và cả khối ăn năn”

Bỏ lại quê hương. Mang theo hồn quê nhà qua những nét nhạc đầy những ưu tư, khắc khoải về kiếp người, nhớ thương đồng đội, cuộc tình tan vỡ cùng nỗi đau đáu ngày trở về, trong những năm tháng sống nơi xứ lạ. Nhìn lại những ngày qua, giờ đây còn lại những gì :

“Còn lại con tim và những khúc ca buồn, viết về một quê hương đã qua”

thời lửa đạn. Còn lại bóng nắng, còn lại vàng trắng soi. Mà nắng cũng phai rồi và đêm thì mông lung. Có nói cũng không cùng... Đời mình cũng qua, tình này cũng đành chia xa. Người ơi, tình ơi!”

Tình hoài hương luôn ẩn náu trong mỗi con tim của người ra đi. Nhất là ra đi trong tâm trạng nước mắt, nhà tan. Bỏ lại sau lưng những kỷ niệm nơi chôn nhau cắt rốn. Nơi ta cất tiếng khóc chào đời. Nỗi nhớ thương cứ khi đây, khi vơi và luôn làm đau lòng mỗi khi hồi tưởng lại. Anh vẫn đắm mình mơ ngày trở về :

“Ôi có những lúc anh thèm khát, nằm úp mặt lên bờ cát Nha- Trang và tắm mát trong làn nước trong xanh, cho thoả những ngày ước mơ. Anh sẽ gào lên khóc ngất. Trong trái tim của anh, hạnh phúc đang tỏa lan. Ôi quê hương yêu dấu, ôi quê hương nhiệm mầu! Ta đã về đây, ta đã về đây, ta đã trở về đây!”

Nhưng với những ký ức thương đau trên quê hương, cùng thân phận của những con người sống trong hoàn cảnh đó. Anh cũng là một trong những người trực tiếp chịu chung số phận nghiệt ngã. Đã từng đối diện giữa sự sống chết như chỉ mảnh treo chuông, sau ngày đổi đời, chìm vào không gian khác ngày đó. Để rồi, sau những cơn mơ cùng những hiện thực về đất nước, về cuộc sống nơi phương xa. Anh đã chợt tỉnh thức :

“Nhưng đó chỉ là giấc mơ thôi, khi quê hương không là của tôi nữa. Khi quê hương không là của tôi nữa. Từng ước vọng ngỡ thành nhánh xương khô và tiếng hát như cặn cối trăm năm. Tôi tưởng những ngày tháng qua, tôi đã oằn thân hoá đá, khi trái tim của tôi, trĩu nặng gánh đời”

Trải qua gần suốt cả cuộc đời với bao biến cố. Trong hương thu cùng sắc thu, anh đã đối diện mình trong đêm và anh muốn chia sẻ với em về quê hương, tình yêu và những nỗi trăn trở của anh về cuộc đời mình đã sống. Em biết không? Làm người không ai có thể chối bỏ quê hương mình. Nhưng cuộc nội chiến tương tàn ấy đã làm anh hoài nghi về nơi chốn mình đã được sinh ra và lớn lên. Bởi lẽ tang thương và đau đớn cho toàn dân tộc kéo dài , mang theo nhiều nỗi chia ly, mất mát hệ lụy về con người. Và em biết đó, những gì trong tận cùng trái tim anh, anh đã gửi trọn vào những khúc ca, là những tự sự mà anh muốn em cùng mọi người thấu hiểu về những đau thương khi chiến tranh hiện diện. Phải chăng quê hương không là của tôi nữa? Những nỗi trăn trở cùng những gánh đời khi bước chân ra đi sống đời tha hương với bao vất vả, khó khăn, chịu đựng... Anh thấy thật nặng trĩu cho đôi vai mình khi tuổi đời không còn trẻ nữa.

Nhạc sĩ Vĩnh Điện đã chìm đắm, hòa cùng lời thơ, tạo nên một tác phẩm đầy nỗi tự sự của một đời người nặng gánh. **(TRÛU NẶNG GÁNH ĐỜI, với thơ Nguyễn Thu Hà, Vĩnh Điện)**

Xuyên suốt 14 CD nhạc vừa phân tích, ta đã nhìn thấy cuộc hành trình của

một con người, vốn là một nghệ sĩ . Ns Vĩnh Điện đã sống trên con đường ông đi qua và ghi dấu bằng những nhạc phẩm ông đã sáng tác. Ông cảm thấy “Tôi mất bóng tôi”, khi sống trên quê hương mà dường như “Quê hương tôi xa lạ”. Đôi lúc ký ức dẫn ông trở về “Dấu xưa” của một thuở hồng hoang, chạnh lòng nhớ lại “Tình xưa”. “Bên bờ lệ nhớ”, ông như sống lại tình yêu ngây thơ của thời mới lớn, nhớ mãi lời nói “Em chỉ là cỏ dại” ngày nào. Và với tâm hồn mơ mộng, luôn ưu tư khắc khoải, đôi lúc chợt thấy lòng buồn, ông “Bỗng nhiên trở lại” về “Một thuở quê nhà”. Tình hoài hương luôn như là “Nhựa sương”, kết dính những kỷ niệm thành một chuỗi những nhớ thương, ray rứt, ưu tư của một thời tuổi trẻ. Nhìn cơn mưa với đôi mắt u hoài, lòng chơi vơi, mong đó là cơn “Mưa huyền thoại”, có thể làm trôi đi những mảnh vỡ trong tình yêu. Trong cơn bạo bệnh, ông đã tưởng mình đang lần đến hạt cuối cùng trong chuỗi đời lặn đạn của mình trong “Bóng chiều” nơi quê người. Cuối cùng trong “Hồn tháng Sáu”, ông đã “Soi lại đời mình” nhìn lại chung quanh, nhìn lại mình mà đau lòng rơi lệ.

Có phải chuỗi đời của nhạc sĩ Vĩnh Điện là một “Sâu khúc” ?

Người Yêu Nhạc (VN)